

Giới thiệu Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc

Truyện Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc của tác giả Đào Nhạc Tư xoay quanh hai nhân vật là một câu chuyện tình rất lãng mạn từ khi họ gặp nhau.

Nam chính là Thiệu Kỳ Á chưa bao giờ rung động con tim trước một ai. Nhưng từ khi gặp Dụ Bảo Đế với thân hình cân đối và trang phục quyến rũ con tim anh trở nên rối loạn...

Lần gặp đó tưởng chừng sẽ không có lần thứ hai. Nhưng rồi anh gặp cô trong viện dưỡng lão và anh còn nhận được sổ thiết kế tùy thân của cô! Liệu đó có phải là duyên phận đã đặt?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Hồi tưởng lại ngày đó gặp được Dụ Bảo Đế, Thiệu Kỳ Á vẫn ấn tượng sâu sắc...

Một buổi chiều thứ năm đầu thu, Thiệu Kỳ Á đang trên lộ trình cố định mỗi tuần của mình, trong lúc vô tình đi vào một ngõ nhỏ yên lặng bên trong thành phố náo nhiệt, anh xuống xe, tìm được một quán cà phê tên gọi là “Nhật An”...

Đó là một ngôi nhà cổ được cải biến lại thành quán cà phê kiểu Nhật, trước cửa có gốc cây long não xanh biếc, lá rủ trước cửa khẽ lay động, bầu không khí thanh tịnh mà yên tĩnh tản ra một ma lực thần kỳ hấp dẫn người qua đường dừng chân ghé lại.

Bên ngoài quán tạo hình bằng gỗ, màu sắc ấm áp bình thân, không gian bày trí thoải mái rộng rãi, cùng với không khí tràn ngập hương cà phê thơm ngát làm người ta bất giác dứt bỏ ưu phiền, tâm thần sáng khoái vui vẻ.

Thiệu Kỳ Á rất vừa ý với nơi này, vì thế mang cái ly Mamba tới ngồi ở ban công lầu hai, tranh thủ nửa ngày rảnh rỗi mà thư thả.

Ánh nắng lười biếng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, trong không khí phảng phất thấy được những hạt bụi nhỏ đang bay lượn, trên mỗi bàn đều bày một bát sứ nhỏ, bên trong trồng cây cảnh, không có quá nhiều màu sắc tô điểm, không khí thanh thoi yên ổn.

“Cho tôi một ly Macchiato ít đường, ngồi ở ban công.” Dưới lầu truyền tới âm thanh thanh thúy, sau đó vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng đi lên cầu thang...

Lúc này, đã là bốn giờ chiều, một bóng người nhỏ nhắn sặc sỡ lọt vào tầm mắt anh..

Thân thể cô cân xứng đều đặn, cô mặc quần jeans cùng âu phục lụa trắng liền thân không có tay, bên hông đeo thắt lưng, cổ tay tinh tế đeo vài cái vòng bằng gỗ chạm khắc có màu sắc đậm nhạt không đồng nhất, chân đi giày Ý, sau lưng khoác túi bò cũ, thoát nhìn như đang muốn đi ngao du.

Cô rất tự nhiên, vừa xuất hiện liền khiến cho bầu không khí trầm tĩnh dường như sống động hẳn lên, làm cho người khác không khỏi lóa mắt, bị hấp dẫn theo.

Tà áo nhẹ nhàng lay động, cô đi tới gần chỗ Thiệu Kỳ Á, bắt gặp ánh mắt của cô, tim Thiệu Kỳ Á thoáng chốc đập loạn nhịp.

Ánh mắt của cô trong sáng long lanh, giống như ngôi sao đang tỏa sáng, đôi mắt phảng phất như biết nói; mái tóc xoăn nhẹ giống như mây bay, quần quanh gò má nhiễm chút sắc hồng nhạt; cánh môi cô nhấp nhẹ, tron bóng đỏ hồng, khoe miệng tự nhiên khẽ nhếch lên, thoát nhìn như đang mỉm cười với người nào đó...

Làm việc trong ngành nghề có liên quan tới cái đẹp, Thiệu Kỳ Á đã gặp qua đủ loại người khác phái xinh đẹp quyến rũ, nhưng chưa từng có một cô gái nào lại làm cho anh vừa thấy tim liền đập dồn dập, trong lòng thấy căng thẳng!

Giây phút bắt gặp ánh mắt đối phương, anh không khỏi thất thần, xem chút cho rằng người kia tự nhiên khẽ nhếch khoe miệng là đang mỉm cười với anh.

Anh từ trước đến nay luôn thận trọng kiểm chế, chẳng chút ăn nhập gì với lãng mạn, không hiểu tại sao lại có thể đối với một cô gái xa lạ sinh ra loại cảm giác kỳ dị này?.

Cái nhìn quá mức chuyên chú, làm cho tai Dụ Bảo Đế hơi nóng, nhưng người nọ đang ngồi cạnh ban công, cô phải đi qua anh ta, không thể làm gì khác hơn là nhếch miệng mỉm cười, hóa giải sự lúng túng, bước nhanh tới ban công..

Cô đặt túi, ngồi xuống, lấy tay quạt mát, thuận tiện vụng trộm liếc mắt quan sát người đàn ông dường như nhìn chăm chăm cô lúc này.

Anh ta có ngũ quan rõ nét sâu sắc, tóc nâu đậm xoăn nhẹ, tám phần là người ngoại quốc đi? Cho dù không phải, nhất định cũng là “con lai”...

Lông mi anh thực dày, ánh mắt thâm thúy, mũi thẳng, môi mỏng có chút lãnh đạm, cái cằm cân đối lộ ra cá tính cương nghị, anh mặc âu phục, hoa văn trên caravat cũng rất có phong cách, cả người toát ra phong thái bất phàm... Con lai phần lớn là trai đẹp, gái xinh, chỉ là tư thái nhàn nhã ngồi ở một góc quán cà phê thôi cũng tựa như một bức tranh đẹp mắt rồi.

Một con chim bồ câu đậu lên tay vịn ban công, thu hút ánh mắt của cô khỏi người đàn ông kia, nhắc nhở cô không nên thất lễ mà nhìn lên người khác quá lâu...

“Cục cục cục, lại đây!” Dụ Bảo Đế đưa tay ra, chim bồ câu trắng nghiêng đầu nhìn một cái, ngay sau đó bay qua.

Nhân viên phục vụ đưa macchiato ít đường tới cho cô, khói bốc lên kèm theo hương cà phê xông vào mũi, cô hít sâu, thổi thổi một chút rồi chậm rãi hớp một ngụm, mép bị dính chút bọt sữa, vẻ mặt hạnh phúc mỉm cười.

Uống ngon như vậy sao?

Ánh mắt Thiệu Kỳ Á lặng lẽ hoài nghi bản thân có phải đã gọi sai cà phê rồi không. Có lẽ lần sau trở lại, anh sẽ gọi một ly giống cô nếm thử.

Thiệu Kỳ Á đã ngồi tại nơi này nửa tiếng đồng hồ, nhưng lại chẳng muốn đi chút nào, có lẽ bởi nơi này rất thoải mái, hoặc có lẽ bởi cô gái quyền rũ mới đến không lâu trên ban công đang lôi kéo bước chân anh lại.

Tuy rằng thân là CEO (giám đốc điều hành) khu vực châu Á của Tập đoàn Thời trang Alston, anh không nên bỏ bê công việc, hao phí thời gian trong quán cà phê, còn bị một cô bé hấp dẫn, nhưng anh chính là không tự chủ được, ánh mắt dính chặt lên người cô.

Anh thấy cô lấy từ trong túi ra một quyển sổ ghi chép cùng cây bút, thoải mái bôi bôi vẽ vẽ.

Chỉ chốc lát sau, chim bồ câu trắng mới nãy lại bay trở lại, cô ngước mắt nhìn lên, mỉm cười đặt tập tranh vẽ xuống, sờ sờ trong túi, sau đó đứng lên đến gần lan can, lòng bàn tay nâng cao rồi mở ra, hình ảnh kế tiếp làm anh cảm thấy hơi kinh ngạc —.

Hai con chim bồ câu trắng lần lượt bay tới, đậu trên tay của cô, ngoan ngoãn để cô vuốt ve!

Về mặt cô thật dịu dàng, thật cẩn thận vuốt ve chim bồ câu, anh nhìn thấy, cảm giác trong ngực hơi nóng lên, phảng phất như thứ cô đang vuốt ve chính là khuôn mặt anh.

Một lát, cô tiến bước chim bồ câu, cười thật tươi, cúi người vẫy tay với người dưới lầu.

Gió nhẹ thổi bay tà áo cùng tóc của cô, nụ cười kia rạng rỡ như ánh nắng mặt trời, hình ảnh này khiến Thiệu Kỳ Á nhìn mà tim đập dồn dập.

Cô vội vàng thu dọn đồ đạc, ngửa đầu uống hết cà phê còn lại, mở cửa kính ban công, chạy bình bịch xuống lầu...

Đi rồi sao?!

Bóng hình xinh đẹp biến mất, Thiệu Kỳ Á không khỏi cảm thấy mất mát buồn bã.

Một nỗi xúc động không cách nào lý giải khiến anh đứng dậy đi ra ban công, thấy cô cùng một gã đi xe máy vừa nói vừa cười, sau đó đội mũ bảo hiểm, ngồi lên xe máy rồi đi.

Cô tới rồi đi như một trận gió, cũng để lại trong lòng anh một vết tích sâu sắc.

Phiền muộn nắm cổ tay, chim bồ câu trắng lại lần nữa bay lại, anh không nghĩ nhiều bất chước cô giơ tay lên, chim bồ câu trắng cũng đậu lại. Đang lúc anh cảm thấy vui mừng, khuôn mặt nghiêm túc ẩn hiện ý cười, thì chỉ trong giây lát, cảm giác âm ảm trên lòng bàn tay lại làm khóe mắt anh nhúu lại, khuôn mặt tuấn tú trở nên tối tăm —.

“Shit!” Anh khề nguyên rủa, con chim bồ câu gây họa xong liền vỗ cánh bay đi.

Thiệu Kỳ Á gặp họa, trợn mắt nhìn bãi thải của chim trên tay mình, thử nghiệm thảm cảnh do bất chước bừa.

Chương 1

Ngày cuối tuần, không khí cuối thu thực sáng khoái, gió mát thổi nhẹ, Thiệu Kỳ Á đi xe tới viện dưỡng lão ở ngoại ô thành phố thăm bà ngoại, kinh ngạc phát hiện viện dưỡng lão bình thường vắng vẻ tĩnh mịch, lúc này đây không khí lại náo nhiệt tưng bừng, trên bãi cỏ cách đó không xa dựng một cái sân khấu, trên đó có người đang vừa múa vừa hát.

Sao lại thế này?! Thiệu Kỳ Á kinh ngạc đứng ở cửa đại sảnh. Anh trông thấy một đám người ăn mặc quái dị, đóng vai chú hề, vai nghệ sĩ, mặc áo Tôn Trung Sơn, vỗ phục rồi sùnn xám... vân vân, hơn nữa có gương mặt giống như đã từng quen biết...

“Anh Thiệu, anh tới rồi!” Nhân viên làm việc trong viện thấy anh, thân thiết chào hỏi.

“Vâng.” Lấy lại tinh thần, Thiệu Kì Á khách khí gật đầu, hỏi ra nghi vấn trong lòng. “Đây là... mời đoàn tập kỹ đến biểu diễn hay sao?”

“Không phải.” Nhân viên bật cười, nhìn về phía đám thanh niên tràn đầy nhiệt tình cùng sức sống kia. “Bọn họ là đội sinh viên tình nguyện ở đại học Z, tới làm bạn với các ông bà, đã tới mấy lần rồi, lần này còn chuẩn bị tiết mục giải trí, rất có lòng!”

“Đúng vậy.” Anh gật gù đầu.

Thời đại này đa số người trẻ tuổi sống phóng túng, cho dù không có việc gì cũng lười ở nhà, có thể lợi dụng thời gian nghỉ kêu gọi bạn bè đi làm việc công ích, thực làm cho người khác tán thưởng.

“Bà Trịnh ở đằng kia, anh có thể tới đó cùng bà xem biểu diễn.” Nhân viên chỉ vào phía trước sân khấu, nơi có một nhóm các ông bà cụ đang ngồi trên ghế dựa hoặc xe lăn.

Thiệu Kì Á nhìn theo chỉ dẫn của cô ấy, thấy bà ngoại mình đang lắng nghe tiếng hát lạc điệu trên sân khấu, vui vẻ vỗ tay, anh hé môi mỉm cười.

“Trước tiên tôi đem những thứ này vào phòng của bà đã.” Anh vừa nói vừa giơ túi xách trong tay lên, đi về hướng thang máy. Trong túi tất cả đều là linh chi, tổ yến, cây bạch quả, thuốc bổ... Thời gian anh tới đây không cố định, có khi công việc bận rộn, có khi phải đi công tác nước ngoài, nên mỗi lần tới đều mang theo không ít đồ này nọ.

Thời gian bà ngoại mình miễn cưỡng không cố định, phần lớn thời gian bà đều mơ mơ màng màng, nói chuyện lung tung, cũng không rõ ai là ai.

Lúc Thiệu Kì Á xuống lầu lần nữa, phát hiện trên sân khấu đã thay người biểu diễn, người này mặc sườn xám ngắn, khoác áo dệt kim, tóc ngắn uốn xoắn ôm sát khuôn mặt, tay cầm hoa sen hát ca khúc kinh điển của Đặng Lệ Quân, được các ông bà cụ đặc biệt hoan nghênh ---

“... Ngọt ngào, anh cười thực ngọt ngào, giống như hoa nở trong gió xuân...”

Là cô! Đồng tử của Thiệu Kì Á co lại, ngực giống như là bị đụng vào một chút, trái tim đập nhát thoi đập mạnh như trống nổi.

“... Ở nơi nào, đã gặp được anh ở nơi nào, nụ cười của anh quen thuộc đến thế, nhất thời em lại nhớ không ra...”

Tiếng hát của cô cùng con người cô cũng ngọt ngào như nhau, bởi vì biểu diễn mà cổ ý giơ tay nhắc chân thực khoa trương, ngược lại càng đáng yêu khiến cho người khác ưa thích.

Sau ngày hôm đó, anh lại đến quán cà phê nhiều lần, ngoại trừ vì yêu thích không khí cùng mùi vị cà phê của quán, kỳ thật, còn có một mục đích khác --- mong được gặp lại cô.

Không nghĩ tới lại nhiều lần thất vọng, nên cũng không còn ôm hy vọng gì, hôm nay lại bất ngờ được như ước nguyện, gặp lại cô!

Nhưng anh cũng chưa từng nghĩ tới, sau khi gặp lại cô phải làm cái gì, chỉ thuần túy nghĩ muốn gặp lại cô, căn bản không có suy tính, cũng không biết phải làm sao bước ra bước đầu tiên, chỉ cảm thấy nội tâm đánh trống reo hò, cảm thấy trong lòng có cảm giác vui mừng chân thực tới mức khó mà phớt lờ...

Hai chân anh giống như tự có ý thức hướng bãi cỏ đi tới, anh tới chỗ bên cạnh bà ngoại ngồi xuống, con người đen lúc này mới lưu luyến không thôi mà dời khỏi sân khấu.

“Trong mơ, trong mơ đã gặp anh...” Bà Trịnh theo không kịp nhịp, nhưng vẫn hát rất hăng say, thấy cháu ngoại, liền muốn chia sẻ niềm vui với anh. “Bà lúc còn trẻ đó, so với cô bé trên sân khấu kia còn thon thả hơn, mặc sườn xám rất đẹp!”

“Bà ngoại hiện tại cũng rất đẹp.” Bà cụ hiếm khi tâm tình tốt lại nhận ra anh, Thiệu Kì Á đồ ngọt nói.

Bà Trịnh nhìn về phía anh, cười cười không nói, ngay sau đó sự chú ý liền hướng trở lại trên sân khấu. Hát xong bài hát đầu tiên, Dụ Bảo Đế thực hồn nhiên thoải mái hát tiếp bài thứ hai《Hoa hồng đáng yêu》, còn thực sự cầm giỏ hoa hồng xuống dưới sân khấu đưa tặng, làm cho các ông bà cụ mặt mày rạng rỡ.

Dụ Bảo Đế vừa ca hát, vừa tặng hoa hồng, lúc tặng cho bà Trịnh, ngoài ý muốn nhìn thấy người bên cạnh bà, động tác tặng hoa không khỏi ngừng lại một chút.

Ở đây tất cả đều là ông lão, bà lão, nhân viên công tác cũng phần lớn là các cô các chú, tại sao đột nhiên lại xuất hiện một người đàn ông anh tuấn --- anh mặc áo len màu xanh cùng quần trắng, tinh thần có vẻ sáng khoái, khiến cho người khác nhìn thấy ánh mắt không khỏi sáng lên!

Không đúng, người này... hình như cô đã thấy qua ở đâu rồi?

Thấy cô kinh ngạc, Thiệu Kì Á nhếch môi mỉm cười, tiếp nhận nụ hoa hồng chớm nở trong tay cô, còn gật đầu chào hỏi.

Không có thời gian suy nghĩ xem cái cảm giác giống như đã từng gặp mặt từ đâu mà đến, Dụ Bảo Đế nhanh chóng hồi phục tinh thần, lại tươi cười bắt kịp giai điệu, tiếp tục gửi đi những bông hồng, nhưng tâm tư cô lại không tự chủ được dừng trên người đàn ông xa lạ kia...

...

Buổi biểu diễn ngoài trời đã chấm dứt, hai mươi mấy sinh viên chia làm hai tổ, một tổ thu dọn đồ đạc dụng cụ, một tổ cùng các ông bà cụ đi đến phòng nói chuyện.

Những người già này không có người thân làm bạn, đều rất cô đơn, cuộc sống ở tại viện dưỡng lão, mỗi ngày đều giống nhau không thay đổi, khó tránh cảm thấy buồn tẻ không thú vị, có các sinh viên đại học hoạt bát mang đến niềm vui cùng sức sống, các cụ liền rất hoan nghênh bọn họ, cho dù chống gậy, ngồi lên xe lăn cũng tới tham dự.

“Bà ơi, bà muốn đi đâu?” Dụ Bảo Đế nhìn thấy có một bà cụ chống gậy, chậm rãi bước đi, liền tiến lên giúp đỡ.

Bà Trịnh quay đầu nhìn lại, thì ra là cô bé hoa hồng, không nhận được hiền lành mỉm cười. “Ta muốn trở về phòng đi toilet.”

“Cháu giúp bà!” Dụ Bảo Đế vội vàng quay lại lấy túi xách của mình, sau đó trở về cẩn thận ở một bên nâng đỡ bà cụ.

“Cô bé, cháu tên gọi là gì?” Bà Trịnh vừa rồi xem biểu diễn rất thích cô bé trắng trẻo xinh xắn này.

“Cháu gọi là Bảo Đế, còn bà?” Dụ Bảo Đế cố ý bắt chuyện.

“Ta họ Trịnh...” Bà Trịnh nghi hoặc nhíu mày lại. “Không đúng, cháu rõ ràng là con gái, tại sao lại gọi Bảo Đế? Phải gọi là Bảo Muội mới đúng chứ?”

“Là Bảo Đế, Đế trong Liên Khai Tịnh Đế.” Dụ Bảo Đế vừa đỡ bà, vừa mỉm cười giải thích.

(Liên Khai Tịnh Đế: Tịnh Đế Liên là một đóa hai hoa sen nở trên cùng một cuống, được xem là điềm lành, xưa kia dùng để tiến vua cho nên gọi là “Tịnh Đế”, theo truyền thuyết, sen Tịnh Đế là hiện thân của tình yêu vì có một đôi nam nữ yêu nhau mà không thành, cùng nhau trầm mình ở hồ sen, sau đó hóa thành sen đôi.)

“A ~” Bà Trịnh gật gật đầu, lên tiếng tỏ ý đã hiểu, qua vài giây, lại lên tiếng lần nữa: “Bảo Muội à, cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bà Trịnh, cháu gọi là Bảo Đế, không phải Bảo Muội.” Dụ Bảo Đế mỉm cười sửa cho đúng.

“Đúng đúng đúng, Bảo Đế.” Bà Trịnh vỗ vỗ cái đầu không còn mình mẫn cho lắm.

“Bà ở lâu mấy?” Tiến vào trong thang máy, Dụ Bảo Đế hỏi.

“Ta nghĩ đã...” Bà Trịnh nghiêng đầu, suy nghĩ đến là nghiêm túc. “A, là lâu hai.”

Bảo Đế giúp bà Trịnh trở về phòng đi toilet, vốn định không quấy rầy nữa, để cho bà nghỉ ngơi, nhưng bà Trịnh lại lôi kéo cô lại nói chuyện phiếm, không chịu thả người.

“Bảo Muội, cái sườn xám trên người cháu thật đẹp, làm ở đâu vậy?” Bà Trịnh tự ý sửa tên, lôi kéo tay cô, đánh giá y phục của cô đầy tán thưởng.

“Đẹp lắm ạ? Đây là cháu tự làm đó.”

Thấy có người thương thức tác phẩm của mình, Dụ Bảo Đế vui mừng ra mặt, chuyện bị gọi sai tên, cô cũng lười không sửa lại nữa.

“Cháu biết may quần áo sao?” Ánh mắt bà Trịnh sáng rỡ, cả người phấn chấn hẳn lên.

“Đúng vậy, cháu ở trường học thiết kế thời trang.” Về mặt bà cụ làm cho cô cảm thấy việc tự làm quần áo là chuyện rất tài giỏi vậy.

“Vậy... cháu có thể làm cho ta một cái không?” Bà Trịnh áp ứng thỉnh cầu, bởi vì sườn xám đối với bà mà nói là hồi ức về thời thanh xuân, cho nên bà rất yêu thích.

“Nếu như bà không chê, đương nhiên là không thành vấn đề ạ.” Được thương thức, Dụ Bảo Đế mừng rỡ đáp ứng, vui mừng lấy ra quyển sổ ghi chép cùng bút, còn lấy cả thước dây ra để đo. “Cháu giúp bà đo nhé!”

“Thật tốt quá.” Bà Trịnh vốn đang ngồi chậm rãi đứng lên.

“Ngực ba mươi chín inch...” Dụ Bảo Đế vừa đo cổ, vai, cánh tay... vừa đọc lên số đo.

“Ba mươi chín? Ngực ta có lớn như vậy sao?” Bà Trịnh ha ha cười.

“Đúng vậy, bà lúc tuổi còn trẻ nhất định rất nở nang!” Bảo Đế nói say mê, tiếp tục đo. “Vòng eo ba mươi tư inch...”

“Cái gì?!” Bà Trịnh kêu to, miệng khẳng định sửa lời cô. “Cháu hoa mắt hay là đo sai rồi? Rõ ràng là hai mươi tư inch!”

“Là ba mươi tư đúng mà!” Dụ Bảo Đế giật mình, vội vàng đo lại một lần nữa.

“Cháu nói bậy, căn bản là đo sai rồi! Ta rõ ràng là ba mươi lăm, hai mươi tư, ba mươi tư.” Bà Trịnh rất kiên trì, trí nhớ đang dừng lại ở hình dáng yếu điệu thướt tha của mình vài thập niên trước.

Dụ Bảo Đế ngăn ra, trên trán lập tức trượt xuống ba đường hắc tuyến, quạ a a a bay qua đỉnh đầu.

Ba vòng theo miệng bà, không phải quá gọi cảm rồi sao, ngay cả cô cũng không có vóc dáng đẹp như vậy? Làm sao bà lão bảy mươi tuổi còn có thể có số đo hoàng kim này? Nếu dựa vào số đo nhỏ như vậy may đồ, bà Trịnh căn bản là nhét không lọt quần áo.

Bất quá, bà Trịnh đã đề ý như thế, nếu tiếp tục tranh cãi, không biết bà có bị tăng huyết áp hay không nữa? Hay là ngoài miệng cứ thuận theo bà thì hơn!

“Đúng rồi, là cháu đo sai, vòng eo hai mươi tư, vòng mông ba mươi bốn.” Miệng cô nói xong, nhưng ở trên sổ lại viết hai số 34 cùng 41.

Không có biện pháp, tranh luận tiếp sẽ mãi mãi không dứt được, dù sao đây là lời nói dối có thiện ý, mục đích là muốn cho bà vui vẻ, đến lúc mặc quần áo mới là quan trọng.

“Bảo Muội à, ta thích hoa hồng đen, cao quý phóng khoáng lại nổi bật...” Bà Trịnh như mở cò trong bụng bắt đầu yêu cầu.

“Được, cháu nhớ rồi, bà rất biết thưởng thức đó.” Bảo Đế đã từ bỏ việc sửa lại tên mình, cô làm Bảo Muội trong miệng bà Trịnh cũng được vậy.

“Đến đây, bà mời cháu uống đồ ngọt nhé.” Đo xong, bà Trịnh lấy ra cái hộp để lên bàn, tìm tổ yến đường phèn chiêu đãi vị khách nhỏ.

Một già một trẻ ngồi trên giường cùng ghé tựa, Dụ Bảo Đế nghe bà Trịnh hồi tưởng lại chuyện ngày trước, lúc ban đầu rất tốt, nhưng sau đó lại bắt đầu giống đĩa nhạc bị vấp, không ngừng lặp lại.

Đến bây giờ Bảo Đế mới hiểu ra, ý thức của bà Trịnh không minh mẫn cho lắm, cho nên một giây trước vừa nói, giây sau liền quên mất; mới mời cô uống tổ yến, tiếp theo lại đưa một bình khác cho cô; rõ ràng nói cô gọi là Bảo Đế, bà lại cứ muốn gọi cô là Bảo Muội...

“Bà đã mệt rồi chưa?” Thấy bà Trịnh ngáp, Bảo Đế vội vàng đỡ bà nằm xuống. “Bà nghỉ ngơi đi, chờ cháu làm xong sườn xám, sẽ tìm thời gian đưa tới cho bà.”

“Một lời đã định, cháu không được nói dối đấy!” Bà Trịnh nhận được lời hứa hẹn của Dụ Bảo Đế, liền mỉm cười nhắm mắt ngủ.

Phù ~ chăm sóc người già quả nhiên là chuyện vất vả!

Dụ Bảo Đế lau lau mồ hôi, nhẹ nhàng thở ra, rón ra rón rén rời khỏi phòng bà Trịnh, quay lại cùng nhóm sinh viên.

...

Thiệu Kỳ Á lợi dụng thời gian rảnh đi tìm bác sĩ hỏi về tình hình của bà ngoại, trở lại phòng bà ngoại, thấy bà đã an ổn đi vào giấc ngủ, không khỏi bước nhẹ.

Cha của anh Neil Taylor là người Anh, mẹ là người Đài Loan, cho nên anh có cả tên tiếng Anh cùng tên tiếng Trung, Thiệu là họ của mẹ.

Khi còn bé, phần lớn thời gian là bà ngoại chăm sóc anh, mãi đến khi anh tốt nghiệp trung học, cha mẹ của anh ly hôn, anh mới đi theo cha ra nước ngoài học, rồi học hỏi công việc ở tập đoàn, cho đến mấy năm trước mới trở lại Đài Loan.

Thời gian đó, mẹ bị tai nạn xe cộ bất ngờ qua đời, bệnh đáng trí người già của bà ngoại càng thêm nghiêm trọng, lại chỉ còn một mình đơn độc, vì thế cha liền đưa bà ngoại cô đơn không chỗ nương tựa an trí đến nơi có chuyên gia chăm sóc. Viện dưỡng lão này hoàn cảnh yên tĩnh lại thoải mái, có thể tránh cho người già sống một mình đủ loại nguy hiểm, còn anh, sau khi quay về tiếp quản công việc của tập đoàn tại khu vực châu Á, thường không có định tranh thủ chút thời gian tới thăm bà ngoại.

Nhưng mỗi lần tới nơi này, tâm tình đều có chút nặng nề, bởi vì càng lớn tuổi, cơ thể thoái hóa đi, mấy căn bệnh mãn tính của người già cũng từ từ xuất hiện, khiến cơ thể bà ngoại ngày càng sa sút, trong đó nghiêm trọng nhất là huyết áp cùng trí nhớ có vấn đề.

Nhưng mà, bệnh tật này do lớn tuổi mà sinh ra, cũng là chuyện bất đắc dĩ, cho nên chỉ có thể dùng thuốc khống chế, làm chậm lại tốc độ chuyển biến xấu, trong sinh hoạt hàng ngày phải hết sức chú ý.

Vừa suy nghĩ, Thiệu Kỳ Á vừa đi đến bên cửa sổ kéo rèm cửa xuống một nửa, che bớt đi ánh sáng, nhưng lại thấy trên bàn có cuốn sổ ghi chép.

Anh cầm lên xem xét, phía trên có ghi chép cặn kẽ kích thước cơ thể, tiếp tục lật xem, bất ngờ phát hiện trong sổ toàn là dấu vết phác thảo đường nét trang phục...

Sổ ghi chép này... là của cô bé kia! Anh nhớ rõ lúc trước ở quán cà phê nhìn thấy cô bé kia thì cô ấy có lấy ra cuốn sổ ghi chép giống cuốn này.

Suy nghĩ một chút, anh nhanh chóng xem lướt qua, càng xem càng cảm thấy kinh ngạc cùng hâm mộ, giống như cảm giác con người cô cho anh vậy.

Xem ra, cô biết thiết kế thời trang! Mặc dù bên trong phần lớn là những bức vẽ mang tính tùy tiện, nhưng phong cách thiết kế đa dạng, ý tưởng phong

phú, làm người ta khá là kỳ vọng.

Theo bản năng lật đến trang cuối cùng, quả nhiên thấy một cái tên --- Dụ Bảo Đế, anh không tự chủ được hé môi mỉm cười. Người đáng yêu, ngay cả tên cũng đáng yêu!

Đại học Z năm bốn... có nghĩa cô là sinh viên năm thứ tư đại học sao?

Bắt quả sỏ ghi chép ở đây, còn người đã chạy đi đâu rồi?

Thiệu Kỳ Á cầm sỏ ghi chép xuống lâu tìm người, thăm nghĩ đây đúng là cơ hội tốt để có thể bắt chuyện với cô, vì thế, tìm anh đập thực nhanh, đánh trống reo hò không thôi.

“Đám sinh viên kia đâu rồi?” Sau khi ca hát kết thúc, trong phòng có vẻ đặc biệt vắng vẻ, anh ngạc nhiên hỏi nhân viên đang dọn dẹp chung quanh.

“Mới vừa đi hết rồi.” Nhân viên công tác đáp.

Đi rồi?! Tìm Thiệu Kỳ Á loạn nhịp, trong lòng nảy sinh cảm giác buồn bã mất mát mãnh liệt.

A... Anh lại bỏ lỡ cơ hội!

Anh cúi đầu nhìn sỏ ghi chép trong tay, bỗng nhiên xuất hiện một cái ý niệm trong đầu.

Thấy vẻ mặt anh khác thường, nhân viên khó hiểu hỏi: “Có vấn đề gì không?”

“Chỉ là hơi một chút thôi, không có gì.” Thiệu Kỳ Á yếu ớt hé môi cười, không nói ra mình nhặt được vật đánh rơi.

Hoàng tử nhặt được giày thủy tinh của cô bé lọ lem, tiếp đó nhờ thông báo tìm chủ nhân vật bị mất mà tìm được tình yêu chân chính; còn anh nhặt được sỏ ghi chép của cô, sẽ có tiền triển gì, nhận được kết quả gì đây?

Anh thực chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thiệu Kỳ Á mặc áo nâu cổ cao ăn khớp với quần dài màu nâu, xuất hiện ở sân trường đại học Z, thân hình cao lớn mạnh mẽ, ngũ quan anh tuấn, bộ dáng nổi bật bất phàm làm cho anh cho dù muốn âm thầm đến đây tìm người, vẫn dẫn tới một trận chấn động.

Thật vất vả, rốt cục anh cũng tìm được vị trí khoa của Dụ Bảo Đế, cũng có một vị bạn học tốt bụng hỗ trợ anh đi tìm cô.

Giờ phút này, anh ở phòng ngoài khoa thiết kế chờ, các học viên đi ngang qua đều dùng ánh mắt tò mò, xì xào bàn tán nhìn anh, anh ung dung bình thản đối mặt, nhưng trong lòng cũng không có bình tĩnh như bề ngoài.

Chủ động như thế không phải là phong cách của anh, nhưng bởi vì là cô, lý trí bị tình cảm đánh bại, thúc đẩy anh làm như vậy.

Phát hiện sỏ ghi chép thất lạc, tâm tình cô nhất định sẽ rất khó chịu.

Hiện tại anh đến đem sỏ ghi chép trả lại cho cô, chỉ là tưởng tượng phản ứng cùng biểu tình vui mừng cảm ơn của cô, anh liền không nhận được tâm tình phần chần.

“Chị Bảo Đế, lâu một có một anh siêu đẹp trai tìm chị.” Một đàn em cùng khoa đi vào cửa phòng học, thăm dò xác định không có giáo viên đang lên lớp, mới cao giọng truyền lời.

“A... Bảo Đế, cậu bắt cả hai tay hả? Đàn anh sẽ rất thương tâm đó!”

“Anh đẹp trai đó là ai?”

Các sinh viên trong phòng học đang làm bài tập nghe thấy vậy liền ồ lên, mỗi người một câu trêu chọc cô.

“Mọi người đừng nói bừa!” Dụ Bảo Đế lúng túng ngăn các bạn học nói lung tung, vội vàng đứng dậy hỏi người truyền lời. “Em gái, cho hỏi người đó là ai, tìm chị làm gì?”

“Em quên hỏi tên rồi, bắt quá anh ta nói muốn đem sổ ghi chép trả lại cho chị.”

“Sổ ghi chép?” Ánh mắt của cô sáng ngời, tim đập nhanh, hành động cũng theo đó nhanh hơn.

“Em gái, cảm ơn em.” Nói xong, cô cấp bách chạy vội đi.

Tuy rằng hiện tại phần lớn đều vẽ trên máy tính, nhưng rất nhiều những bức tranh trong sổ ghi chép của cô là do linh cảm cùng ý tưởng đột xuất nảy ra, trong đó có một phần không phải là tác phẩm thiết kế, đối với cô mà nói là rất quan trọng.

Hai ngày trước làm mất, cô vừa tự trách vừa ảo não, bây giờ có thể mất rồi lại tìm được, tâm tình của cô kích động tựa như gặp lại người thân lâu ngày xa cách.

Vội vã chạy tới lầu một, cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người đàn ông thân hình to lớn đứng ở trước bảng thông báo, tùy ý xem bảng thông báo của bọn họ.

“Anh ơi, em là Dụ Bảo Đế, xin hỏi là anh nhặt được...” Cô lên tiếng, thấy đối phương xoay người lại, không khỏi ngừng lời, mắt mở to, kinh ngạc cao giọng, “Là anh?”

“Lại gặp mặt rồi.” Thiệu Kỳ Á nhếch môi khẽ cười, ánh mắt nhìn về phía cô phảng phất có tia sáng nhu hòa không muốn cho người khác biết.

Ngữ điệu của anh tao nhã trầm ổn, tiếng nói nhu mì khiến cho tim cô trong nháy mắt lỡ mất một nhịp, hại cô ý thức có chút mất phương hướng, nhất thời nhớ không nổi đã gặp mặt ở đâu.

“Em đã thấy anh... ở...” Dụ Bảo Đế chỉ vào anh, nhử mi cố gắng hồi tưởng.

“Ở quán cà phê Nhật An cùng viện dưỡng lão.” Anh hào tâm nói ra đáp án.

“Đúng đúng đúng... Em còn cảm thấy làm sao lại khéo như vậy!” Cô gật đầu như bần tãi, đôi mắt trong suốt ẩn chứa ý cười.

“Đúng rồi, anh nhặt được ở chỗ nào vậy?”

“Trong phòng bà ngoại tôi.” Anh cười nhìn cô, vẻ mặt kia so với ngôi sao còn có lấp lánh chói mắt hơn, ánh sáng trong mắt anh, cũng phản chiếu tâm tình của anh.

“Là bà Trịnh sao?” Cô phỏng đoán theo trực giác.

“Đúng.”

“Em biết mà, không thể nào rơi mất được! Em chỉ lấy sổ ghi chép ra lúc ở phòng Bà Trịnh thôi, nhưng sau khi phát hiện mất, em gọi điện thoại nhờ nhân viên công tác giúp tìm lại nhưng tìm không ra, thì ra là anh cầm.”

Cô tiếp nhận sổ ghi chép anh đưa, tươi cười. “Cảm ơn anh đã đặc biệt mang trả lại cho em, vì nó, em đã mất ngủ hai ngày rồi, cũng sắp biến thành gấu mèo luôn.”

Anh thấy hai quầng đen quanh mắt cô, một chút thương tiếc kỳ lạ lướt qua trong lòng, nếu không phải không có thời gian, anh đã tới từ ngày hôm qua rồi.

“Vậy bây giờ em có thể ăn ngủ một giấc rồi.”

“Đúng vậy.” Dụ Bảo Đế cười tươi đem sổ ghi chép đặt ở trước ngực, vuốt ve như bảo bối.

“Muốn em cảm ơn anh như thế nào mới tốt đây?”

“Mời tôi uống ly nước đi.” Anh hào phóng đề nghị, vì mục đích, không cần khách khí.

Cô nâng đôi lông mày xinh đẹp lên. “Nhật An?”

“Em rất thích nơi đó sao?” Anh thừa cơ hỏi.

“Đương nhiên, buổi chiều thứ năm hàng tuần em không có tiết học sẽ tới đó ngồi một chút, tuy rằng rất thích, nhưng cũng không thể thường xuyên đi, anh cũng biết đó, học trò nghèo mà, một ly đồ uống hơn một trăm đồng là tiêu phí xa xỉ, một tuần một lần là đủ hưởng thụ rồi.” Cô trả lời thẳng thắn, không tự giác để lộ ra tính tiết kiệm.

Thì ra chỉ có thứ Năm cô mới có thể đi, khó trách lần đầu anh ngẫu nhiên đi qua, liền tiếp mấy lần sau tới, cũng không gặp mặt cô, bởi vì dường như cũng không đúng dịp thứ Năm.

Thật tốt quá, thám thính được tin tức này, đúng là thu hoạch lớn!

“Tôi cũng cảm thấy quán đó không tồi, trang trí cùng cà phê đều rất tiêu chuẩn.”

Cùng yêu thích Nhật An, chứng minh sở thích của bọn họ có phần nào đó là giống nhau.

“Gặp được ánh mắt nhất trí của người có cùng sở thích thực vui vẻ.” Cô nhếch miệng, khuôn mặt tràn đầy vui mừng, trong sáng động lòng người. “Nhưng mà hai ngày này em có giờ lên lớp, hay là... Chúng ta hẹn thứ Năm, anh có rảnh không?”

Về mặt cô sinh động thú vị, biểu hiện thân nhiên thẳng thắn, không hề quanh co lòng vòng, Thiệu Kỳ Á nhìn mà đáy lòng cũng vui vẻ theo.

“Không thành vấn đề, vậy buổi chiều thứ Năm.” Anh đáp ứng, hoàn toàn đem hai chữ “Hành trình” ném ra sau đầu.

Nói chuyện với cô ở khoảng cách gần như vậy, dù chỉ có mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, trái tim của anh đã căng tràn niềm vui sướng rồi, mới định ra ước hẹn, anh đã bắt đầu chờ mong, cảm tình đối với cô, thật đúng là không phải hai ba câu có thể giải thích.

Không nói đến lực hấp dẫn khó tả kia, tính cách này của cô vừa vặn cũng đúng khẩu vị của anh.

Bởi vì ở thương trường lăn lộn nhiều năm, thật sự đã nhìn chán những lễ nghi điệu bộ đối trá rồi, ở chung một chỗ với người lòng dạ ngay thẳng như cô thoải mái lại vui vẻ, không có nửa điểm áp lực.

Anh thích nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, ánh mắt lấp lánh như sao của cô, thích nghe giọng nói thanh thúy cùng ngữ điệu hoạt bát của cô, anh muốn lưu lại cảm giác thư thái này, muốn làm bạn với cô gái khá ái dễ thương như cô.

Cho nên, dù không có thời gian, anh cũng sẽ nghĩ biện pháp biến thành có.

※ ※ ※

Cũng là buổi chiều thứ Năm, cũng ở tại quán cà phê Nhật An, tâm tình Thiệu Kỳ Á lại khác biệt rất lớn, anh và Dụ Bảo Đế đã trao đổi số điện thoại đi động, lưu lại tên họ, còn cùng cô hẹn gặp mặt, anh đã đặc biệt yêu cầu thư ký giảm bớt hành trình, rút gọn hội nghị, gạt bỏ tất cả mọi chuyện, cũng vì thời khắc cùng cô nhàn nhã uống trà chiều.

Có lẽ bởi địa điểm kín đáo, thời gian này khách ở cà phê Nhật An cũng không nhiều, lầu hai trống rỗng, hiện tại chỉ có Thiệu Kỳ Á cùng Dụ Bảo Đế là khách.

“Anh Thiệu, lúc này anh không cần đi làm sao?” Dụ Bảo Đế dùng cái thìa dài múc kem trên cà phê, vừa ăn vừa hỏi.

Trừ bỏ chị cả, chị hai, bên người cô phần lớn là bạn học cùng tuổi, cho nên đối với người bạn mới lớn hơn bảy tuổi Thiệu Kỳ Á, cô liền tràn ngập tò mò.

“Đúng, nhưng trước đó tôi đã giải quyết hết việc cần làm rồi mới tan ca.”

Bưng lên ly macchiato vừa được đưa tới, Thiệu Kỳ Á vừa cười vừa đáp, ngoài dự đoán phát hiện mỗi lần cô gọi đồ uống, không hiểu sao đều đặc biệt ngon miệng.

Là vì công lực của người pha cà phê ở quầy bar có chênh lệch, hay là bởi vì khi đã hợp ý một người, thì ngay cả cái giờ tay nhắc chân của cô, một biểu tình rất nhỏ bé, thoát nhìn cũng đều cảm thấy cảnh đẹp ý vui?

“Kêu thêm chút điểm tâm đến ăn nhé.” Thấy anh nhìn chằm chằm ly kem, thân là người mời khách, dù thế nào cũng không thể keo kiệt, nói xong, cô liền đi tới cửa cầu thang nhẹ lay động chuông đồng trên tường để gọi phục vụ, nhân viên phục vụ lập tức hiện thân ở cửa cầu thang, cô gọi một phần pizza cùng bánh nướng, rồi trở lại chỗ ngồi. “Bình thường em rất keo kiệt, hôm nay kiếm được khoản thu nhập thêm, nên mới có thể hào phóng như vậy!”

“Khoản thu nhập thêm?” Anh kinh ngạc nhưng mảy. “Bài học thiết kế thời trang nặng như vậy, em còn có thể làm thêm sao?” Anh biết người ta vừa lên năm bốn đại học, nhưng khoa thiết kế thời trang giống như bọt biển không ngừng hấp thụ kiến thức, thời gian cần bản không đủ dùng.

“Cũng không phải làm thêm, chỉ là từ năm 3 em đã tự mình bắt đầu thiết kế một ít quần áo, mỗi tuần gửi bán trong cửa hàng quần áo, hai ngày này đúng lúc quần áo bán được, cho nên mới vừa ghé chỗ bà chủ lấy tiền!” Về mặt Dụ Bảo Đế vui mừng, không chỉ bởi vì buôn bán lời chút tiền xài vặt, mà còn bởi quần áo của chính mình thiết kế có người thưởng thức, cái loại cảm giác thành công này làm cô giống như đi trên mây.

“Còn chưa có tốt nghiệp đã là nhà thiết kế rồi?” Ánh mắt của anh tán thưởng, trêu chọc nói.

“Sao được gọi là nhà thiết kế, chỉ là kiếm kiếm chút tiền tiêu vặt thôi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn vì xấu hổ nên đỏ ửng, giống như màu hoa anh đào xinh đẹp động lòng người

Thiệu Kỳ Á cười liếc nhìn bộ dáng khá ái của cô, Dụ Bảo Đế mặc dù không phải đệ nhất mỹ nữ, nhưng có hương vị độc đáo của riêng mình, quần jean đơn giản rộng rãi cùng âu phục liền thân, ở trên khoác một cái áo choàng lông cừu rực rỡ, đẹp mắt nhưng không mất đi sự ngọt ngào, làm cho người ta nhìn đều cảm thấy thoải mái.

“Em hiện tại năm thứ tư rồi, rất nhanh sẽ tốt nghiệp, có tính toán gì hay không? Muốn tiếp tục học hay là muốn đi làm?” Anh thân thiết hỏi thăm, muốn hiểu rõ ý nghĩ của cô.

“Muốn đi làm ạ.” Cô tự nhiên hào phóng chậm rãi nói ra. “Em có hai người chị, cha em từ khi rất nhỏ đã không ở bên cạnh bọn em, khi em mười lăm

tuổi mẹ cũng mất, những năm gần đây, đều dựa vào hai chị chăm sóc, cho nên em muốn sau khi tốt nghiệp bắt đầu làm việc, giảm bớt gánh nặng cho các chị.”

Nghe vậy, Thiệu Kỳ Á bởi vì thân thế cùng sự hiểu chuyện của cô lúc còn nhỏ mà cảm thấy thương tiếc, đây đã không còn là sự hấp dẫn khó hiểu lúc ban đầu nữa, tán gẫu với cô càng nhiều, hảo cảm của anh đối với cô càng thêm mạnh mẽ.

“Tình cảm chị em của ba người nhất định tốt lắm.” Anh cảm thán.

Ba chị em sống nương tựa lẫn nhau, có lẽ sẽ vất vả, nhưng đối với con một như anh mà nói, cái loại tình cảm ruột thịt này lại là thứ anh khát vọng cùng hâm mộ.

“Đó là đương nhiên. Chị cả lo việc bên ngoài giống như cha, chị hai lo việc trong nhà giống như mẹ.” Đề cập đến hai người chị thân yêu của cô, lông mày Dụ Bảo Đế cong lên.

“Vậy em giống như gì?” Anh hỏi tiếp.

“Giống...” Cô nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu nghĩ, ngay sau đó nhếch miệng cười. “Baby đó!”

Anh thân nhiên cười.

Thật muốn đòi mạng, cô quá đáng yêu, ở khoảng cách gần như vậy nhìn cô, hàng lông mi nhỏ dài chớp chớp, khiến trái tim của anh cũng rục rịch theo, chỉ đơn giản là một cái nhúm mày hay một nụ cười cũng lôi cuốn anh.

“Hiện tại em có muốn vào công ty thời trang nào không?” Thiệu Kỳ Á tìm hiểu hỏi.

“Kỳ thật có rất nhiều công ty hợp tác với trường bọn em, đều đến trường tìm nhân viên mới, không sợ không có công việc.” Cô vừa nói vừa đem kem còn lại trộn cùng cà phê, nói về tương lai, về mặt khó nén lo lắng. “Chẳng qua công ty mà em vừa ý căn bản không có đến trường tìm người mới, hơn nữa ngay cả vị trí nhỏ như trợ lý thiết kế, tranh giành cũng chưa chắc tới lượt mình, cho nên khi nào thiếu người căn bản không thể nào biết được.”

“Là công ty nào?” Anh hỏi, nghĩ thầm nếu là giúp được, anh sẽ vận dụng quan hệ đáp ứng nguyện vọng của cô.

“Tập đoàn Thời trang Alston.” Cô nói ra ước muốn, tiếp đó thao thao bất tuyệt miêu tả. “Nó là một công ty thời trang có quy mô quốc tế, trừ bỏ đại lý cho các nhãn hiệu nổi tiếng quốc tế, cũng rộng rãi tiếp nhận các nhà thiết kế bản địa, cho bọn họ không gian sáng tác rất lớn, còn đem các nhãn hiệu bản địa phổ biến ra nước ngoài.”

Che giấu sự kinh ngạc khi nghe tên công ty, anh cẩn thận lắng nghe cô giải thích.

“Em thật sự muốn vào tập đoàn Alston làm việc tới vậy sao?”

“Đâu chỉ muốn, là khát vọng đó. Hơn nữa không chỉ có em, các sinh viên khác cũng coi việc có thể vào Alston làm việc là một vinh dự!” Hai tròng mắt cô lấp lánh như sao, tỏa ra ánh sáng của khát vọng. “Thiết kế thời trang phải xem nhiều để học tập, tuy rằng em không có tiền ra nước ngoài học, nhưng nếu như có thể đến làm việc trong bộ phận thiết kế của Tập đoàn Thời trang Alston thì cũng tương đương với đi nước ngoài du học, em có thể tiếp tục học tập, chờ sau này có cơ sở vững chắc hơn, cũng có năng lực hơn, từ đó có thể tìm được phương hướng để bồi dưỡng thêm.. Mục tiêu của em là trở thành một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng.”

Cô nói đến mơ ước thì trong mắt phát ra ánh sáng khiến anh kinh ngạc, tuy rằng con đường thiết kế thời trang này không dễ đi, nhân tài bị mai một nhiều không sao kể xiết, nhưng nhìn về mặt kiên nghị mà tràn đầy nhiệt tình cùng khát vọng bay về phía ước mơ của cô, làm anh không khỏi đồng ý với ý nghĩ của cô, tán thưởng thái độ hiếu học của cô.

Căn cứ vào lúc trước từng xem qua sổ ghi chép, anh đối với thực lực của cô cũng biết ít nhiều, dựa vào nhiệt tình của cô với thiết kế thời trang, dựa vào hảo cảm khó hiểu của anh với cô, cùng với tư tâm muốn giữ cô bên người... Anh muốn làm cho giấc mơ của cô trở thành sự thật.

“Theo tôi được biết, tháng sau Tập đoàn Thời trang Alston sẽ đến đại học Z để thu nhận người mới.” Anh nói mò, nhưng trong lòng đã âm thầm suy tính xem sẽ tiến hành như thế nào.

“Làm sao có thể?” Tim cô đập dồn dập, giống nghe đang nghe chuyện ngàn lẻ một đêm vậy. “Anh có phải lừa rồi hay không?”

“Không lừa, tôi có bạn làm việc trong tập đoàn đó.” Anh nói thực khẳng định, không có nói thật ra thân phận của mình, một phần vì kiêng dè đôi bên còn chưa quá quen thuộc, mặt khác còn hi vọng hai người có thể qua lại một cách thuần túy đơn giản, về phần sau này, sẽ tùy theo tình huống mà quyết định phải làm như thế nào.

Cô nghi hoặc nhúm mày. “Sao em chưa từng nghe nói?”

Kỳ quái, cô từ trước đến nay đều rất lưu ý đến tin tức về Tập đoàn Thời trang Alston, nếu có kế hoạch mới, không thể nào cô lại không biết chút gì như vậy.

“Kế hoạch nội bộ của tập đoàn, đương nhiên không có truyền ra ngoài. Dù sao sắp tới em nên chuẩn bị một ít tác phẩm tốt, tranh thủ sự chú ý của các thẩm tra viên”. Thần thái Thiệu Kỳ Á trầm ổn tự tin, nghiêm túc nhắc nhở dặn dò.

Dụ Bảo Đế nhìn bộ dáng chân thật đáng tin của anh, vốn lúc đầu hoàn toàn không tin, lúc này lại bán tín bán nghi.

Nếu như là thật sự, cô sớm biết tin tức này hơn tất cả mọi người, thời gian chuẩn bị càng dư dả hơn rồi!

Nhưng... Tập đoàn Thời trang Alston chưa từng đến các trường học thu nhận người mới! Tin tức của anh có thể tin được không?

“Anh rốt cuộc là nói thật hay nói giỡn vậy?” Cô vừa mong đợi lại vừa sợ uống công, không khỏi áp ứng hướng anh xác nhận lần nữa.

“Tin tưởng tôi, em sẽ không thiệt thòi.” Tự phụ nhếch môi, đôi mắt nhìn cô ánh lên sự yêu chiều chỉ có Thiệu Kỳ Á mới hiểu.

Một bước này, anh thật dụng tâm lo lắng.

Tập đoàn Thời trang Alston, khởi đầu từ nước Anh, người sáng lập là Alston Taylor đã tự mình nghĩ ra nhãn hiệu sản phẩm dẫn dắt trào lưu lúc bấy giờ, là lựa chọn hàng đầu của các siêu sao Hollywood khi xuất hiện tại các buổi lễ lớn. Nhãn hiệu Alston này vì thế mà nổi tiếng toàn thế giới, địa vị trong giới thời trang mấy chục năm qua đều vững vàng không chút dao động.

Tập đoàn trừ bỏ nhãn hiệu Alston của mình, còn đại lý cho nhiều nhãn hiệu nổi tiếng quốc tế, quy mô phát triển khổng lồ. Hơn hai mươi năm trước, tập đoàn đến Đài Loan phát triển, hợp lực nâng đỡ các nhà thiết kế bản địa, thành lập nhãn hiệu phụ cho Alston, đem những thiết kế trong nước đẩy mạnh ra quốc tế.

Trước mắt, Alston Taylor tuổi tác cao đã về hưu, gánh nặng quản lý tập đoàn rơi vào đời thứ hai và đời thứ ba của gia tộc Taylor, tổng tài tập đoàn do con trưởng của Alston Taylor là Nell Taylor đảm nhiệm, phần lớn việc kinh doanh chủ yếu đặt ở Âu Mỹ, còn việc quản lý khu vực Châu Á thì giao cho cháu đích tôn Archil Taylor

Archil Taylor do Nell cùng người vợ Đài Loan Thiệu Nghệ Bình sinh ra, tên tiếng Trung là Thiệu Kỳ Á, nhưng trong tập đoàn, người biết tên tiếng Trung của anh chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhưng cái tên Archil Taylor lại như sấm bên tai.

Anh năm nay hai mươi chín tuổi, là sinh viên tốt nghiệp loại giỏi ở đại học Cambridge nước Anh, từ sớm đã đi theo cha học tập nghiệp vụ trong tập đoàn, hai năm trước trở lại nơi mình sinh ra là Đài Loan, đảm nhiệm chức vụ CEO khu vực châu Á.

Tại thời cuộc kinh tế đình trệ này, chi nhánh Á châu dưới sự dẫn dắt của anh chẳng những giữ vững thành tích năm trước mà còn liên tục phát triển hai dòng sản phẩm cao cấp cho nam và nữ ở Trung Quốc, đạt được thành tích nổi trội xuất sắc, khiến cho những người trước đây nghi ngờ anh tuổi còn quá trẻ, kinh nghiệm không đủ phải nhìn lại với con mắt khác xưa, tâm phục khẩu phục.

Giờ phút này, trong hội nghị mỗi tuần một lần, anh đưa ra ý tưởng — “Tôi cho rằng bộ phận thiết kế cũng nên thay máu một chút, kích thích linh cảm, để tránh giậm chân tại chỗ, lâm vào lối mòn.” Anh chưa nói vào trọng điểm, mà mở đầu trải đường trước, sau đó danh chính ngôn thuận đưa ra yêu cầu.

“Vâng, chúng tôi sẽ cùng phòng Nhân sự phối hợp, phát ra thông báo tuyển dụng.” Giám đốc thiết kế Thiết kế Richard hiểu rõ ý tưởng của lão đại, dẫn đầu đáp ứng

“Không cần tuyển người mới bên ngoài, cứ tiến vào các trường học, tiếp nhận sinh viên sắp tốt nghiệp làm nhân viên dự bị, phương thức tuyển dụng tại trường học cũng là một phương pháp tốt.” Thiệu Kỳ Á sớm đã có ý tưởng.

“Công ty chưa từng thử...” Quản lý phòng Nhân sự nói thầm.

Tập đoàn Alston có tiêu chuẩn cùng phong cách khác hẳn với các công ty thời trang may sẵn bình thường, bao nhiêu người muốn vào đều không được, làm sao đến phiên những lính mới mới ra trường này? Lúc này tổng tài làm sao có thể đột nhiên muốn làm như vậy?

“Mọi việc đều có lần đầu tiên, hướng hồ, những sinh viên kia ý tưởng không bị hạn chế, phong phú lại thú vị, sau khi vào công ty có thể vừa học hỏi cũng vừa dạy cho mọi người cùng tiến bộ, không phải là chuyện xấu.” Thiệu Kỳ Á ăn nói mạnh mẽ gạt bỏ hết chất vấn.

“Phải.” Quản lý phòng Nhân sự thức thời câm miệng.

“Theo tôi được biết, ngành thiết kế thời trang của đại học Z được người trong giới nhận xét tốt nhất, mọi người thấy sao?” Mạnh mẽ áp đảo, anh không ngoan tìm một chủ đề đã nắm chắc để nghe ngóng ý kiến mọi người, ở phương diện này, anh đã cho người làm điều tra cơ bản.

“Đúng vậy, trong giới thiết kế thì mười nhà thiết kế kiệt xuất đã có bảy đến từ đại học Z.” Thân là tổng giám, Richard đương nhiên đặc biệt hiểu biết đối với phương diện này.

“Trừ bỏ lĩnh vực thiết kế, tôi nghe nói sinh viên xuất thân từ đại học Z, trình độ căn bản đặc biệt vững chắc” Chủ quản bộ phận chế tác lên tiếng phụ họa.

“OK, nếu tin tức của tôi không có lầm, vậy lần này tuyển dụng liền tuyển ở đại học Z.”

Song song với việc đưa ra quyết định bước đầu, Thiệu Kỳ Á cũng đề xuất phương hướng cùng phương thức tuyển dụng. “Có điều, dù hướng vào đại học Z, nhưng điều kiện tuyển dụng cũng không thể quá buông lỏng, ngoại trừ nguyện vọng của bản thân các sinh viên, tác phẩm được chọn lựa, còn phải xem thành tích biểu hiện lúc bình thường trong trường như thế nào.”

Ánh mắt sắc bén nhìn quanh mọi người, Thiệu Kỳ Á thấy ai nấy đều ghi chú nghiêm túc, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, liền nói tiếp: “Các bộ phận xem xét tình hình, sắp xếp từ một đến ba vị trí cơ bản, phòng Nhân sự phụ trách cùng nhà trường thảo luận, suy nghĩ kế hoạch thi hành cho tốt, rồi đưa cho tôi xem qua trước.”

“Vâng.”

Thiệu Kỳ Á vừa lòng nhếch môi, thư thái dựa lưng vào ghế dựa, hội nghị dài dòng tiếp tục, anh cũng không cảm thấy khô khan nặng nề nữa.

Đợt tuyển dụng mới này đều vì nhóc con đáng yêu kia mà làm, cho nên anh cố ý đề cao tiêu chuẩn, thu nhỏ phạm vi lại, chỉ thiếu không vì cô mà đo ni đóng giày nữa thôi.

Anh chưa bao giờ là người lãng mạn, nhưng đối với Dụ Bảo Đế lại cảm thấy cái loại hấp dẫn mãnh liệt trước nay chưa từng có này, anh thậm chí hoài nghi, cảm giác này có phải là vừa gặp đã yêu không. Cho nên, anh từ trước đến nay luôn công tư phân minh, nay tuy biết rõ làm như vậy là không đúng, nhưng vẫn vì cô mà ngoại lệ.

Bất luận là yêu thích thường thức đơn thuần, hay sâu hơn một bước là đã động tình, chỉ cần đưa cô tới gần mình, anh mới có thời gian làm rõ ràng hơn.

Mà bây giờ, lưới đã tung, chỉ chờ con cá chui vào nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Tập đoàn Alston phá lệ tổ chức tuyển dụng người mới ở trường học, tin tức này vừa truyền ra, toàn bộ khoa thiết kế thời trang đại học Z đều xôn xao.

Trước đây nghe Thiệu Kỳ Á nói, Dụ Bảo Đế theo bản năng cảm thấy tin tức không chính xác, không có nói cho bạn học biết, cho nên khi cô ở trên lớp nghe được tin thì trong lòng ngoại trừ vui mừng, còn có vô cùng kinh ngạc.

Cô không dám lộ ra chính mình đã sớm biết, khi đó tuy rằng bán tín bán nghi, nhưng trái lại vẫn chậm rãi bắt đầu chuẩn bị, hiện tại nếu bạn học biết cô đã vượt trội chuẩn bị, cô nhất định sẽ bị phi nhử đến chết.

Nhưng niềm vui sướng trong lòng khó có thể xem nhẹ, khiến cho cô sau khi kết thúc khoá học, liền khẩn cấp gọi điện thoại cho Thiệu Kỳ Á, ngoại trừ nói với anh tin tức đó còn cảm ơn anh đã dẫn dắt cô chuẩn bị trước, còn hẹn anh ra ngoài chia sẻ tâm tình khẩn trương hưng phấn.

“Không nghĩ tới là thật!” Trong nhà hàng tràn ngập hương vị của lẩu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Bảo Đế tràn ngập hưng phấn.

“Trước đây đã nói với em là thật rồi, là em không tin anh.” Thiệu Kỳ Á liếc xéo, thấy cô hưng phấn như thế, anh cũng cảm thấy thật tốt.

“Thực xin lỗi, bởi vì thật sự là chuyện xưa nay chưa từng có.” Cô chu miệng, trước hết tươi cười nói xin lỗi, không biết rằng bộ dáng như vậy trong mắt anh thực xinh đẹp đáng yêu biết bao.

Qua lại hơn một tháng nay, khiến cho bọn họ càng trở nên quen thuộc hơn, Bảo Đế vốn tính tình hoạt bát đơn thuần, đối với Thiệu Kỳ Á hoàn toàn không có đề phòng.

Nhưng dù vậy, anh vẫn là không dám tiến lên, bởi vì anh biết bên người cô còn có một hộ hoa sứ giả, thời khắc này, anh tham gia vào cũng không có phần thắng.

“Vậy rốt cuộc em có chuẩn bị trước không?” Thiệu Kỳ Á hỏi, cũng giúp cô đem thức ăn bỏ vào trong nồi lẩu.

Dù đã trải đường tốt cho cô rồi, nhưng cô vẫn phải cố gắng một ít, để anh không cần phải thiên vị một cách quá mức khoa trương, trở thành chủ đề bán tán đối với cô là không có lợi.

“Thật ra thì có rồi...” Cô lanh lợi cười ha ha. “À, nói đến chuyện này, em thật muốn cảm ơn anh khi đó đã can thiệp em lần nữa!”

“Khách khí như vậy sao?” Anh nhún mày, con ngươi đen sâu xa liếc nhìn về phía cô. “Vậy bữa này em mời khách là được.”

Nghe vậy, Dụ Bảo Đế không khỏi bật cười.

“Lại là em mời khách, anh trả tiền sao?”

Anh mỗi lần đều miệng nói muốn cô mời khách, nhưng khi cô muốn trả tiền thì anh lại giành trước, sau đó nói lần sau để cô trả, chẳng qua là nói đùa với cô.

“Em vẫn là sinh viên thôi! Huống hồ, mỗi bộ quần áo em gửi bán kiếm tiền đều tốn rất nhiều tinh thần cùng tâm huyết mới hoàn thành, còn phải chờ đúng lúc có khách mua mới có thể thu về, cho nên em mời khách, anh trả tiền.” Anh cung chiêu sờ đầu cô, nụ cười yếu ớt mà đầy ôn nhu.

Dụ Bảo Đế có chút thất thần, trái tim bởi vì động tác thân mật bất ngờ mà lỡ mất một nhịp, mà nụ cười thần nhiên của anh, giống như những viên đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng trong lòng cô, tỏa ra vô số gợn sóng.

Chưa từng có người khác đối với cô như vậy, ngay cả bạn trai lớp trên đã qua lại nửa năm cũng chưa từng, cô không hiểu, chỉ là động tác sờ đầu đơn giản mà thôi, tại sao lại khiến cô sinh ra cảm giác kỳ dị này?

“Nhanh ăn đi, không phải em nói em rất đói sao?” Anh đem đồ ăn đã chín bỏ vào bát của cô, hành động chăm sóc này chỉ với cô là ngoại lệ.

“Vâng, được rồi.” Cô vội vàng lấy lại tinh thần, môi nở nụ cười.

Thái độ anh Thiệu đối với cô tựa như anh trai đối với em gái, thần kinh cô chắc có vấn đề rồi nên mới có thể sinh ra cảm giác kỳ quái!

Gặp gỡ vài lần, cô cảm thấy anh thành thực chừng chạc lại rất có phong độ, đối với thời trang không chỉ có kiến thức mà còn có cách nhìn riêng, đối xử với cô cũng rất tốt, có thể kết giao với bạn bè như vậy, cô nên thực sự quý trọng.

※ ※ ※

Tập đoàn Thời trang Alston, trong văn phòng tổng tài khu vực Châu Á, Thiệu Kỳ Á ngồi ở sau bàn làm việc, lật xem tư liệu trong tay, nhìn một lát, khoe miệng không tự chủ được dần dần cong lên.

“Tổng tài, xin hỏi ngài có phải có dặn dò gì đối với việc chọn người của ngành thiết kế chúng tôi hay không?”

Giám đốc thiết kế Richard, hơn 40 tuổi hiểu biết và quan sát rất tốt, thấy lần này đột nhiên bị triệu kiến, tổng tài còn tự mình xem danh sách tuyển dụng mới, làm anh ta không khỏi phỏng đoán dụng ý của cấp trên.

Nhưng Thiệu Kỳ Á chỉ cười không nói, xem xong tư liệu, mới chậm rãi khép lại tập hồ sơ thật dày.

Trước khi đưa ra kế hoạch tuyển dụng, anh đối với trình độ cùng thành tích của Dụ Bảo Đế đã có hiểu biết nhất định, hơn nữa còn đề cao điều kiện tuyển dụng, thu nhỏ lại phạm vi, cho nên anh nắm chắc cô có thể trúng tuyển.

Mà sự thật chứng minh, phán đoán của anh không hề sai, trong danh sách lựa chọn sau cùng quả thực có tên cùng tác phẩm của Dụ Bảo Đế.

“Đối với tác phẩm của sáu sinh viên này, anh có ý kiến gì không?” Anh không đáp mà hỏi ngược lại, trước tiên muốn nghe ý kiến chuyên nghiệp, nếu không cần thiết, anh sẽ cố sức không ra mặt can thiệp.

Cho dù một tay an bài kế hoạch đem cô tới bên cạnh mình, anh cũng không hi vọng làm sáng tỏ quá sớm, nếu không yêu cô lại hoá ra hại cô, lộng xảo thành chuyên (chữa tốt thành xấu)!

“Đứng ở lập trường của tôi, tôi coi trọng nhất là khả năng thiết kế, công sức chế tác quần áo chỉ là thứ yếu. Ở phương diện thiết kế, có một sinh viên họ Lý thiết kế khá thu hút nhưng thành phẩm không được tốt lắm, mặt khác sinh viên họ Trương thì vừa vặn ngược lại... Đúng rồi, còn có một sinh viên họ Dụ, biểu hiện ở hai phương diện đều khá cân bằng.” Richard nói ra phương hướng chọn lựa của mình.

Lần tuyển dụng này, ngoại trừ điều kiện cơ bản, các sinh viên còn phải giao ra ba tới năm bản thiết kế y phục phân biệt cùng một bộ y phục thành phẩm, thời gian chuẩn bị là bốn mươi ngày, kỳ thật đã quá dư dả rồi.

Nghe thấy Richard nói ra họ “Dụ”, trong lòng Thiệu Kỳ Á vui mừng reo lên một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn ung dung thần nhiên.

“Anh tính chọn mấy người?” Anh nhìn Richard hỏi. “Trong lòng đã chọn được người chưa?”

“Có ba người.” Richard nghiêng người mở hồ sơ trên bàn, chỉ ra từng thí sinh vừa ý.

Thiệu Kỳ Á nhìn, đồng ý gật đầu, cong môi nở nụ cười.

Ba ngày sau, hơn 10 giờ sáng, Dụ Bảo Đế cầm di động trốn trong bụi cỏ dưới sân trường, mừng rỡ như điên cười nói: “Đậu rồi! Anh Thiệu, em được Alston chọn rồi!”

“Chúc mừng nhé.” Giọng của cô lớn tiếng truyền ra khỏi di động, Thiệu Kỳ Á nhìn không được đưa điện thoại ra xa một chút, để màng nhĩ không bị thương tổn, bất quá, vẻ nghiêm túc trên mặt anh trong nháy mắt trở nên nhẹ nhàng hơn, ngay cả giọng nói cũng tràn đầy sự yêu chiều.

Giờ phút này, anh đang đi giao thiệp, thảo luận cùng giám đốc hai bộ phận kế hoạch, thấy điện thoại của cô, anh liền tạm dừng chính sự, đi đến bên cửa sổ nghe điện thoại.

“Em rất vui, nhưng không thể biểu hiện trong lớp học, bằng không sẽ bị bạn học bao vây tiêu trừ, nhin cười đến sắp nội thương rồi!”

Dụ Bảo Đế ôm di động, quỳ gối trên cỏ, vừa nói vừa vung vẩy tay chân, vui mừng đến nghiêng ngã, chỉ thiếu nằm ở trên cỏ lăn lộn nữa mà thôi.

“Vậy bây giờ em đang ở nơi nào?” Anh tò mò hỏi.

Nghe cô nhảy nhót vui mừng như vậy, anh thật muốn ở bên cô, có lẽ lúc cô hưng phấn còn có thể cho anh một cái ôm thật chặt!

“Em ở trong bụi cỏ dưới sân trường, ha ha a...” Được gia nhập vào công ty cô mơ ước, cho dù hiện tại làm bạn với kiến, cô vẫn rất vui sướng.

“Trong bụi cỏ?” Đáp án thật quá bất ngờ làm anh không khỏi kinh ngạc lặp lại, hoài nghi chính mình đã nghe lầm.

“Đúng vậy, không thể quá lộ liễu, cho nên em đành trốn đi gọi cho anh, ha ha a...” Cảm giác vui sướng căng tràn trong lòng, cô vui vẻ cười ngây ngô không dứt.

“Tôi nay gặp mặt đi, anh ăn mừng cho em” Anh đưa ra lời mời, muốn nhìn thấy bộ dáng cô hưng phấn vui vẻ, nhất định rất đáng yêu.

Dụ Bảo Đế ngừng lại, có chút nuối tiếc nói: “Đêm nay không được, em và bạn trai có hẹn.”

Một cây kim nhọn bất thành linh đâm vào tim anh, nụ cười trên môi Thiệu Kỳ Á trở nên cứng nhắc.

Đúng vậy, anh thiếu chút nữa đã quên cô còn có một bạn trai... “Vậy coi như em không có lộc ăn, qua hôm nay sẽ không tính nữa.” Anh cố ý nói như vậy, theo bản năng đấu tranh, hi vọng cô sẽ chịu không nổi dụ dỗ, hủy bỏ ước hẹn với bạn trai mà đáp ứng anh...

“A, không được...” Cô nhin không được làm nũng cầu xin. Thiệu Kỳ Á rất thông thạo, chọn quán ăn rất ngon, bỏ qua cơ hội sẽ rất đáng tiếc!

“Được rồi, cho em nợ.” Cô nói làm anh bật cười, tâm tình đang cô đơn nhảy mất lên cao.

“Anh nói nha, không được xạo đó!” Dụ Bảo Đế nhanh bắt lấy cơ hội.

“Được, lời anh nói với em tuyệt đối đều làm được.”

Trong lời nói của anh có ẩn ý, ẩn chứa lời hứa hẹn, nhưng cô bé đơn thuần này một chút cũng không có phát hiện, chỉ vì chiếm được chút lợi mà đắc ý cười lạnh lạnh.

Âm thanh vui tươi tràn đầy sức sống vừa biến mất, bốn phía trở nên thật yên tĩnh, không khí sinh động mới rồi dường như cũng trầm lắng lại, Thiệu Kỳ Á ngẩn ra, trông trải cùng cô đơn không hề báo trước thối quết qua anh.

Bạn trai và bạn chung quy vẫn có phân biệt, mà anh thuộc loại sau, chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận xếp sau bạn trai cô... Lúc ban đầu nhìn thấy cô, anh cũng đã thấy qua bạn trai cô chạy xe máy rồi đi, sớm biết rằng bên người cô đã có một hộ hoa sứ giả. Lúc này anh cần gì phải khuấy động mọi việc, khiến cho mình khó chịu như vậy?

Ai, chỉ có thể trách trái tim không tự chủ được, không thể nào phớt lờ cô!

“Ách... Tổng tài, chúng ta tiếp tục được không?”

Thấy cấp trên phát sinh “tình trạng khó hiểu”, nhìn cửa sổ sát đất đến gần người, hai vị quản lý trong văn phòng cố gắng cao giọng thu hút sự chú ý của anh.

“Tiếp tục.” Xoay người quay đầu lại, Thiệu Kỳ Á đã khôi phục vẻ mặt uy nghiêm khi đối mặt với công việc, trở lại chỗ ngồi, xử lý chính sự quan trọng.

5 giờ rưỡi, đúng giờ tan ca, chuông tan sở vừa vang lên, Lục Đông Văn vội vã chạy xuống cửa công ty thì thấy Dụ Bảo Đế đang đứng trên con đường đá đỏ vui vẻ vẩy tay.

Dụ Bảo Đế đợi bạn trai xuất hiện, hưng phấn chạy về phía anh ta. “Đông Văn, em có một tin tốt ——” buổi sáng vừa biết được tin tức, cô liền gọi điện thoại cho Đông Văn, nhưng điện thoại không có thông, cho nên hiện tại vội vã muốn cùng anh chia sẻ niềm vui.

Lục Đông Văn lại nghe như không nghe, vẻ mặt kích động chạy đến tiếp đón, cầm tay của cô kéo đến chỗ đậu xe.

“Chúng ta không phải đã nói hẹn gặp ở cửa nhà hàng sao? Em trực tiếp chờ ở đó là được rồi, làm sao lại đột nhiên chạy tới đây?”

Một trận trách cứ liên tiếp giống như một chậu nước lạnh dập tắt tâm tình vốn đang vui vẻ của Dụ Bảo Đế, cô không khỏi giật mình ngạc nhiên khi bị bạn trai lôi kéo chạy đi.

“Đông, Đông Văn? Anh làm sao vậy?” Cô kinh ngạc buồn bực nhìn người bạn trai vốn luôn đối đãi mềm mỏng với cô, giờ phút này lại làm ra vẻ mặt giận dữ.

Tự mình đến dưới lầu công ty chờ anh tan ca, là chuyện sai sao?

Cô vừa rồi không có thúc giục anh, chỉ nhắn tin nói cô ở cửa lớn chờ anh... Anh tại sao lại mất hứng như vậy?

Lục Đông Văn nhìn về mặt kính ngác không hiểu của cô, lúc này mới phát hiện mình dường như đã phản ứng quá độ, vội vàng cứng ngắc đi sắc mặt.

“Không phải sao, em đột nhiên chạy tới như vậy, anh làm việc sẽ không thể chuyên tâm, hơn nữa chuông tan sở vừa kêu đã vội vã rời đi, sẽ khiến cho chủ quản cảm thấy không tốt...” Anh ta bài ra lý do giải thích sự thất thường của mình.

“Thì ra là như vậy, thật xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa.” Dụ Bảo Đế nghe giải thích của anh ta, không nghi ngờ gì nở nụ cười, còn nói xin lỗi. “Thật ra em hào hứng chạy tới, là bởi vì muốn nói cho anh ——”

“Đi nhanh đi! Có gì sau hay nói.” Mắt thấy đồng nghiệp tan sở lần lượt đi ra khỏi tòa nhà, Lục Đông Văn quỳnh lên, lần nữa ngắt lời của cô, thô lỗ cảm mũ bảo hiểm đội lên đầu cô, bản thân cũng nhanh chóng lấy mũ bảo hiểm trong cốp xe ra đội lên, rồi lập tức nổ máy. Còn không rời đi, chỉ sợ sẽ bị người khác thấy mất!

“Em không đi xe của mình sao?” Thái độ anh ta thay đổi liên tục làm cho Dụ Bảo Đế không phản ứng kịp.

“Ăn cơm xong trở về đi là được rồi, mau lên đây.” Lục Đông Văn vừa nói vừa ngồi lên xe gắn máy, không kiên nhẫn kéo tay cô, thúc giục.

Dụ Bảo Đế buồn bực ngồi lên xe, còn chưa có ngồi vững vàng, Lục Đông Văn đã vội vã rồ ga chạy đi, dọa cô sợ tới mức thiếu chút nữa ngã khỏi xe.

Kỳ quái, có phải là bị quý đuổi theo đâu, làm gì mà vội như vậy?

Tám giờ tối, Dụ Bảo Đế phẫn nộ về đến nhà.

Vốn là hôm nay cô cực kỳ vui vẻ, nhưng bởi vì Lục Đông Văn kỳ kỳ quái quái, làm cho tâm trạng kém đi, mức độ vui vẻ giảm bớt rất nhiều.

Lúc dùng cơm, cô thật vất vả và nói ra mình được Tập đoàn Thời trang Alston chọn, miệng anh ta nói chúc mừng, sau lại cười trào phúng nghi ngờ năng lực của cô và ánh mắt của Tập đoàn Alston!

Không phải cô muốn so sánh, nhưng bạn chí cốt như anh Thiệu, chẳng những vui mừng cho cô, còn nói phải giúp cô chúc mừng... Trái lại, Đông Văn là bạn trai của cô, cô cũng không cần chúc mừng, nhưng tối thiểu anh ta nên thay cô cao hứng, cổ vũ cô chứ, làm sao lại chỉ biết nói những lời làm cô thất vọng, đã kích tự tin của cô?

Cả một bữa tối, anh ta đều oán giận các đồng nghiệp cùng công ty, rồi than vãn công việc vất vả, không phải cô cũng an ủi, bất bình giùm anh ta sao?

Mới kết giao hơn nửa năm, cô đã cảm thấy Đông Văn thay đổi, là bởi vì anh ta đã tiến vào xã hội, mà cô vẫn là sinh viên, cho nên ý nghĩ cùng cách nhìn không còn phù hợp nữa sao?

Cho dù cô có thể thuyết phục chính mình, là vì anh ta làm việc quá mệt mỏi, không thể quan tâm, lo lắng đến tâm tình của cô như trước, nhưng khi cô đến dưới lầu công ty chờ anh tan ca đã xảy ra chuyện gì? Còn có, dùng cơm được một nửa, anh ta tiếp điện thoại xong liền không yên, dùng bữa qua loa rồi nói đồng nghiệp gọi anh đi hát, không tiện mời cô cùng đi, sao lại như vậy?

Dụ Bảo Đế cô xấu xí như vậy sao? Cho dù cô không phải đại mỹ nữ, nhưng ít ra cũng là cô gái xinh đẹp hoạt bát đáng yêu kia mà.

Tìm ra cái chìa khóa mở cửa, nghĩ đến hai chị đang chờ cô, cô quyết định không mang chuyện buồn về nhà.

Hừ! Quên đi, không cho đi thì không đi, dù sao Lục Đông Văn hát hò cũng chẳng ra sao, lỗi tại cô cũng đỡ bị độc hại.

“Chị cả, chị hai, em về rồi!” Đi vào hành lang, mở cửa ra, cô khôi phục vẻ mặt vui tươi, nhẹ nhàng cất giọng, bởi vì trong nhà chỉ có ba người cô, quá im lặng sẽ rất lạnh lẽo, cho nên cô có thói quen phụ trách làm nóng không khí.

“Wow, chúng ta chào mừng nhà thiết kế đã về rồi!” Chị cả Dụ Uyển Diệp trêu chọc đón tiếp em gái, lúc nghỉ trưa cô đã nhận được điện thoại của em gái thông báo tin tốt, tâm tình vui sướng khỏi phải nói.

“Ồ? Không phải em cùng bạn trai đi ăn tối sao? Sao trở về sớm như vậy?” Chị hai Dụ Hoàng Băng cũng đang ngồi ở phòng khách khó hiểu nhìn đồng hồ treo tường.

“Anh ấy và đồng nghiệp đi ca hát, không cho em đi cùng.” Cảm thấy kỳ quái, Dụ Bảo Đế vẫn nhìn không được chu miệng oán giận cùng các chị.

“Cậu ấy cùng đồng nghiệp, cấp trên đi thiết lập giao tình, mang theo bạn gái đi lại phải phân tâm chăm sóc, quả thực có một chút không tiện, hơn nữa cũng có khả năng là lo lắng các đồng nghiệp bởi vì có người ngoài ở đây nên không thoải mái...” Dụ Uyển Diệp kinh nghiệm xã hội phong phú, phân tích an ủi. “Không cho đi cùng thì thôi, trở về sớm một chút để nhận quà nhà.”

“Quà?” Ánh mắt Dụ Bảo Đế sáng lên.

“Đúng vậy, chị cả nói muốn chúc mừng em toại nguyện, được tập đoàn Alston lựa chọn, cho nên mua quà thưởng cho em đã cố gắng học hành.” Dụ Hoàng Băng mỉm cười, ôn nhu nói.

“Là quà gì?” Dụ Bảo Đế vội vã muốn biết. Tuyệt quá! Dem chuyện không vui cùng Lục Đông Văn ném ra ngoài không gian đi, hôm nay vẫn là ngày siêu

cấp may mắn của cô!

Dụ Uyển Diệp mỉm cười, nâng cằm ra hiệu. “Ồ trong phòng, đi xem đi!”

Dụ Bảo Đế giống như hỏa tiễn nhanh chóng chạy vào phòng ngủ, chỉ chốc lát sau, tiếng kêu vui vẻ liền truyền ra.

“Wow! Thiết nhiều quá, đẹp quá... chị cả, làm sao chị lại biết em thích những loại vải này? Lần trước em xem qua mà tiếc không nỡ mua, không nghĩ tới ánh mắt chị cũng giống như em, cái này gọi là tâm linh tương thông ha...” Dụ Bảo Đế yêu thích vuốt ve món quà, riu rít không ngừng.

“Xem con bé kia, mừng tới sắp bay lên trời rồi.” Dụ Hoảng Băng ở cửa phòng nhìn cô, nói với Dụ Uyển Diệp vừa theo sau vào phòng ngủ, nụ cười trên mặt bởi vì em gái vui vẻ mà càng thêm sâu sắc.

“Kỳ thật chị cũng không biết chọn, chỉ là nhờ bà chủ tiệm vải đề cử vài loại vải có màu sắc và hoa văn mới cho chị thôi.” Dụ Uyển Diệp đã đặc biệt đi một chuyến đến tiệm vải, thiết kế thời trang là sở thích, cũng là mơ ước của Dụ Bảo Đế, cho nên mua vài làm quà cho cô là thực dụng nhất.

“Nhất định rất đắt đi?” Dụ Bảo Đế mặt mày hớn hờ, giống như nhặt được của quý.

Cô cùng bạn học lúc không có việc gì thường đi dạo tiệm vải, có khi thấy loại vải có hoa sắc hoặc chất liệu rất tuyệt, nhưng giá không rẻ, chỉ có thể tiếc nuối mà bỏ đi, lúc này chị cả một lần chọn lấy năm loại hoa văn, đủ cho cô dùng cả một thời gian rồi!

“Đem hết tiền thưởng cuối năm ra đó.” Dụ Uyển Diệp làm việc ở khách sạn năm năm rồi, biểu hiện ở bộ phận nghiệp vụ khá tốt, thành tích đánh giá cũng rất tốt, cho nên cuối năm có hai tháng tiền thưởng, phúc lợi cũng không tệ.

“Cám ơn chị cả.” Dụ Bảo Đế tay vẫn vuốt ve vài dệt, nhìn cũng biết cô có bao nhiêu yêu thích chúng, vừa sờ còn vừa thì thào tự nói, vài dệt mới cho cô thật nhiều ý tưởng mới. “Em sẽ lấy hoa văn này làm váy ngắn cho chị cả, dùng màu này làm đồng phục cho chị hai.. Đúng rồi, màu này và hoa văn này có thể làm sườn xám, em còn thiếu bà Trịnh ở viện dưỡng lão một cái sườn xám, phải làm nhanh cho bà mới được.”

Hai chị nghe xong, không khỏi nhìn nhau cười, lập tức đi ra ngoài, đem phòng trả lại cho cô.

Ba chị em các cô sống nương tựa lẫn nhau, có thể bình an thuận lợi qua ngày, ai cũng có sở trường riêng, dốc lòng học hỏi, mẹ ở trên trời nếu biết, nhất định sẽ cảm thấy vui mừng!

※ ※ ※

Kết thúc việc chuẩn bị cho đợt tuyển chọn của Alston, lại vừa vận nhận được quà của chị cả, Dụ Bảo Đế liền bắt đầu bắt tay vào làm sườn xám cho bà Trịnh, thức trắng vài buổi tối, rốt cục cũng đại công cáo thành, vì thế cô liền hẹn Thiệu Kỳ Á thứ Bảy đến viện dưỡng lão thăm bà Trịnh.

“Anh xem, có đẹp hay không? Bà Trịnh hẳn là sẽ thích chứ?” Dụ Bảo Đế vừa ngồi lên xe Thiệu Kỳ Á, liền khẩn cấp đem thành phẩm ra khoe.

Tay Thiệu Kỳ Á tiếp nhận thưởng thức, phát hiện quần áo làm rất khéo léo, rất tinh tế, những chi tiết nhỏ cũng đều tỉ mỉ, không hề qua loa chút nào.

“Không thua hàng bán ở quầy chuyên dụng công ty bách hóa nha! Ngay cả đường viền cũng làm, vài màu đỏ rượu, bà ngoại anh nhất định sẽ thích.” Anh không tiếc lời ca ngợi cô.

“Vi không muốn bà Trịnh thất vọng, em đã dùng tình yêu làm ra đó!” Nghe thấy anh lấy tác phẩm của cô ra so sánh với quầy chuyên doanh, Dụ Bảo Đế ngượng ngùng tươi cười. “Nhưng mà, bởi vì lo rằng người già sẽ khó mặc, còn vì liên quan đến thân hình nữa, cho nên em đã làm sườn xám cải tiến, hiện tại em chỉ lo lắng không biết có thích hợp hay không.”

“Không thích hợp thì sửa lại là được rồi.” Anh chuyển động vô-lãng, nhập vào trong dòng xe cộ.

“Trước tiên cùng anh đi mua vài thứ cho bà ngoại, rồi tới viện dưỡng lão.”

“Được.” Đem quần áo cất đi, cô hiền hoà lên tiếng trả lời.

Tuy rằng cô nhỏ hơn Thiệu Kỳ Á bảy tuổi, hiểu biết về anh cũng không nhiều, nhưng giữa bọn họ không có sự khác nhau thế hệ, hơn nữa anh tôn trọng cô, bao dung cô, mỗi lần cùng anh ra ngoài, tâm tình cô đều vui vẻ, không một chút áp lực.

Đến viện dưỡng lão, đúng lúc bà Trịnh vừa mới ngủ trưa dậy, thấy cháu ngoại cùng Dụ Bảo Đế tới thăm, mặt mày liền vui sướng hớn hờ.

“A Kỳ, sao cháu lại cùng Bảo Muội đi thăm bà ngoại vậy? Hai đứa quen biết sao?”

Bà Trịnh gọi nhũ danh của Thiệu Kỳ Á, đẩy gọng kính lão nhìn một đôi nam nữ thật xinh đẹp.

“Bảo Muội?” Thiệu Kỳ Á nghi hoặc cất giọng.

“Bà Trịnh nói em là con gái, không nên gọi là ‘Bảo Đế’, cứ nhất định gọi em là Bảo Muội.” Dụ Bảo Đế mỉm cười giải thích, đã biết rõ tình trạng mơ hồ của bà Trịnh, có khi trí nhớ rất tốt, có khi lại dễ quên.

“Ha ha, bà ngoại, bà thật là có sáng ý!” Thiệu Kỳ Á đi đến bên người bà ngoại ôm vai của bà, kiên nhẫn thuyết minh.

“Bọn cháu là bạn, cô ấy nói muốn mang sườn xám tới tặng bà, cho nên cháu liền chở cô ấy tới.”

“Tặng sườn xám cho ta? Sao tốt như vậy?” Về mặt cùng phản ứng vui mừng bất ngờ, cho thấy bà Trịnh căn bản đã quên chuyện này.

“Cháu đã đồng ý làm một cái tặng cho bà mà.” Dụ Bảo Đế tiến lên lấy sườn xám mở ra.

“A, thật đẹp quá! Cháu tự may quần áo thật lợi hại!” Bà Trịnh đứng dậy sờ sờ mặt vải cùng hoa văn cổ áo, ca ngợi không thôi. “Nhưng mà, làm sao cháu biết kích cỡ của ta?”

“Cháu biết chứ, ba mươi lăm, hai mươi tư, ba mươi bốn!” Dụ Bảo Đế lấy số đo lúc trước bà Trịnh nói ra đùa giỡn, vừa nói vừa vẽ ra thân hình hồ lô, Thiệu Kỳ Á đứng bên nhìn mỉm cười trộm.

“Phi, cháu tiểu nha đầu này thực khiến ta vui vẻ.” Bà Trịnh giả bộ nghiêm mặt nhìn cô một cái, lập tức lại phi cười, còn làm động tác vẽ hình hồ lô trên người mình. “Ta đã lớn tuổi như vậy rồi, mà còn ba mươi lăm, hai mươi tư, ba mươi bốn, chẳng phải là lão yêu quái sao?”

“Ha ha ha...” Tiếng cười vang lên, cả phòng tràn ngập sự vui vẻ.

Thiệu Kỳ Á nhìn Dụ Bảo Đế cùng bà ngoại ở chung, ánh mắt mềm mại hơn, trong lòng cũng thấy ấm áp, chỉ một khung cảnh đơn giản như vậy, nhưng lại như khắc sâu trong trí óc, khuôn mặt tươi cười đơn thuần ửng hồng, không hiểu sao lại khiến cho anh trong lòng tràn ngập cảm giác ngọt ngào.

Một cô gái nhiệt tình ngay thẳng thiện lương lại hiền lành như vậy, người khác làm sao lại không yêu thích chứ?

Không chỉ như thế, anh còn thương thức hiểu biết của cô cùng sự kiên trì và nghiêm túc với lý tưởng.

Nhưng, cho dù anh có thích cô, thương thức cô, cũng đã đưa cô tới gần mình, cũng không thể nắm chắc có thể chiếm cứ trái tim cô, anh vẫn chỉ có thể duy trì thân phận bạn bè... Ai, sự nghiệp công việc đều ở trong lòng bàn tay anh, về phần tình yêu, chỉ có thể làm hết sức, kết quả ra sao, trước mắt anh thật đúng là một chút chắc chắn đều không có...

Rốt cuộc phải tới khi nào, anh mới có thể để cô biết tâm ý của anh đây?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Nửa năm sau, tốt nghiệp đại học, Dụ Bảo Đế chính thức trở thành nhân viên của tập đoàn Alston, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề thất nghiệp sau khi ra trường.

Cuộc sống xã hội cùng cuộc sống trong trường học hoàn toàn khác biệt, nhưng Dụ Bảo Đế rất cố gắng thích ứng.

Cô vừa mới vào công ty không có nhiều kinh nghiệm, nên đảm nhiệm vai trò trợ lý thiết kế, tuy rằng công việc nhiều hạn chế, nhưng học cách chọn và phối hợp vật liệu, tính toán giá cả... Mỗi ngày xử lý hàng mẫu cùng công việc đều rất khác so với sách giáo khoa, cho nên dù có bận đến tối mặt tối mày, cô vẫn cực kì cao hứng.

Bất quá, không được hoàn mỹ là công việc thì hài lòng, nhưng phương diện tình yêu lại không được như ý, cô cùng Lục Đông Văn gặp nhau càng lúc càng ít.

Thời gian của bọn họ luôn không thể phối hợp, mỗi lần muốn hẹn anh ta ra vun đắp tình cảm một chút, anh ta sẽ bày ra đủ loại lý do thoái thác, cơ hội gặp nhau còn ít hơn so với cô và Thiệu Kỳ Á!

Không có quan tâm nương tựa lẫn nhau, không thể chia sẻ tâm tình, ngay cả hỏi han ân cần đều giảm đi, cho dù có liên lạc qua điện thoại, cũng thường xuyên kết thúc không vui, có đôi khi, Dụ Bảo Đế không khỏi hoài nghi, bọn họ rốt cuộc có phải là người yêu hay không?

Tuần trước, ở trong công ty gặp được bạn học lúc trước cùng được nhận vào Alston, cô ấy đột nhiên trực tiếp hỏi cô: “Bảo Đế, cậu với đàn anh chia tay rồi sao?”

“Làm sao cậu lại hỏi như vậy?” Trong lòng cô buồn bực, không đáp mà hỏi lại.

“Ngày hôm qua tớ đi dạo phố thì thấy đàn anh cùng một cô gái đang mua sắm quần áo, thoát nhìn rất thân mật.” Bạn học bộc trực nói ra chuyện mình chứng kiến.

Cô ngần ngợ. Ngày hôm qua, Đồng Văn nói anh bị cảm không khoẻ, từ chối cuộc hẹn của cô, làm sao có thể cùng cô gái khác đi mua quần áo?

“Cậu, cậu có nhìn lầm hay không?”

“Làm sao có thể, bọn tớ còn nói chuyện mà!” Bạn học thấy sắc mặt cô khác thường, tốt bụng nhắc nhở. “Bảo Đế, cậu phải lưu ý nhé, đừng để cho đàn anh bắt cả hai tay bên ngoài!”

Đoạn nói chuyện này quá nhiều cô suốt một tuần liền, tới hôm nay, cô rốt cuộc không thể nhịn được nữa, mười một giờ liền xin tan ca sớm, chạy đến dưới lầu công ty của Lục Đồng Văn chờ anh, tính đem sự tình hỏi cho rõ.

Kết quả cô căn bản không cần hỏi, tận mắt nhìn thấy đã chứng minh lời nói của bạn học không phải là tin đồn vô căn cứ, mà cảm giác kỳ lạ của cô cũng không phải là suy nghĩ lung tung, sự bất hòa cùng khắc khẩu trong thời gian này rốt cuộc cũng tìm ra nguyên nhân — anh ta đã yêu người khác!

Càng hoang đường hơn là, Lục Đồng Văn nhìn thấy cô, cũng không có vội vã giải thích với cô, mà lại đi giải thích với cô gái kia, còn nói lung tung rằng cô là đàn em thời học đại học luôn quần quýt si mê anh ta, anh ta cùng cô không có khúc mắc tình cảm gì.. Quần quýt si mê anh ta? Không có chút tình cảm nào? Căn bản là trộn mất nói láo!

“Ha, Lục Đồng Văn khôn kiếp, vậy cũng dám nói.” Dụ Bảo Đế cầm giận bắt bình cười xe máy về nhà, càng nghĩ càng tức, càng tức càng phóng xe nhanh hơn.

Muốn chia tay thì cứ nói thẳng, làm gì phải kéo dài như vậy, đùa giỡn xoay quanh cô?

Còn coi cô là kẻ si mê anh ta?

Quá ghê tởm! Cô hẳn là mắt bị mù rồi mới có thể lãng phí một năm thanh xuân quý giá trên người anh ta.

Cầm phần trong lòng hóa thành nước mắt, tầm mắt Dụ Bảo Đế dần mơ hồ, cứ tiến lên không suy nghĩ, không chú ý đường xá phía trước vì mấy ngày liền mưa to đã xuất hiện lỗ thủng, cả người và xe liền tè ngã xuống đất.

Ồ... Nhà đột gặp mưa dầm, thất tình còn bị ngã, có xui xẻo như vậy hay không?

Dụ Bảo Đế họa vô đơn chí có ba ngày nghỉ cộng thêm hai ngày cuối tuần ở nhà chữa thương, chữa vết thương do tai nạn xe cộ cũng thuận tiện đẩy lùi vết thương do bị phản bội.

Khóc lóc kể lể với các chị việc bị Lục Đồng Văn phản bội lừa gạt xong, tâm tình của cô bình phục rất nhiều, đổi góc độ khác mà suy nghĩ, cô nên cảm thấy may mắn bởi mình không vì hoa ngôn xảo ngữ mà cùng anh ta phát sinh quan hệ thân mật, bằng không bây giờ chắc khóc không ra nước mắt.

Sau khi suy nghĩ lại, cô không còn buồn bực không vui nữa, ngược lại còn hưởng thụ ngày nghỉ có được do bị thương.

“Bảo Đế, chị đi chợ mua thức ăn, em muốn ăn cái gì?” Dụ Hoảng Băng hỏi em gái đang ngồi ở trên sofa, vừa xem TV vừa ăn kem.

Trong ba chị em, cô phụ trách làm việc nhà, cùng vài người bạn chung chí hướng thành lập trang web tiếp nhận việc thiết kế nội thất, là một SOHO đúng tiêu chuẩn. (SOHO: người làm việc tại gia)

“Muốn ăn trứng tôm” Dụ Bảo Đế toét miệng cười, yêu cầu món ăn.

“Không được, vết thương như vậy tốt nhất là không được ăn hải sản.” Dụ Hoảng Băng một mực bác bỏ, lo ngại hải sản dễ gây dị ứng.

“Vậy... sườn kho tàu.” Lựa chọn đầu tiên không được, còn có lựa chọn thứ hai.

“Em tốt nhất ăn ít nước tương thôi, cố gắng thanh đạm một chút, tránh cho sắc tố lắng đọng sẽ lưu lại sẹo.” Dụ Hoảng Băng có nghe qua người ta nói như vậy.

Dụ Bảo Đế suy sụp hạ khóe miệng. “Nếu không phải ăn cái gì?”

“Cải trắng nè, đậu hũ nè...” Dụ Hoảng Băng suy nghĩ nói.

“Vậy chị còn hỏi em làm gì!” Dụ Bảo Đế cong môi kháng nghị.

“Thuận miệng hỏi một chút thôi, nào biết em tưởng thật! Bye bye.” Dụ Hoảng Băng nhếch miệng khế cười, cầm chìa khóa cùng túi da đi ra cửa.

Chị hai thôi, tưởng cô còn là trẻ con sao! Dụ Bảo Đế bĩu môi, duỗi thẳng tay cầm điều khiển từ xa đổi kênh.

Một lát sau, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vội vàng nghe.

“Tìm ai?”

“Xin hỏi có phải nhà của Dụ Bảo Đế không?” Đối phương hỏi.

“Anh là ai vậy?” Cô nghi hoặc hỏi lại. Giọng nói này có hơi quen tai, nhưng cô nhất thời nghe không ra là ai.

“Tôi họ Thiệu, là bạn của cô ấy.”

“Anh Thiệu?” Cô vô cùng kinh ngạc, không nhận được kéo cao giọng.

“Bảo Đế, là anh đây.” Nghe thấy thanh âm của cô, trái tim Thiệu Kỳ Á đang treo ở giữa không trung rốt cục cũng hạ xuống.

“Em mở cửa rồi, anh lên lầu rồi nói sau.”

Thiệu Kỳ Á cứ nửa tháng lại trở về Anh quốc, một mặt vì gia tộc tụ hội một mặt vì tham dự hội nghị tổng bộ tập đoàn, anh có nói với Dụ Bảo Đế là ra nước ngoài công tác, còn nói muốn mang quà về cho cô.

Thầm mến một người thật đúng là gian nan, vài ngày không thấy đã cảm thấy nhớ, gần như mỗi ngày đều gọi điện thoại, cho dù là nói chuyện phiếm vài câu, hay nghe thấy giọng nói hồn nhiên của cô một chút cũng tốt.

Nhưng mấy ngày nay không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại không liên lạc được với cô, tuy rằng hai người bọn họ cũng không có quan hệ đặc biệt gì, cô không cần phải khai báo hành tung với anh, nhưng cho tới nay cũng chưa từng có hơn một ngày không liên lạc được, điều này làm anh thấp thỏm không yên.

Biết rõ cô là hoa đã có chủ, anh quan tâm như vậy dường như là quá mức rồi, nhưng anh vẫn là không nhận được để ý đến tất cả mọi chuyện của cô, không có cách nào không đối tốt với cô.

Vì thế, anh đặc biệt trong thời gian làm việc gọi điện thoại đến bộ phận thiết kế tìm Bảo Đế, mới biết được cô xảy ra tai nạn xe cộ, xin phép ở nhà dưỡng thương.

Mặc dù biết tin tức của cô, nhưng vừa nghe đến tai nạn xe cộ bị thương, tim của anh như treo lơ lửng hết nửa ngày, căn bản không còn lòng dạ nào ở lại, vì vậy liền đặt chuyến bay gần nhất từ Anh trở về Đài Loan.

Trải qua hơn mười giờ bay, anh phong trần mệt mỏi chạy tới nhà cô, muốn chính mắt xác nhận tình trạng của cô mới có thể an tâm.

“Anh Thiệu, sao anh lại đến đây?” Mở cửa ra, nghiêng người nhường đường, Dụ Bảo Đế kinh ngạc nhìn cái người hằn là đang ở nước ngoài mới đúng.

Vừa thấy được cô, Thiệu Kỳ Á liền khẩn cấp đánh giá toàn thân cô một lượt —— cô mặc áo có hoa văn màu vàng không tay cùng quần soóc, vết thương phía bên phải có vẻ nặng hơn.

Bà vai tới cánh tay có nhiều chỗ trầy da, cổ tay trái cùng đầu gối phải quấn băng gạc, bắp chân cũng bị trầy da, vết thương nhìn thấy mà đau lòng, bất quá, sắc mặt cô hồng hào, thoạt nhìn vẫn là tinh khí mười phần.

Không có gì đáng ngại, anh có thể yên tâm rồi!

“Còn nói nữa, vì sao em không nghe điện thoại?” Ngữ điệu của anh mang theo trách cứ.

“Điện thoại em lúc ngã xe bị rớt bể rồi.” Cô mang vẻ mặt vô tội đối mặt với lời chỉ trích của anh. Xem ra, anh bởi vì di động liên lạc không được mới đến nhà tìm cô.

Thì ra là thế, anh lặng yên thở dài.

Anh chỉ có số di động của cô, cho nên mất di động liền không liên lạc được, lần này anh phải ghi nhớ số điện thoại nhà cô, miễn cho lần sau có xảy ra chuyện tương tự lại hại anh lòng nóng như lửa đốt.

“Em xảy ra chuyện gì vậy? Người khác đụng phải em sao?” Anh tra hỏi, nếu thực như vậy, thế nào cũng phải đòi lại công đạo cho cô!

Bảo Đế cắn môi nhìn anh, lúng túng lắc đầu.

“Tự em chạy ngã...” Cảm thấy câu trả lời thực mất mặt, cô xấu hổ cười.

“...” Thiệu Kỳ Á suy sụp hạ tầm mắt, ba đường hắc tuyến trượt xuống, không biết nói gì.

“Được rồi, anh không cần làm ra cái vẻ mặt này! Em đã bị chị em nhắc đi nhắc lại cười nhạo rồi, tự mình ngã đúng là rất ngu!” Cô trở lại sỗ pha ngồi xuống, thẹn quá giận tự chế nhạo bản thân.

“Em biết là tốt rồi.” Anh ngồi xuống bên cạnh cô, cảm thấy buồn cười mà không dám cười, khiến cho khóe miệng co giật giống như dây thần kinh trên mặt bị mất cân đối.

“Đúng rồi, không phải anh đi công tác nửa tháng sao? Làm sao hiện tại đã quay lại rồi?” Cô buồn bực nhìn lịch, cách ngày cô đánh dấu những ba ngày!

Nói cũng lạ, có lẽ là bọn họ thường xuyên gặp mặt quá, cho nên anh vừa ra nước ngoài, cô đã cảm thấy giống như thiếu cái gì, còn nghiêm chỉnh tính ngày anh về nước.

Hơn nữa đã xảy ra chuyện như vậy, cô ngoại trừ than thở với các chị, cũng muốn tìm người bạn như anh mà phát tiết oán khí, nhưng anh lại không có ở đây, hại cô nhìn đến mức sắp nội thương rồi.

“Công việc xong trước thời gian cho nên quay về sớm, không nghĩ tới em lại bị tai nạn xe cộ.” Lo lắng rằng việc bản thân vì cô mà thay đổi hành trình, còn cấp bách quay trở về Đài Loan, đối với cô mà nói là một loại gánh nặng, dù sao quan hệ của hai người cũng chưa rõ ràng, cho nên anh không có nói rõ, chỉ là qua loa trả lời.

“Tâm điện cảm ứng? Anh cảm ứng được em đã xảy ra chuyện.” Không biết tâm tư của anh, Bảo Đế còn cười khúc khích trêu chọc.

“Đúng, anh còn năng lực siêu nhiên nữa.” Anh tức giận liếc mắt nhìn cô một cái.

Không hiểu cô gái nhỏ này có biết, cảm ứng được như vậy là vì trong lòng nhớ nhung một người, cần lấy tình yêu để làm năng lượng hay không?!

Cô chớp đôi mắt to, nhìn cái cằm đầy râu ria của anh, phát giác bộ dáng này của anh khác hẳn sự phóng khoáng tiêu sái lúc bình thường. “Không phải anh vừa xuống máy bay liền đến thăm em luôn chứ?”

“Em nói đi?” Anh bĩu môi, liếc nhìn cô nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa sự chiều chuộng chỉ dành riêng cho cô.

“Cám ơn.” Cô ngượng ngùng nhìn về phía anh.

Cho dù là bạn tốt, anh khản trương như vậy, cô vẫn cảm thấy được quý trọng.

“Khách khí như vậy từ bao giờ chứ?” Anh nói giỡn đáp lại, lảng sang chuyện khác, để tránh cho cô khỏi mất tự nhiên. “Wow, đây là gì? Kem, khoai tây chiên, khô bò, chocolate... Em căn bản là ở nhà làm con heo nhỏ!”

Mỗi lần anh chỉ một thứ, cô lại cắt đi một thứ, thẹn thùng đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Ai nha! Nhầm chán thì ăn đồ ăn vặt thôi...” Cô cảm thấy có thể chứng minh bản thân không có suy sụp tinh thần, liền sổ vẽ nhét vào trong tay anh. “Đây đây, anh xem, em bị thương còn chăm chỉ vուն lên này, cố gắng sáng tác đó!”

Bảo Đế đem đồ ăn vặt cất trong phòng ăn xong, lấy đồ uống cho anh, Thiệu Kỳ Á ngồi trong phòng khách lật xem bức vẽ trong sổ thiết kế của cô.

Anh thấy trong đó có hai ba thiết kế tương đối thành thực, là tác phẩm có thể cân nhắc công bố, hơn nữa, có một thiết kế dùng sợi thô đan rồng, bên trong đắp tay áo thiết kế một màu, gọn gàng hào phóng lại không mất đi cảm giác mới lạ thời thượng, dựa vào sự nhạy bén của anh đối với thị trường, đây hẳn sẽ là sản phẩm được hoan nghênh.

“Bảo Đế, thiết kế này của em không tồi, có suy nghĩ đưa cho nhà thiết kế hay là chủ quản xem không? Nói không chừng...” Thấy cô bưng cái chén khập khiễng quay trở lại, anh vội vàng tiếp nhận, thuận đường đưa ra đề nghị, còn có ý giả bộ không hiểu sự khác biệt giữa các chức vị trong biên chế.

“Em chỉ là trợ lý thôi, trước mắt cũng chỉ có thể hỗ trợ chọn vật liệu, cung cấp vật tư, đánh bản in, xuất hóa đơn... muốn đưa ra tác phẩm làm sao đến lượt em!” Cô bật cười phản bác, cảm thấy anh nghĩ đến thật là tốt.

“Nhưng không thử làm sao mà biết?” Anh cổ vũ cô dũng cảm thực hiện.

“Ồ công ty lớn có quy định, người mới muốn làm nhà thiết kế chính thức phải chịu đựng mất mấy năm, ngay cả trong đầu có linh cảm cùng thiết kế, cũng không được phát biểu, cho nên cần tạo quan hệ, mới có thể toại nguyện.” Cô tuy rằng tuổi trẻ, nhưng rất có suy nghĩ.

Trừ phi giống như khi cô còn đi học, tự mình làm làm ra sản phẩm gọi bán, hoặc thành lập văn phòng làm việc, chậm rãi tích lũy khách hàng cùng danh tiếng, nhưng mà hiện tại cô muốn tăng cường rèn luyện bản lĩnh, củng cố nền tảng.

Thiệu Kỳ Á biết rõ nỗi băn khoăn của cô, biết cô rất sợ gây ra phiền toái. Kỳ thật cô căn bản không cần sợ, chỉ cần tận lực biểu hiện, bởi vì anh sẽ ngầm che chở cho cô!

“Alston hẳn không phải là công ty như vậy, người có tài hoa sẽ có cơ hội, không phải sao?” Anh không thể nói rõ ràng, chỉ có thể ám chỉ cho cô.

“Đúng không sai...” Anh cổ vũ làm cho trong lòng cô dấy lên hi vọng.

“Được rồi. Em sẽ tìm cơ hội thử xem”

Thuyết phục thành công, anh vừa lòng gật đầu, thế này mới phát hiện người nhà cô không có ở đây. “Một mình em ở nhà sao?”

“Chị hai đi mua đồ ăn. Em ở nhà ba ngày rồi, thật nhàm chán quá!” Cô dùng ánh mắt thơ ngây nhìn anh, bộ dạng thật đáng thương.

“Em như vậy còn có thể đi ra ngoài sao?” Anh hiểu rõ tâm ý của cô, lời vừa nói ra, cô lập tức gật đầu như bầm tỏi.

“Anh đây đưa em đi ra ngoài đổi gió.”

“Yeah yeah!” Tiếng hoan hô vang lên, động tác chậm chạp do bị thương bỗng nhiên trở nên thật linh hoạt, Thiệu Kỳ Á nhìn cô, lòng tràn đầy yêu thương, cưng chiều.

Thì ra thật lòng yêu thương một người, thấy đối phương vui vẻ, trong lòng sẽ cảm thấy hạnh phúc, sung sướng vui vẻ.

※ ※ ※

Mặt trời lặn dần, chân trời nhuộm một màu sắc đầy mê hoặc, mặt sông gọn sóng lăn tăn, đẹp như một bức tranh.

Thiệu Kỳ Á cùng Dụ Bảo Đế đi dạo trên bờ đê, bầu bạn cùng tiếng gió, nói chuyện phiếm giải sầu.

Dưới một gốc cây dâm bụt vàng, có chiếc xe đạp chở đầy hoa, thoạt nhìn thật thoải mái lãng mạn, hấp dẫn Bảo Đế dừng lại.

“Wow! Thật đáng yêu quá!” Dụ Bảo Đế khom người nhìn, từng bó hoa nho nhỏ được chủ nhân khéo tay trang trí như là tác phẩm nghệ thuật, nhìn thật đẹp mắt.

Cô chuyên tâm thưởng thức một hồi lâu, Thiệu Kỳ Á chợt có ý nghĩ chọn lấy một bó rồi trả tiền. “Này, tặng cho em.”

“Cám ơn.” Bảo Đế vui mừng, tiếp nhận bó hoa tinh xảo, bên má xuất hiện một áng mây màu hồng, cô đưa hoa lên mũi ngửi, lúm đồng tiền xinh đẹp nở rộ nơi khóe miệng.

“Đừng khách sáo.” Tâm lòng nho nhỏ có thể đổi được sự vui vẻ của cô, anh nguyện ý làm càng nhiều hơn.

“Đi thôi.” Nâng cánh tay cô, để cho đầu gối bị thương của cô không cần gắng sức, bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Được che chở chăm sóc như vậy, cô nhìn Thiệu Kỳ Á cười yếu ớt.

Khung cảnh này, địa điểm này, hành động này, nếu mà đi bên cạnh là bạn trai chứ không phải bạn bè thì tốt rồi, chi tiết, Thiệu Kỳ Á không phải là bạn trai của cô, anh chỉ thương cô như anh trai.

Dọc theo đường đi, cô không phải không chú ý tới bộ dáng xuất sắc của anh đưa tới bao nhiêu sự chú ý, đứng ở bên cạnh anh, cô liền sinh ra một loại cảm giác hư vinh khó hiểu, những ánh mắt kia có mang theo chút hâm mộ, giống như ghen tị cô có người đàn ông bắt phàm này làm bạn.

Xác thực, cô cảm thấy mình thật may mắn, vô duyên vô cớ có được một người yêu thương, cưng chiều làm bạn tốt của cô.

“Về sau, nếu lại có người theo đuổi em, nhưng đối xử với em không bằng anh, em dứt khoát sẽ không yêu đương nữa!” Dụ Bảo Đế đột nhiên cảm thán thờ dài.

Nghe vậy, Thiệu Kỳ Á nắm lấy trọng điểm trong lời nói của cô, không khỏi ngừng lại một chút, “Có ý gì? Không phải em đã có bạn trai rồi sao?”

Cô ngồi xuống ghé dựa, ngửa đầu nói với anh: “Chấm dứt rồi.”

“Em nói cái gì?” Đáp án ngoài ý muốn làm anh nhất thời không hiểu.

“Chấm dứt chính là chia tay.” Cô nói rõ ràng hơn.

“Làm sao có thể?” Nghe giọng nói của cô rõ ràng, khóe miệng còn có một chút tự giễu, anh ngồi xuống bên cạnh cô hỏi.

Chủ đề nói chuyện phiếm của bọn họ thiên nam địa bắc, nhưng nói cũng lạ, hai người ở chung dường như có sự ăn ý, không có đề cập đến chuyện của cô với bạn trai, cho nên anh chỉ biết sơ sơ, cũng không có hỏi thăm, chỉ luôn cho rằng bọn họ qua lại thật sự ổn định.

“Bạn học của em nói với em lúc đang đi dạo phố thấy anh ấy cùng một cô gái rất thân mật đi mua sắm, nhưng ngày đó rõ ràng anh ấy đã nói với em là bị cảm mạo, không thoải mái nên không muốn ra ngoài, em cảm thấy kỳ quái, cho nên...” Nhìn sóng trên sông, Bảo Đế ríu ríu nói ra quá trình.

Thiệu Kỳ Á đồng tình cô bị phụ lòng, nhưng xét theo lương tâm mà nói, anh hiện tại cảm thấy vui sướng tới muốn hét lên, nhưng sự vui sướng của anh có được từ nỗi buồn của cô, khiến cho anh mâu thuẫn không thôi, không biết nên đau lòng vì cô bị ủy khuất, hay là nên thay mình vui vẻ.

Ừm... không bằng, anh cứ an ủi cô trước, rồi mới thay mình cao hứng là được.

“Nghĩ lạc quan một chút đi, kỳ thật em cũng không cần thương tâm, ngược lại phải thấy may mắn hiện tại đã phát hiện được bộ mặt thật của anh ta, cũng không xem như quá trễ.” Anh an ủi nói, khuôn mặt lại quay qua một bên.

Không có biện pháp, anh sợ ánh mắt sẽ bán đứng nội tâm anh, tiết lộ rằng anh đang vui mừng hơn nữa bởi vì nội tâm vui sướng bị đè nén, khóe miệng rõ ràng muốn cười lại không thể cười, tránh cho cô nghĩ rằng anh vui sướng khi thấy người khác gặp họa, nên anh càng không dám đối mặt cô.

“Đúng vậy, em cũng tự an ủi mình như vậy.” Cô nhún vai. “Mối tình đầu mù quáng như vậy, dùng ba ngày hoài niệm đã đủ phí phạm thời gian rồi.”

“Đúng thôi, nghĩ như vậy là được rồi! Tên kia không biết quý trọng em là anh ta không có mắt, như vậy cũng tốt, rồi bỏ anh ta, em sẽ gặp được người yêu em hơn.” Ánh mắt anh lóe ra thần thái khác thường, vừa trấn định cô vừa tiếp tục âm chi.

A! Chết thật, thật là vui quá, anh thiếu chút nữa bật cười rồi! Nếu nén cười thật sự sẽ bị nội thương. ..., vậy thương thể hiện tại của anh nhất định là rất nghiêm trọng.

“Đúng vậy.” Bảo Đế không có nghe ra ẩn ý trong lời anh, nhưng rất phản chấn lên tiếng trả lời. Hơn nữa, cho dù không có bạn trai thì có làm sao, chỉ cần có Thiệu Kỳ Á ở bên người, liền tốt hơn có năm bạn trai nữa là!

Anh thương cô, chiều chuộng cô, trân trọng cô, ngay cả bạn trai thật sự cũng chưa chắc hơn được anh đâu!

Lúc trước, bởi vì quan hệ đến ấn tượng ban đầu, tình yêu trong nội tâm cô thuộc về Lục Đông Văn, không để ý thứ khác, cho dù từng có ý nghĩ kỳ quái, cũng rất mau chóng bị cô ném ra sau đầu, tuân thủ trung thành với tình yêu, mà nay, vị trí kia trống không rồi, cô không cần quan chế lòng mình nữa, dường như còn có vô hạn khả năng...

Thiệu Kỳ Á ý vị thâm trường nhìn cô lên tinh thần mỉm cười, kim lòng không được đưa tay xoa xoa đầu cô.

Cho dù trước mắt còn chưa có thích hợp nóng vội tiến lên, nhưng từng bước xâm nhập cũng là một loại phương thức, anh đã từ công việc, từ cuộc sống, từ suy nghĩ của cô... từng bước một xâm nhập, chỉ cần có thể ở bên cạnh bảo vệ cô, có một ngày, cô sẽ phát hiện sự quan trọng đến không thể thay thế được của anh.

Nghe không hiểu ám hiệu của anh không sao cả, dù sao tình cảm âm thầm của anh rốt cục cũng lộ ra ánh bình minh, anh sẽ không còn không chắc chắn, chỉ cần có cơ hội, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Phải biết rằng, ở xã hội hiện nay, chỉ có tài hoa là không đủ, còn phải có điều kiện khác mới có thể thể hiện tài năng, nếu không cũng sẽ chẳng có nhiều người có tài nhưng không gặp thời tới vậy, oán thán không gặp mặt được Bá Nhạc, đời không được thời cơ.

Ước chừng nửa tháng sau, dưới đề nghị của Thiệu Kỳ Á, Dự Bảo Đế đem bản vẽ trong sổ thiết kế scan lên máy vi tính, lưu vào trong USB, đưa cho nhà thiết kế trong công ty cô nhận xét. Trước mắt tuy rằng đang giữa mùa hè nắng nóng, nhưng bên trong công ty đã khẩn trương chuẩn bị trang phục mùa đông, cho nên cô không khỏi âm thầm kỳ vọng thiết kế của mình ít nhiều có thể được sử dụng, đáng tiếc kết quả là toàn bộ bị trả về.

Buổi tối tại quán cà phê Nhật An, trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, lấp ló ánh sáng vàng ấm áp, Thiệu Kỳ Á cùng Dự Bảo Đế ngồi trên ban công, hưởng thụ làn gió tự nhiên hiếm có cùng mùi hoa lạ phiêu đảng trong không khí.

“Đều không được?”

Thiệu Kỳ Á nghe lời của Dự Bảo Đế xong, âm lượng đột nhiên tăng cao, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Ha, nhà thiết kế Hà Ly nói thiết kế của em xem qua thì thấy cũng được, nhưng người chuyên nghiệp nhìn vào sẽ thấy ngay là chưa đủ hoàn thiện, chi tiết còn cần tỉ mỉ hơn nữa.” Dự Bảo Đế thuật lại lời nhận xét, mặc dù có chút mất mát, nhưng cô không có vì vậy mà cảm thấy uể oải, bởi vì còn có phương hướng cải tiến.

Thiệu Kỳ Á nhíu mày nhìn cô, đáy mắt lộ ra nghi hoặc.

Ý nói là anh không phải dân chuyên nghiệp, cho nên cái nhìn không chính xác sao?

Cho dù anh không phải chuyên nghiệp, nhưng anh là kẻ kinh doanh, anh tự tin rằng độ nhạy bén với thị trường của mình tuyệt đối không thua kém với nhà thiết kế, ánh mắt cũng không đến nỗi kém như vậy, tác phẩm của Bảo Đế cho dù không lấy tư tâm mà nhận xét, cũng tuyệt đối có giá trị áp dụng, làm sao có thể toàn bộ bị loại?

“Ai, nhất định là có chỗ nào đó không tốt mới có thể bị trả về, đây cũng không phải chuyện gì lớn, người mới đều là như vậy đúng không?” Thấy anh có vẻ đang suy nghĩ muốn bắt bình giùm cô, cô trái lại lên tiếng trấn an. “Đáng mừng là, em có nhận được ý kiến và hướng dẫn của nhà thiết kế, về sau có thể tiếp tục sửa chữa, tiếp tục tiến bộ.”

“Em nói cũng đúng.” Anh ung dung nhếch môi, không khỏi thương thức thái độ học tập khiêm tốn của cô.

“Đúng rồi, anh có mua một món đồ chơi nhỏ cho em.”

Cô nhìn thấy bình thủy tinh đựng đầy những hạt tròn màu hồng, buồn bực hỏi: “Đây là cái gì?”

“Cái này gọi là cây trồng ion âm (anion plant: không biết gọi là gì nữa), em đem hạt giống bỏ vào trên hạt màu, thêm nước cho cao bằng chúng, mỗi ngày tưới nước, đại khái từ năm đến mười hai ngày nó sẽ nảy mầm.” Đây chính là thứ anh phát hiện ở trên bàn thư ký, cảm thấy chẳng những thú vị còn rất ý nghĩa, liền muốn thư ký giúp anh mua một cái. Nhưng bởi vì bên trong có chứa huyền cơ, cho nên anh đã vứt đi vỏ bao có tiết lộ đáp án, đem bí mật cất giấu ở trong đầu.

“Muốn em trồng hoa, tu thân dưỡng tính sao?” Cô vừa thương thức, vừa cười hỏi.

Trồng hoa là sở thích của chị hai, cho nên cây cối ở ban công trong nhà đều là chị hai gieo trồng chăm sóc, mà cô bình thường chỉ phụ trách thương thức thôi.

“Nếu em chăm sóc nó tốt, sẽ phát hiện một bí mật.” Ánh mắt anh nhìn cô thâm thúy, mang theo dụng ý sâu xa mỉm cười dụ dỗ cô.

“Bí mật gì?” Lòng hiếu kỳ bị khơi mào khiến ánh mắt cô sáng ngời.

“Nói ra sẽ không có ý nghĩa nữa, phải đợi chính em tự khám phá.” Thiệu Kỳ Á cố ý thừa nước đục thả câu, biết như vậy mới có thể hấp dẫn cô bé này ngoan ngoãn chăm sóc nó.

“Hừ, quý hẹp hòi, nói cho người ta một chút cũng đâu có sao đâu!” Cô bĩu môi liếc nhìn anh, cảm lấy bình thủy tinh nhỏ cố gắng nghiên cứu, muốn nhìn ra được manh mối, đột nhiên lại lo lắng. “Không phải đến cuối cùng sẽ nở ra cái gì quái dị đó chứ?”

“Đáp đúng rồi, sẽ nở ra một cái cây hình thù quái dị.” Anh phản ứng rất nhanh mở miệng phụ họa, hé môi cười với cô. “Như vậy em hài lòng chưa?”

Cô tức giận làm cái mặt quỷ, cùng anh tranh cãi lên, thời gian vui vẻ trôi qua, mãi đến khi mưa bụi theo gió thổi đến gần, da thịt cảm giác được ẩm ướt, hai người mới giật mình nhận ra thời tiết thay đổi.

“Trời mưa rồi!” Cô chia tay cảm nhận nước mưa, ngay sau đó nhớ tới thời gian, nhanh chóng nhìn vào đồng hồ.

“A, đã trễ như vậy rồi, ngày mai em còn phải đi làm nữa chứ!”

Mắt Thiệu Kỳ Á nhìn đồng hồ, cũng cảm thấy kinh ngạc. “Đúng rồi, bất tri bất giác đã mười giờ rồi!”

Ở bên cô đúng là có cảm giác thời gian qua mau, mỗi lần chia lia đều cảm thấy rất khó khăn, hận không thể có cái nút khống chế làm chậm thời gian, tốt nhất còn có có chức năng ngừng, giữ lại thời khắc vui vẻ, cũng giữ cả cô lại.

“Thừa dịp hiện tại mưa còn nhỏ, đi nhanh thôi.” Dụ Bảo Đế đứng dậy, lục cây dù trong túi xách ra.

“Được.”

Anh cầm hóa đơn xuống lầu trả tiền trước, hai người che chung dù đi ra khỏi quán cà phê, Thiệu Kỳ Á một tay cầm dù, một tay nắm bả vai cô, chiếc dù nho nhỏ giống như đang giữ hai người bọn họ trong vùng trời riêng.

Mưa càng lúc càng lớn, bọn họ càng dựa càng gần, Bảo Đế cho dù dây thần kinh có thô hơn nữa cũng cảm giác được khoảng cách thân mật giữa hai người, cùng với sự biến chuyển tinh tế trong không khí..

“Vào gần đây một chút, ướt hết rồi!” Phát hiện bả vai cô bị ướt, cánh tay mạnh khỏe dùng sức kéo cô vào trong dù, nhưng dù quá nhỏ, anh đành hy sinh chính mình nửa người lộ ra trong mưa.

“Nhưng anh cũng không che đủ...”

“Anh không sao.”

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đầu tóc anh toán loạn, nước đọng ở trên trán, đôi mắt đen trong đêm tối sáng như ánh sao, mà phản chiếu trong đó, là cô.

Cô bỗng nhiên rung động, tim không tự chủ được mà tăng tốc.

Từ khi biết anh tới nay, anh luôn nhường nhịn cô, che chở cô, thật sự chỉ là xuất từ tình bạn thôi sao? Nếu anh đối với cô đã tốt như vậy rồi, hẳn anh đối đãi với bạn gái khẳng định còn chu đáo hơn?

Nghĩ đến mình không phải là người duy nhất anh cưng chiều, thậm chí còn xếp hàng thứ yếu, lòng của cô đột nhiên cảm thấy chua xót, có chút khó chịu... Cô giống như trở nên tham lam, đối với anh sinh ra ham muốn giữ lấy, không muốn có một ngày sẽ mất đi anh, mất đi sự cưng chiều của anh!

“Anh Thiệu, ngoại trừ mẹ em, hai chị, anh là người đối với em tốt nhất.”

Cô mỉm cười với anh, ngọt ngào giống như kẹo.

“Vậy có được coi là người rất quan trọng trong lòng em không?” Anh thử hỏi, muốn biết phân lượng của mình.

“Đương nhiên rồi!” Cô không chút do dự đáp, còn thực phóng khoáng kiểng chân khoác lên bả vai rộng lớn của anh. “Chẳng qua có lúc em cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao lại có người vô duyên vô cớ đối với em tốt như vậy chứ?”

Hành động của cô cùng câu hỏi thẳng thắn làm anh bật cười, cô nàng này thật đúng là thiếu lãng mạn, anh đang muốn diễn màn tình cảm, cô lại khoác vai như kiêu anh em, làm hỏng cả không khí.

Bất quá, cũng chính vì cô tự nhiên đáng yêu như vậy, có chuyện liền nói thẳng, không hề làm ra vẻ giả dối, anh mới yêu thích cô đến thế!

“Em xác định anh là vô duyên vô cớ sao?” Anh chăm chú nhìn cô, trong đôi mắt đen sâu thăm ẳm giấu nhu tình mật ý, nửa thật nửa giả nói. “Anh có tâm cơ, có mục đích đó.”

“A?” Bị ánh mắt nóng bỏng kia nhìn, hơn nữa nghe anh bất ngờ tuyên bố, hại tim cô lỡ mất một nhịp. “Cái gì, mục đích gì?”

“Bởi vì anh thích em, cho nên hi vọng em quen với sự tồn tại cùng che chở của anh, dần dần cũng thích anh...” Ngón tay thon dài chạm vào hai má trắng mịn của cô, ánh mắt thâm thúy mang theo ý cười phát ra mị lực mê hoặc người khác. “Em nói xem, tâm kế của anh có thành công hay không?”

Nhìn vào ánh mắt của anh, Bảo Đế liền hoa mắt chóng mặt, trong lòng như có vài đội trống đang đánh loạn, bên tai cô chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập, cùng tiếng nói trầm thấp của anh đang tỏ tình, toàn bộ thế giới như ngừng quay, chỉ còn lại có cô cùng người hôm nay đặc biệt mê hoặc lòng người - Thiệu Kỳ Á.

Anh hỏi cô, kế hoạch thâm nhập vào trái tim có thành công hay không?

Nếu như không có thành công, làm sao cô có thể cùng anh thường xuyên lui tới như vậy?

Nếu như không có thành công, làm sao cô có thể vừa gặp phải chuyện sẽ không tự chủ mà nghĩ đến anh, muốn cùng anh chia sẻ hi vọng ái ố của cô, muốn độc chiếm sự yêu thương che chở của anh

Đây... Đáp án đã rõ ràng rồi!

Nhưng nếu không có suy nghĩ kỹ càng, cô còn không biết, chính mình đã thích anh từ lúc nào, tự nhiên mà đem anh để ở trong lòng như vậy rồi!

“Không trả lời, chính là chấp nhận.” Anh ung dung hé môi, sùng nịch điểm nhẹ lên chóp mũi cô, nhu tình trong đáy mắt nhộn nhạo dâng lên, trở nên mãnh liệt nóng bỏng.

“Anh Thiệu...” Dụ Đế hoảng sợ tim đập loạn nhịp, mặt đỏ tai nóng, ngẩng ngốc nhìn chăm chăm anh, cảm thấy anh đột nhiên trở nên rất không giống anh.

Anh kiềm nén nhiệt tình xúc động, chỉ kiềm chế cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nụ hôn dịu dàng mà bá đạo — “Trở về chuẩn bị tâm lý thật tốt, ngày mai thức dậy, anh không còn là anh Thiệu của em nữa.”

※ ※ ※

Bình thường, một khi đầu dính vào gối rồi là Dụ Bảo Đế rất khó mất ngủ, nhưng hôm sau cô lại mang theo hai quầng thâm quanh mắt đi làm, cả một ngày trời lòng không yên tĩnh thần không tập trung, về đến nhà, ăn cơm tắm rửa xong muốn nghỉ ngơi thật tốt, nhưng cả đầu đều xoay quanh Thiệu Kỳ Á.

Anh nói “Ngày mai dậy, anh không còn là anh Thiệu của em nữa” rốt cuộc là có ý gì chứ?

Chẳng lẽ, anh sẽ không đối tốt với cô nữa sao?

Chỉ là nghĩ đến đây thôi, lồng ngực của cô liền giống như là bị đá dè, buồn bực khó chịu.

“Đúng rồi!” Cô mở ngăn kéo ra, Thiệu Kỳ Á ngày hôm qua có cho cô cái bình thủy tinh, Bảo Đế bỏ hạt giống vào, chạy huỳnh huyếch đi tưới nước, sau đó quay lại phòng ngủ, ngồi xếp bằng ở trên giường, nghiêm chỉnh nghiên cứu bình thủy tinh. “Có cái gì bí mật đây? Đáp án có phải ở trong này hay không?”

Không đúng, ý tứ trong câu nói kia của anh không phải là không đối tốt với cô nữa, bởi vì khi đó ánh mắt anh nhìn cô rất khác lạ, hơn nữa còn hôn trán của cô... Hồi tưởng lại một màn kia, cô đến bây giờ vẫn còn cảm thấy tim đập nhanh.

Ai, thật đáng ghét mà! Cũng không nói rõ ràng một chút, hại cô miên man suy nghĩ, đầu cũng sắp trương to lên rồi!

A, không nghĩ ra thì lên tiếng hỏi rõ ràng, điện thoại phát minh ra làm cái gì chứ?

Lấy di động ra, cô nhìn thời gian, hiện tại cũng đã hơn bảy giờ tối rồi!

Bình thường cô chưa có hết giờ làm đã nhận được điện thoại của anh rồi, nhưng ngày hôm qua anh bỏ lại một câu làm cho cô như lạc trong sương mù xong, tại sao hôm nay lại không hề có động tĩnh gì chứ?

Bấm một dãy số, cô che lấy tim, chờ đợi đầu bên kia nhắc máy.

Số điện thoại này cô đã gọi nhiều lần, nhưng chưa bao giờ lại khẩn trương giống như lần này, trái tim đập thình thịch thật nhanh.

“Kỳ quái, tại sao còn chưa bắt máy chứ?” Chuyển vào hộp thư thoại, cô nhú mi nói thầm, lại gọi một lần nữa, may mắn lúc này đây đã có người nhận.

“Bảo Đế?” Nhìn qua số điện thoại hiển thị, Thiệu Kỳ Á mở miệng hỏi, giọng nói bởi vì vừa tỉnh ngủ mà khàn khàn. Thanh âm xa lạ của anh làm cho Bảo Đế ngẩn người, hoài nghi mình gọi nhầm số rồi. “A? Anh là ai?”

“Tiểu thư à, là em gọi cho anh, còn hỏi anh là ai?” Ngữ điệu của anh lười biếng, hé môi nở một nụ cười, cô luôn ở trong lúc lơ đãng có thể làm cho tâm tình anh tốt đến bật cười.

“Giọng nói của anh làm sao lại biến thành như vậy? Giống như ông già vậy.” Cô kinh ngạc hỏi.

“Có lẽ là do vừa tỉnh ngủ.” Anh nhìn đồng hồ báo thức, mới phát hiện mình đã ngủ thật lâu.

“Hiện tại là mấy giờ mà anh mới vừa tỉnh ngủ?” Cô càng kinh ngạc.

“Anh bị cảm, cho nên uống thuốc rồi sau đó ngủ thiếp đi.” Anh giải thích, đại khái là thể chất tốt, uống thuốc xong, ngủ một giấc, hiện tại tinh thần đã cảm thấy tốt hơn.

“Bị cảm? Vì sao?” Quen nhau lâu như vậy, cô chưa từng nghe thấy anh nói không thoải mái!

“Không phải vì ngày hôm qua bị mưa ướt chứ?”

Cô nhớ tới ngày hôm qua hai người cùng nhau chen chúc trong một cái dù mà mưa thì càng ngày càng to, chịu đựng được đến chỗ anh dừng xe, nửa người anh đều đã ướt đầm, còn cô lại bình yên vô sự.

“Có lẽ vậy.”

“Vậy anh có khỏe không? Có nặng lắm không? Có đi bác sĩ chưa? Ăn cơm chưa?” Cô lòng mang áy náy, lo lắng lên tiếng hỏi.

Anh chỉ muốn thay cô che mưa, nhưng chính mình lại không chú ý, nếu không bởi vì che chở cho cô, anh cũng sẽ không bị ướt, càng sẽ không bị cảm!

Nghe thấy cô để ý như vậy, Thiệu Kỳ Á vốn là muốn kêu cô yên tâm, nay liền nhanh trí thay đổi ý định trong đầu.

“Có xem qua bác sĩ rồi, nhưng vẫn không thoải mái cho lắm, không có sức ra ngoài ăn cơm...” Anh đổi giọng, ngữ điệu trở nên thật yếu ớt, nói xong còn hồi tiếc thời dài, tranh thủ sự đồng tình của cô. “À... Người còn chưa có già, đã cảm thấy giống như người già sống một mình...”

Thật đáng thương... Bảo Đế nhú đôi mi thanh tú, trong ngực chợt có cảm giác đau lòng.

“Vậy, em đây mua bữa tối cho anh ăn?” Cô buột miệng đề nghị.

Đầu bên kia điện thoại, Thiệu Kỳ Á nhìn không được nở nụ cười giảo hoạt. Cô bé đơn thuần này, hoàn toàn trúng khổ nhục kế của anh rồi!

“Thật tốt quá, cảm ơn em, nhà của anh ở...” Anh giả bộ yếu ớt nói lời cảm tạ.

“Em biết, anh nhắn nại một chút nha, em tới ngay.” Cô vừa tắt điện thoại liền vội vàng sửa sang lại bề ngoài, hấp tấp chạy ra cửa.

Từ trước đến nay đều là anh chăm sóc cô, hiện tại anh cần cô, cô đương nhiên là không chút ngại ngần rồi!

Nghĩ đến anh đang đói bụng, thân thể lại không thoải mái, một mình cô đơn đợi ở trong phòng, trái tim cô đều khó chịu, chỉ hận không thể lập tức bay đến bên cạnh anh, làm bạn anh.

Tính ra, Thiệu Kỳ Á cũng không phải hoàn toàn nói dối, bởi vì anh quả thực có bị cảm, chẳng qua anh chỉ lợi dụng sự thật này, phóng đại nó hơn một chút thôi.

Bị cảm làm cho anh có một chút uể oải, nhưng không nhìn thấy Bảo Đế sẽ khiến anh tâm thần không yên, bởi vậy anh mới nhất thời nảy lòng tham, dùng chút tiểu xảo dụ dỗ Bảo Đế đơn thuần đến thăm anh.

Tuy rằng đã quen biết một thời gian rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Bảo Đế đến nhà anh, giả bộ bệnh thì giả bộ bệnh, dù sao cũng không thể lờ tha lờ thôi để cô thấy, bởi vậy trong lúc chờ đợi, anh vội vàng thu dọn qua căn phòng, dọn dẹp quản lý tòa nhà có khách đến nhà anh, sau đó tắm rửa một cái, toàn thân sạch sẽ khoan khoái đợi cô đến.

Rất nhanh, tiếng chuông cửa vang lên, anh nhìn thời gian, mới qua 40 phút, có thể thấy được cô thật sự rất lo lắng.

Vừa mở cửa ra, thấy Bảo Đế bơ phờ mặt mày chạy tới, anh tâm tình tốt trên chóc: “Nhanh như vậy? Em bay tới sao?”

“Có người gào khóc đòi ăn đương nhiên phải mau chứ! Còn không phải sợ anh đói bụng sao?” Cô bĩu môi cãi lại, lo lắng quan sát anh. “Không phải anh nói sinh bệnh sao? Làm sao lại có vẻ tinh thần sáng khoái vậy?”

“Nghe thấy em tới, bệnh của anh liền tốt hơn phân nửa rồi.” Anh nghiêng người mời cô vào cửa, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

“Thật hay giả vậy?” Cô liếc xéo anh, hoài nghi anh chỉ hù dọa cô.

“Đương nhiên là thật.” Anh đóng cửa lại, dẫn cô đi tới phòng bếp, chỉ tay vào vật chứng là túi thuốc đang đặt trên bàn ăn màu trắng. “Em xem, đây là thuốc này.”

“Đây, em mua cháo, đưa cái cùng bánh bao, ăn no còn phải uống thuốc.” Cô ở phòng bếp thu xếp đồ ăn vừa mua.

“Cửa tiệm ở gần nhà em sao?” Anh ở một bên hồ trợ.

“Đúng vậy.” Cô nhớ rõ anh từng nói thích thức ăn ở đó.

“Em ăn rồi sao?” Anh nhìn dáng vẻ tự nhiên của cô trong phòng bếp, trong ngực chợt xông lên một cảm giác ấm áp.

“Vâng, chị hai có nấu.” Cô đem thức ăn bung đến trên bàn ăn.

“Vậy anh ăn đây.” Anh ngồi xuống sau đó, nâng đĩa ăn.

Khi anh dùng com thì cô ngồi một bên, ánh mắt liên lang thang khắp nơi nhìn đông nhìn tây, đối với không gian rộng lớn này cảm thấy lú lờ không nói nên lời.

“Một mình anh ở chỗ lớn như vậy sao?”

“Đúng vậy, rất cô đơn.” Anh biết cô mềm lòng, thuận miệng nói. “Cho nên có rảnh em có thể thường tới nhà của anh chơi.”

“Nhà anh có cái gì vui để chơi!” Cô kêu to một tiếng, tiếp tục đi tới phòng khách.

“Nhà anh có rạp hát gia đình, xem phim nghe nhạc rất hay nha; còn có máy chơi game có thể chơi, dụng cụ tập thể hình... dù cho không có gì chơi, cũng có thể đến làm bạn với anh.” Anh vừa ăn vừa nói, dung túng cho cô tùy ý tiến vào lãnh địa của anh, trao cho cô đặc quyền trước nay chưa từng có. “Em cứ xem đây như nhà mình không cần khách khí.”

Không hiểu là do ban ngày khó chịu ăn được ít, cho nên hiện tại đói bụng, hay bởi vì đây là bữa tối cô mua đến, giờ phút này anh ăn thực ngon miệng, chỉ là cháo trắng đơn giản thêm hai món rau cùng bánh bao, anh đã cảm thấy như món ngon đặc biệt, hai ba miếng liền ăn sạch.

Dọn dẹp qua loa chén bát trên bàn, anh đặc biệt cầm hai chai nước trái cây đi tới, tìm được cô ở phòng sách.

“Này, uống nước trái cây đi.” Anh mở ra nắp chai, đưa cho người đang xem sách trên giá.

“Cám ơn.” Cô ngồi dựa vào mép bàn gỗ, vừa uống vừa ngửa đầu nhìn về phía giá sách trước mặt. “Những cuốn sách này anh đều xem qua rồi sao?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ anh lấy sách làm vật trang trí à?” Anh cười nhìn vẻ mặt không tin của cô.

“Không phải chứ, em thấy có rất nhiều loại sách, toàn là tiếng Anh nữa, sách về quản trị kinh doanh, tạp chí thời trang... Còn có niên giám sản phẩm Alston!” Cô tùy ý nhìn qua, bỗng nhiên giống như phát hiện châu lục mới, ánh mắt sáng lên, âm lượng cũng tăng cao. “Em muốn xem, cho em mượn, cho em mượn!”

“Được... Muốn cái gì cứ việc lấy, không lấy tiền thuê sách của em.” Lời nói của anh mang theo sự yêu chiều, cúi người xuống lấy ra niên giám thật dày đưa cho cô.

“A...” Cô vốn muốn vươn tay ra nhận lấy lại bất chợt kêu lên, nước trái cây đang cầm trong tay bị đổ lên người. “Xong đời!”

Thiệu Kỳ Á xoay người nhìn lại, lập tức phản ứng. “Không sao, em đừng di chuyển, anh đi lấy khăn lau.”

Dụ Bảo Đế ảo não ngồi yên ở trên bàn, nhìn tai họa mình gây ra. May mắn còn chưa có làm bẩn sách... Ai, thật sự là sơ suất câu thả!

“Đây, mau lau đi.” Thiệu Kỳ Á cầm khăn lông quay lại, vốn phản ứng trực tiếp muốn thay cô lau dọn, nhưng thấy cô từ ngực đến bụng đều bị ướt, quần áo đều trở nên trong suốt, tim anh lại đập dồn dập, cảm thấy nhiệt độ không khí quanh mình tăng nhanh. “Tự em lau đi, anh đi lấy đồ lau nhà với khăn.”

Anh mượn cơ hội rời đi, lúng túng che dấu bản thân mình đang bị thân thể mềm mại kia hấp dẫn, ngay cả khi cầm cây lau nhà quay lại, anh cũng tránh không nhìn thẳng vào cô, để tránh lại phát sinh ý nghĩ kỳ quái.

“Dính dính thật đáng ghét, em sẽ bị kiến bâu mất?” Quần áo ướt sũng dính vào da, Bảo Đế khó chịu nhăn mặt. “Em đi phòng tắm rửa sạch đã, anh có áo T-shirt không cho em mượn?”

Anh dẫn cô tới phòng tắm, sau đó tìm áo T-shirt cùng khăn tắm cho cô, còn mình thì đi dọn dẹp phòng sách, nhưng lau sạch nước bồn lại không rửa bỏ được ý nghĩ quái lạ trong đầu.

Cô gái mình yêu mến đang ở trong phòng tắm của anh, cô sẽ dùng sữa tắm của anh, khăn tắm của anh, thân thể thuần khiết của cô sẽ phản chiếu trong gương của anh... Tiếng nước chảy ào ào như đang khơi gợi ý nghĩ tà ác, làm cho máu anh chảy nhanh hơn, thân thể nóng lên.

Chết thật! Mọi cô tới nhà quả không phải là hành động sáng suốt, anh đã quên cô đối với anh có bao nhiêu hấp dẫn, cô nam quả nữ ở chung một phòng muốn không chút động lòng căn bản là chuyện cổ tích!

Anh vẫn nên sớm đưa cô trở về, nếu không anh sợ chính mình sẽ biến thành sói hoang ăn tươi nuốt sống cô!

“Ha ha, thật lớn quá!” Dụ Bảo Đế mang theo hương thơm từ trong phòng tắm đi ra, mỉm cười kéo áo T-shirt trên người.

Thiệu Kỳ Á xoay người nhìn về phía cô, vốn muốn nói đùa với cô giống như lúc thường, nhưng định thần nhìn lại, không khỏi nín thở — áo T-shirt bình thường mặc trên cơ thể nhỏ xinh của cô, rộng đến mức nhìn như là váy liền, cổ áo rộng lộ ra xương quai xanh khêu gợi, chiều dài vạt áo vừa vạt tới giữa đùi, thoát nhìn không xác định được có mặc quần ngắn hay không, bất quá từ đồng đồ bản trên tay cô, anh phát hiện thấy một đoạn quai áo lộ ra, khẳng định lúc này, trong áo T-shirt cô không có mặc nội y.

Gọi cảm!

Lần đầu tiên anh phát hiện hai chữ “Gọi cảm” này có thể dùng trên người Dụ Bảo Đế ngay thơ đơn thuần.

Vừa tắm rửa xong, hai gò má cô hồng hào, thoát nhìn vừa trắng lại mềm, giống như trái mận đào cảm dỗ người khác hái xuống, cũng làm thân thể anh trở nên căng thẳng.

Thấy ánh mắt anh sáng rực nhìn chằm chằm vào mình, Bảo Đế cảm thấy không được tự nhiên.

“Làm sao vậy? Kỳ lạ lắm sao?”

“Không có kỳ lạ, rất đẹp mắt.” Anh thu lại ánh mắt, ngay cả giọng nói đều cũng trở nên căng thẳng.

“Vây là tốt rồi.” Cô yên tâm cong môi, ngay sau đó lại hỏi: “Có túi nhựa cho em đựng quần áo bẩn hay không?”

“Để anh tìm xem” Anh đi về phía tủ bếp, Bảo Đế cũng theo sau.

Thiệu Kỳ Á ngồi xổm người xuống tìm túi, trong mũi vẫn ngửi thấy mùi thơm của cô, khiêu chiến tự chủ của anh.

“Em muốn trở về hay không?” Đem túi đưa cho cô, nhìn lọn tóc ẩm ướt của cô dính trên cái cổ trắng nõn duyên dáng, anh cảm thấy như thiên sứ cùng ác ma đang giao chiến trong nội tâm.

“Vừa mới đến không bao lâu mà! Ngày mai cuối tuần, em không cần phải gấp gấp trở về!” Cô hồn nhiên không phát hiện ý nghĩ của anh, một chút ý thức nguy cơ đều không có. “Hay là... anh có việc?” Vây cô không nên quấy rầy anh nữa.

“Anh không có việc gì, nhưng anh sợ nếu em còn không đi, em sẽ có chuyện...” Anh bình tĩnh nhìn cô, đáy mắt lóe lên dã tính, báo hiệu khát vọng không cách nào ngăn cản với cô.

“Em? Em sẽ có chuyện gì hả?”

Cô mở to đôi mắt đen láy, lông mi dài và cong như cánh quạt khẽ chớp, trong nháy mắt giống như những vì sao, vừa đáng yêu lại vô tội, làm cho người đàn ông trước mặt đang vô cùng khổ sở kiềm chế cuối cùng cũng không thể làm Liễu Hạ Huệ được nữa.

“Muốn biết sao?” Anh khàn giọng hỏi.

“Ừ.” Cô bé hiếu kỳ lại sa lưới lần nữa, gật đầu như bằm tỏi.

Thiệu Kỳ Á một tay ôm cô lại gần, giữ lấy gáy cô, nghiêng người lấy môi che đi cái miệng nhỏ ngọt ngào của cô, lấy hành động nói cho cô biết đáp án... trông coi cô suốt một năm, hiện tại cơ hội đã tới, anh cần phải cố gắng đẩy nhanh kế hoạch rồi!

Edit: Từ Ly

Vài lời tâm sự: Hic, ta đúng là chỉ hợp với mấy thể loại trong sáng thôi, làm chương này mà chóng cả mặt. Khi đọc cảnh H cứ nghĩ cũng dễ, ec, tới khi làm mới thấy hối hận. Khó kinh khủng. Cũng may có Anni giúp chỉnh sửa.

Mọi người đọc có chỗ nào không được thì cũng bỏ qua cho ta nhé. Hic, công phu ta tới đây là cạn rồi. hichic

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Bầu không khí ám muội lại nóng bỏng bao phủ xung quanh Thiệu Kỳ Á cùng Dụ Bảo Đế, thân thể bọn họ chạm vào nhau, nhiệt độ cơ thể đốt nóng đôi phương.

Thiệu Kỳ Á hôn cô thật sâu, giống như dòng nước chậm rãi thấm vào đôi môi mềm mại của cô, mang theo trọn vẹn sự vui sướng cùng quý trọng, nhắm nháp sự ngọt ngào của cô, cảm nhận sự vụng về của cô.

Dục vọng trong cơ thể anh nóng rực, đốt cháy lý trí của anh, vị trí trong ngực anh vốn là dành riêng cho cô, tìm tìm kiếm kiếm, khổ sở chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được đến lúc cô trở lại.

Dụ Bảo Đế vụng về đáp lại sự khiêu khích của anh, cùng anh quần quít chơi đùa, suy nghĩ của cô đã tan mát tứ phía, chỉ cảm thấy được hơi thở nam tính mạnh mẽ cùng cái ôm vững chắc của anh, còn có khát vọng không biết từ đâu không ngừng dâng lên, thật may còn có tú bếp cho cô dựa, nếu không hai chân mềm nhũn căn bản chống đỡ không nổi thân thể cô.

“Em... thiếu đường khí...” Cô kéo áo trước ngực anh, nhân cơ hội làm nũng.

Nghe tiếng cô, Thiệu Kỳ Á tạm dừng hôn, nói lỏng khoảng cách giữ hai người, để cho cô điều hòa hơi thở.

“Anh đâu phải cương thi, làm gì em phải nín thở?” Anh mỉm cười trêu chọc, không nghĩ tới phản ứng khi hôn của cô cũng rất đáng yêu!

Cô liếc mắt nhìn anh. “Hôn người ta đến sắp té xỉu, còn không biết xấu hổ cười người ta là sao?”

Bất quá, cô lần đầu tiên biết được thì ra hôn môi có cảm giác quên mình như vậy, cảm giác như đắm chìm trôi nổi trong dòng sông ấm áp, vừa ngọt ngào lại vừa vui sướng, là kinh nghiệm lúc trước chưa từng trải qua!

“Vậy em phải mau thích ứng đi, về sau anh sẽ thường xuyên hôn em như vậy.”

Anh ôm lấy hai má đỏ hồng của cô, ngón tay cái chậm rãi vuốt ve cánh môi bị anh yêu thương đến đỏ rực, đôi mắt đen sâu thăm từa như mặt hồ ẩn chứa xoáy nước.

Dụ Bảo Đế cảm thấy mỗi một hành động cùng lời nói của anh đều khiến cho cô như bị điện giật, tâm đập loạn nhịp, không khỏi giật mình nhưng vẫn chăm chú nhìn anh.

“Em đáng yêu như vậy, làm cho anh muốn một hơi ăn sạch em luôn...” Về mặt vô tội cùng ngây thơ của cô đánh bại phần lý trí cuối cùng của anh, đôi mắt ý loạn tình mê làm cho chút tự chủ cuối cùng của anh bị đánh đổ, anh lại hôn cô lần nữa, cái lưỡi linh hoạt từ môi của cô dòi về phía lỗ tai đáng yêu, ngậm lấy vành tai mẫn cảm rồi dọc theo đường cong quanh gáy, ở căn cổ liền hiện lên ấn kí chỉ thuộc về anh.

“Anh Thiệu...” Cô hoảng hốt khẽ rên rỉ, miệng rõ ràng không có bị che lại, không hiểu vì sao hô hấp lại trở nên khó khăn?

“Anh không còn là anh Thiệu của em nữa, gọi anh Kỳ Á...” Anh khàn giọng sửa lại, bàn tay trượt vào trong áo, lưu luyến trên lưng cô, làn da mịn màng của cô kích thích các giác quan của anh.

“Kỳ Á...” Dụ Bảo Đế thuận theo yêu cầu của anh khẽ gọi, giọng nói tiêm nhiễm sắc dục trở nên vô cùng quyến rũ, động lòng người.

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên của anh, anh cảm thấy cảm động khó tả, vô cùng êm tai, nóng bỏng yêu thương mút ở cái miệng nhỏ khẽ mở của cô, nuốt hết lời nói ngọt ngào của cô.

Anh nâng lên nơi đầy đặn của cô, ôn nhu xoa nhẹ, đầu ngón tay vuốt khẽ đỉnh non nớt, cô cảm thấy như có dòng điện chạy qua toàn thân, run rẩy tê dại.

Anh cởi bỏ áo T-shirt rộng thùng thình vương vãi, nhìn ngắm thân thể xinh xắn yếu điệu của cô, ngọn lửa dục vọng trong lòng hùng hực bùng cháy.

Dụ Bảo Đế ngưng ngừng lấy tay che ngực, cái nhìn nóng bỏng như lửa kia của anh làm cho cô cảm giác mỗi một tác da thịt của mình đều vì anh mà bốc cháy, tuy rằng khăn trang ngưng ngừng, trong cơ thể lại có cảm giác chờ mong khó nói nên lời.

Đây là lần đầu tiên cô cùng một người đàn ông thân mật như thế, trong đoạn tình cảm lúc trước mặc dù có ôm hôn, nhưng khi bạn trai muốn phát triển đến quan hệ thân mật, cô luôn cảm giác bất an mà kháng cự, nhưng hôm nay, với anh cô lại cảm thấy tin tưởng cùng mong đợi.

Có lẽ, cô biết rõ, Thiệu Kỳ Á là người không có khả năng thương tổn cô nhất!

Cô biết, trao bản thân mình cho anh, là quyết định chính xác mà hạnh phúc! Anh nhất định nhất định sẽ đối xử với cô thật tốt!

“Không làm anh Thiệu của em nữa, vậy thì làm người đàn ông thương em và yêu em nhất.” Cô cố lấy dũng khí, hé lộ nụ cười thật xinh đẹp, chậm rãi buông lỏng hai tay, đứng lên, chủ động tới gần anh.

“Anh vô cùng tình nguyện.” Hé môi cười, anh vòng tay ôm lấy cô, làm cho cô hai chân hoàn toàn vòng quanh hông anh, vừa hôn cô triền miên, vừa tiến vào phòng ngủ.

Ở trên giường lớn mềm mại, bọn họ trần trụi, anh thăm dò những đường cong xinh đẹp của cô, chiếm giữ mỗi một tấc da thịt của cô, trêu đùa liếm mát nụ hoa mềm mại kia, khiến nó trở nên giống như viên hồng bảo thạch tuyệt đẹp.

Ngón tay dài của anh tiến vào vùng bí mật giữa hai chân cô, trêu chọc cánh hoa mượt mà của cô, dụ dỗ mật dịch chảy ra, khiến cho đôi môi đỏ mọng kim hồng không được bật ra tiếng kêu yêu kiều.

Cô níu chặt cánh tay anh, không tự chủ được cong người lên nghênh hướng anh, cái lưỡi hồng hồng cùng anh dây dưa, khi đầu ngón tay anh nhân lúc trơn trượt mà thăm dò vào con đường u tối chưa từng có người viếng thăm, sự kích thích kỳ dị cùng vui sướng như trái khế từng cái té vào trên thân thể cô, tiếng rên rỉ của cô trở nên vỡ tan mà quỵến rũ.

Vùng mẫn cảm non nớt của cô phá hủy sự tự chủ cuối cùng của Thiệu Kỳ Á, dục vọng to lớn bùng bùng phản chấn trở nên cứng rắn như bàn ủi, anh đưa mình vào giữa hai chân cô, rút tay, đem vật nam tính đang kiêu ngạo dâng cao chống đỡ ở cửa vào hoa tâm, đầu tiên là chậm rãi hạ thân, sau đó lấy lực đạo kiên định thẳng tiến vào nơi ấm áp kia.

“A, đau quá!” Đau đớn cùng khoái hoạt đồng thời đánh úp về phía Dụ Bảo Đế, cô cắn môi kêu đau, hai chân theo phản xạ co lại, làm cho người đàn ông đang cố kiềm chế tạm dừng hành động kia lại chịu giãy vò.

“Đợi một chút sẽ không đau nữa.” Anh một tay chống đỡ trọng lượng cơ thể, một tay khẽ vuốt trán cô, thương tiếc khe khẽ hôn cánh môi đang bị cô ngược đãi, dời đi sự chú ý của cô, cảm giác cô dần dần thả lỏng, anh cũng lặng lẽ bắt đầu di động.

“Còn đau không?” Ánh mắt anh dịu dàng nhưng không mất đi nhiệt tình, tiếng nói lại căng thẳng tới không nghe ra gì.

“Không đau nữa, cảm thấy tê tê đại đại.” Cô thẹn thùng đáp lại, thẳng thắn thừa nhận cảm giác, lời này vào tai anh, không nghĩ ngờ gì chính là một loại tình được cổ vũ thôi thúc.

“Thật tốt.” Anh cười gian, bắt đầu tiến hành hoạt động nguyên thủy, triệt để dùng sức tiến vào sâu trong cô, khiến cho cô bị khoái cảm to lớn bao phủ, không ngừng kêu lên thanh âm khoái hoạt.

Bảo Đế vốn luôn ngưng ngưng, nay không giữ lại chút nào mà đón nhận anh, hòa theo anh, giống như ngồi trên tàu lượn siêu tốc, bị lạc trong tốc độ cuồng dã của anh.

Bọn họ sa vào trong bể dục mãnh liệt hoan ái, cùng nhau cảm thụ cực hạn rung động cùng hạnh phúc, trong một đêm nhiệt tình, cùng nhau phả ra khúc nhạc tình yêu, lưu lại minh chứng của tình yêu...

※ ※ ※

Quan hệ người yêu của Thiệu Kỳ Á cùng Dụ Bảo Đế chuyển biến thật sự tự nhiên, phẳng phiu như tình bạn lúc trước chính là vì hiện tại mà áp ú, hình thức ở chung của bọn họ vẫn không thay đổi, chẳng qua sự yêu thương của Thiệu Kỳ Á đối với Dụ Bảo Đế ngược lại bởi vì đã thoát khỏi ranh giới bạn bè, càng trở nên không cần đề nén kìm chế, cung chiêu cô tựa hồ lên đến tận trời.

Chỉ cần Dụ Bảo Đế mở miệng, anh tuyệt đối sẽ không nói không, chỉ cần thấy cô vui vẻ, tươi cười suốt ngày, anh đã cảm thấy thỏa mãn. Chỉ có điều, cũng bởi vì đang yêu đương cuồng nhiệt, chia lìa liền trở thành sự giãy vò khổ sở nhất, mỗi một lần tách ra liền lưu luyến không thôi.

Giống như hiện tại, hai người rõ ràng vừa mới tạm biệt trở về nhà, lúc này đã lại bắt đầu “anh anh em em” trên điện thoại.

“Em không có ở đây, thật buồn chán.” Thiệu Kỳ Á thờ dãi, tuy rằng giọng nói ngữ điệu thành thực chừng chạc, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa ý tứ làm nũng nòng đậm.

“Buồn chán thì đi tắm rửa rồi đi ngủ thôi.” Bảo Đế lúc này vừa tắm rửa xong, đang nghiêng đầu kẹp điện thoại di động, vừa nói vừa bôi mỹ phẩm lên mặt.

“Tắm rửa rồi, nhưng còn chưa muốn ngủ... Anh đón em tới nhà anh chơi được không?”

Có cô ở bên, ngay cả không khí cũng trở nên ngọt ngào, thơm mát hơn, nhưng quen với sự tồn tại của cô rồi, cảm giác khi cô đơn lại càng thêm mãnh liệt..

Tim Dụ Bảo Đế đập nhanh, lên tiếng trách cứ cự tuyệt. “Không thèm!”

Đi tới nhà anh thì chơi cái gì? Cái gì mà xem phim, chơi trò chơi..., tất cả đều là lấy cớ, đến cuối cùng đều là lăn lên giường hoạt động tương thân tương ái.

“Cực tuyệt dứt khoát như vậy, thật khiến cho người ta thương tâm.” Anh giả bộ bị thương nói.

“A, anh không cần cảm dỗ người ta!” Cô chu miệng kháng nghị, nói ra nỗi băn khoăn trong lòng. “Ngày đó em không xin phép mà qua đêm ở bên ngoài, sau khi trở về đã bị các chị mắng đến thối đầu đó! Mấy ngày nay, tan ca cũng không về nhà mà lại đi ra ngoài gặp anh trước, sau đó trở về trễ... Nếu không muốn bị cảm tức, phải bớt phóng túng một chút mới được.”

Kỳ thật, cô làm sao lại không muốn ở bên cạnh anh, hưởng thụ sự yêu thương tỉ mỉ chu đáo của anh chứ?

Chẳng qua, nhà cô còn có người lớn -- chị cả như cha, chị hai như mẹ, cô không thể thường xuyên ban đêm không về nhà, nếu bị các chị ấy cản ngang, thay phiên nhau oanh tạc, kết cục tuyệt đối sẽ thảm hơn so với Tôn Ngộ Không bị Đường Tam Tạng niệm chú.

“Anh thấy... hôm nào đó có phải nên chính thức đi thăm hỏi hai chị của em hay không, nói với hai người đó hiện tại anh đang kết giao với em, xin họ yên tâm giao em cho anh?” Thiệu Kỳ Á rất có thành ý, không chỉ muốn hòa nhập với cuộc sống của cô, còn muốn dung nhập vào sinh mệnh của cô.

Nghe vậy, trong lòng Bảo Đế ngọt ngào hưng phấn cùng ầm ập, cô cảm nhận được anh đối với tình cảm của hai người là chân thành tha thiết.

“Tạm thời không nên, quan tâm quá mức sẽ có áp lực.” Cảm động thì cảm động, nhưng cô lại khéo léo từ chối, dù sao cô cũng còn trẻ, hơn nữa hai người vừa mới chính thức trở thành người yêu, anh nghiêm chỉnh đến nói những lời này với các chị, dường như là quá sớm.

“Được rồi, chờ khi nào em cảm thấy thích hợp thì nói với anh.” Yêu đương hẳn là phải vui vẻ, anh không muốn làm cho cô có áp lực.

“Ha ha... khi nào thì mới xem như thời điểm thích hợp?” Làm xong công việc bảo dưỡng đơn giản, cô cầm di động đứng dậy đi tưới nước cho bình thủy tinh trồng cây mà anh đưa cho cô, sau đó quay lại phòng tiếp tục nói chuyện với Thiệu Kỳ Á.

“Tùy vào em thôi! Khi nào thì em cảm thấy có thể đem bản thân giao phó cho anh, cảm thấy anh là một người có thể dựa vào cả đời, dự tính muốn ở bên anh mãi mãi, thì đó chính là lúc thích hợp.” Anh dẫn dắt từng bước, muốn cô nghĩ xa hơn một chút về tương lai của hai người, cũng không chút che giấu tâm trạng chờ mong của mình, anh sẽ mở đôi cánh che chở cô, chờ đợi cô, đợi cô quay đầu, chạy về phía anh.

“Cho dù em cảm thấy đúng lúc, đến lúc đó anh cũng sẽ không còn nghĩ như hiện tại.” Cô đùa bốn lá non mới mọc trong bình, đột nhiên cảm thấy phiền muộn. Là bởi vì yêu sao? Cho nên mắc phải căn bệnh lo được lo mất thường thấy trong tình yêu.

“Em nghĩ nhiều quá rồi, bị quan như vậy không giống như Dụ Bảo Đế mà anh biết.” Anh yêu thương nói, ở đầu bên này điện thoại ôn nhu mỉm cười.

Cô còn chưa đủ hiểu anh, cá tính của anh từ trước đến nay đều là đã xác định mục tiêu liền dũng cảm tiến tới, kiên trì đến cùng, sẽ không dễ dàng thay đổi tâm ý!

“Bảo Đế anh biết là như thế nào?” Cô cười khế. Nhớ tới cái cây này đã trồng hơn một tuần lễ rồi, anh nói sáu tới mười hai ngày sẽ nảy mầm, còn nói bên trong có bí mật... Rốt cuộc là cái gì? Cô đem bình thủy tinh tới gần cẩn thận xem xét.

“Hoạt bát, còi mở, lạc quan, tốt bụng...” Anh nói ra ưu điểm của cô, lại nghe thấy cô đột nhiên không đầu không đuôi kêu to.

“A! Em phát hiện ra rồi!”

“Phát hiện cái gì?” Anh giật mình, màng nhĩ suýt nữa bị thương tổn.

“Là trái tim! Thật đáng yêu quá!” Cô vui mừng kêu to.

“Trái tim gì?” Anh nhất thời phản ứng không kịp.

“Anh đưa em cái cây trồng ion âm, nó đã nảy mầm ra lá rồi, em vừa nhìn kỹ, mới phát hiện mỗi lá đều là hình trái tim!” Cô yêu thích thường thức không buông tay, đồng thời cảm thấy vui mừng, nghĩ tới ý nghĩa phía sau, không khỏi cảm động.

“Lá đã mọc ra rồi sao?” Anh cười hỏi. Con người đang hăm sâu trong tình yêu thật sự rất ngốc nghếch, vì đối phương cười mà vui vẻ, vì đối phương buồn khổ mà khổ sở, giống như bị mê muội, nhưng cũng rất hạnh phúc. “Đó là cò trái tim, anh vừa nhìn thấy đã muốn mua cho em, nhưng lúc trước không thích hợp để đưa, hiện tại cuối cùng đợi được cơ hội.”

“Vì sao không thích hợp?” Cô biết rõ còn có hỏi, lúc ấy bên người cô có người khác rồi! Bất quá, nghĩ tới bản thân mình ở trong tình huống không biết chuyện gì, đã được tình yêu của anh bao bọc, cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Còn phải nói sao?” Anh tức giận bĩu môi.

Muốn trách thì phải trách tên đàn ông kia không biết quý trọng cô còn chiếm lấy cô lâu như vậy, nhưng đối góc độ khác mà nghĩ, anh thật sự phải cảm tạ cái kẻ không biết quý trọng kia!

May mắn là cô cuối cùng vẫn đáp lại tình yêu của anh, cho nên tình cảm thầm kín cùng sự chờ đợi khổ sở kia, bây giờ nghĩ lại, đều trở nên ngọt ngào.

“Ai, nhiều trái tim như vậy... bí mật anh nói có phải là anh rất yêu rất yêu em hay không?” Hỏi như vậy quá là ngượng ngùng, nhưng cô vẫn đánh bạo làm nũng với anh để đòi xác nhận.

“...” Không nghĩ tới cô lại hỏi trực tiếp như vậy, Thiệu Kỳ Á khó có thể chống đỡ mà ngẩn người, sau đó chịu thua mà bật cười. Anh thích chính là Dự Bảo Đế tự nhiên ngay thẳng như vậy!

“Làm sao lại không trả lời? Em đoán sai sao? Rất nhiều trái tim không phải đại biểu cho rất yêu em, mà là ám chỉ cho em biết người yêu của anh có rất nhiều, ý là anh rất đào hoa sao?” Dự Bảo Đế giả bộ giận dữ vặn vẹo ý nghĩa, còn quăng ra một loạt câu hỏi tựa như pháo liên thanh.

“Khi nào thì nhanh mồm nhanh miệng như vậy rồi?” Câu hỏi quái gở của cô làm anh bật cười.

“Đừng lãng sang chuyện khác, nói mau!” Cô cự tuyệt đáp án mơ hồ, tiếp tục truy hỏi.

“Được... rất nhiều trái tim ý nói anh rất yêu em” Anh hoàn toàn hết cách với cô, bị thúc ép nói ra lời yêu, bản thân nổi hết cả da gà, nhưng nụ cười cũng là phát ra từ nội tâm vui vẻ.

“Hi hi...” Bảo Đế giống như con chuột nhắt ăn vụng thành công, đắc ý cười trộm.

“Vui vẻ như vậy sao?” Tiếng cười của cô nghe vào trong tai anh thực êm tai.

“Đương nhiên, nếu em nói rất yêu anh, vậy anh có vui không?” Cô tâm tình tốt hỏi lại anh.

“Ừm... Không biết, không bằng em nói cho anh nghe thử xem?” Anh giả hoạt dụ dỗ cô tỏ tình.

“Ha...” Cô đánh cái ngáp thật to, trực tiếp giả ngu. “Mệt quá, em đi ngủ đây, bye bye.” Nói xong, cô cũng không cho anh cơ hội phản ứng liền tắt máy.

Thật quá gian xảo! Ý đồ rõ ràng như vậy, cô dâu có ngốc mà làm theo!

Bất quá một lát sau, Dự Bảo Đế gửi đi một cái tin nhắn, bên trong có thật nhiều thật nhiều trái tim.

Đêm nay, bọn họ tuy rằng không ở cùng một chỗ, nhưng hai trái tim lại rất gần nhau, cùng trải qua một đêm an giấc.

※ ※ ※

Tập đoàn Alston được mệnh danh là quê hương của các nhà thiết kế nổi tiếng, sở hữu bốn nhãn hiệu lớn, trong đó có hai cái dành cho người trẻ tuổi là do Thiệu Kỳ Á chủ động đưa ra mấy năm gần đây, cho nên đối với hai nhãn hiệu này, anh thật sự lưu tâm.

Những mẫu thiết kế mới cho trang phục thu đông đang được tiến hành chụp thành những tấm lớn, giao cho tổng tài sàng lọc và tu chỉnh lần cuối, một khi xác định sẽ đưa vào sản xuất. Trong phòng hội nghị loại nhỏ, Thiệu Kỳ Á ngồi sau bàn chữ U, bên cạnh là thư kí cùng giám đốc bộ phận thiết kế Richard, hai bên còn lại có khoảng mười nhà thiết kế đang ngồi.

Giờ phút này, toàn bộ đèn trong phòng họp đều tắt, chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình máy chiếu phía trước, mọi người chuyên chú quan sát, theo sự chỉ đạo của Richard, từng nhà thiết kế đều hướng về phía tổng tài giăng giải những điểm đặc sắc cùng phong cách trong tác phẩm của mình.

Thiệu Kỳ Á quan sát và lắng nghe, cảm thấy không thành vấn đề liền thông qua, phát hiện không ổn thì đưa ra ý kiến, ngay cả kiểu dáng, phẩm chất quần áo sản xuất cũng thảo luận cùng Richard và các nhà thiết kế.

Hội nghị hết sức dài dòng, thực sự là sự khảo nghiệm về sức chịu đựng và thể lực, Thiệu Kỳ Á hầu như không cười, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc, mọi người càng như lập trận đồn địch.

Các nhà thiết kế liên tục thuyết minh, người cuối cùng diễn giải chính là Hà Ly, phụ trách nhãn hiệu cho phái nữ trưởng thành, từng hình ảnh lần lượt được trình chiếu, Thiệu Kỳ Á cho dù đã mệt mỏi, vẫn tập trung xem xét, nhưng khi trên màn ảnh xuất hiện một mẫu quần áo, cảm giác quen thuộc khiến cho ánh mắt anh sáng lên, theo phản xạ ngồi thẳng dậy.

“... Cái áo len này, điểm đặc sắc chính là biến hóa ở tay áo, cho nên thân áo đơn giản gọn gàng, là kiểu đan kín, thiết kế thêm thắt lưng để nhấn mạnh đường cong, trọng điểm trên tay áo là thiết kế xếp ống, lấp sợi thô đan rộng để biến hoá. Bên trong có lớp vải tơ tằm, phối hợp chặt chẽ với cổ áo; mẫu này có ba màu, len màu nâu nhạt pha vài xanh, len màu đen pha vài hồng, còn có...”

“Đợi chút, cái này là tác phẩm của ai?” Thiệu Kỳ Á cắt đứt lời thuyết minh, lên tiếng hỏi, biểu tình trên mặt làm cho người ta không hiểu anh là muốn khen ngợi hay là muốn phê bình.

“Là Hà Ly.” Richard ở bên cạnh nghiêng người, căn cứ tư liệu của mình trả lời, cũng biểu đạt nhận định của bản thân. “Làm sao vậy? Tôi đặc biệt thích cái áo này, vừa tao nhã lại sinh động, rất có gu thẩm mỹ.”

“Tổng tài, có phải cần sửa chữa gì hay không?” Hà Ly chột dạ mặt không còn chút máu, lo sợ thấp thòm, ấp úng đặt câu hỏi.

Ban đầu nhìn thấy bản thiết kế này, cô ta cảm thấy khá là đẹp mắt, tuy rằng gạt bỏ bản vẽ của tác giả gốc, nhưng bản thân lại âm thầm nhớ kỹ những chi tiết thiết kế trọng điểm sau đó tự mình vẽ lại, lúc trước còn được giám đốc khen ngợi. Thế nhưng giờ phút này, nhìn biểu tình của tổng tài... ánh mắt cô ta hiếm khi phạm sai lầm, tổng tài không thường thức sao?

Đáng chết, sớm biết vậy đã không dùng ý tưởng của người mới, sử dụng tác phẩm của mình còn tốt hơn! Như thế này nếu như bị ai trách mắng... sẽ nghĩ

biện pháp đẩy cho người mới là được rồi.

“Không cần sửa, cái áo này rất tốt, là cô thiết kế sao?” Thiệu Kỳ Á thử hỏi, trong lòng mơ hồ hiểu đã xảy ra chuyện gì, tuy rằng cảm thấy không vui, nhưng mặt ngoài vẫn rất bình tĩnh, còn cố ý khen ngợi, chậm rãi hạ thấp phòng ngự của đối phương.

“A? Dạ, đúng vậy.” Không nghĩ tới được khen, Hà Ly ngẩn người, vội vàng trả lời, nếu được thưởng thức, vậy ý tưởng trả thiết kế về cho tác giả thực sự liền biến mất không còn tâm hơi.

Thiệu Kỳ Á bình tĩnh nhìn cô ta, trầm mặc một hồi lâu, khí thế uy nghiêm, nhìn tới mức ánh mắt cô ta bắt đầu lập lòe, giữa trán toát ra mồ hôi lạnh.

Anh lặng im vài giây, đợi cô ta nói ra sự thật, nhưng cô ta không có mở miệng. Thiệu Kỳ Á trong lòng đã rõ, trong mắt lóe lên sự sắc bén, cong môi ngoài cười nhưng trong không cười, chuyển hướng hỏi Richard đang ở bên cạnh: “Anh có sắp xếp cho nhóm trợ lý trình tác phẩm không?”

“A?” Vấn đề ngoài ý muốn làm cho Richard ngừng mắt một giây. “Có, có, có một số trợ lý sẽ đưa bản thiết kế của mình cho nhà thiết kế xem qua, nếu cảm thấy không tệ, sẽ đưa đến cho tôi xem có ý kiến gì hay không.”

“Anh xác định sẽ đưa đến cho anh?” Thiệu Kỳ Á cười lạnh nghi ngờ, tạm thời không có vạch trần Hà Ly. “Về sau hàng tháng, cho trợ lý thiết kế trực tiếp nộp thiết kế cho anh, để tránh có tình huống nửa đường bị chặn lại, tôi lại càng không muốn mai một những thiết kế tốt.”

“Được.” tuy rằng không rõ tổng tài tại sao lại nói chuyện đó vào lúc này, nhưng Richard vẫn lập tức nhận lệnh.

“Tiếp tục đi.” Thiệu Kỳ Á cất giọng ra hiệu, hội nghị đang dừng lại tiếp tục.

Anh đã biết Hà Ly đang làm cái trò lừa bịp gì, nói với Bảo Đế tác phẩm của cô không có trưởng thành rồi trả về, sau đó lại đem thiết kế của cô thêm chút tân trang biến thành của mình, người mới chỉ có chịu thua thiết thôi!

Nhưng mặc dù anh biết rõ, nhưng chuyện ăn cắp ý tưởng này, chỉ có trong lòng hiểu được, rất khó mà chắc chắn cô ta đánh cắp thiết kế Bảo Đế, huống hồ, người trước đây xem qua bản thiết kế của Dự Bảo Đế cũng chỉ có anh, không có căn cứ xác minh, anh cũng không nên giúp cô ra mặt, nói không chừng, ngược lại sẽ hại Bảo Đế không thể sống yên ở ngành thiết kế, cho nên, hiện tại anh chỉ có thể án binh bất động.

Chẳng qua, xảy ra loại sự tình này, Dự Bảo Đế thân là trợ lý không thể nào không biết, nhưng vì sao cô không có nói cho anh biết?

Nếu cô không đề cập tới, anh lại không tỏ rõ thân phận, vậy anh làm sao mà mở miệng hỏi?

Anh không phải là người trong cuộc cũng cảm giác bất bình rồi, cô nhất định là rất chán nản đi?

Nghĩ đến cô chịu thua thiết, cả trái tim anh như thất lại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Dự Bảo Đế không có than phiền với Thiệu Kỳ Á chuyện mình bị khi dễ, ngược lại vừa có tin tức tốt liền nhện không được vui mừng muốn cùng anh chia sẻ.

Buổi chiều thứ sáu, Thiệu Kỳ Á cùng cô đi dạo cửa hàng vải và đồ thủ công mỹ nghệ, lúc chọn lựa sợi len, Bảo Đế cười híp mắt đề cập tới chuyện xảy ra khi làm việc.

“Em nói với anh một tin tức tốt.” Cô vừa bỏ sợi len hộp ý vào cái giỏ trong tay anh, vừa nói.

“Tin tức tốt gì?” Anh thay cô vén mấy sợi tóc trên má ra sau tai.

Lúc mới biết cô, cô có một mái tóc ngắn xinh đẹp, hiện tại tóc cô để dài ra rất nhiều, tăng thêm vài phần nhu mì của phái nữ, vẫn giống nhau khiến anh yêu thích.

“Tổng giám của bọn em tuyên bố, trợ lý thiết kế có thể nộp tác phẩm thiết kế vào cuối tháng, không cần thông qua nhà thiết kế trực thuộc mà trực tiếp nộp cho tổng giám.” Bảo Đế vui vẻ nói, tin tức này đối cô mà nói thật sự là dấy lên hy vọng mới.

“Thông qua nhà thiết kế trực thuộc thì có quan hệ gì sao?” Anh giả bộ không biết, cố ý hỏi như vậy, muốn dẫn dắt cô nói ra chuyện cô gặp phải.

Cô bỗng nhiên ngẹn lời, khuôn mặt nhỏ nhắn u ám lại, nhiều lần không kìm được mà thở dài một hơi, lúc này mới tiết lộ oan khuất chất chứa ở trong lòng cô.

“Thật ra, có lần anh cổ vũ em đem bản thiết kế đưa cho nhà thiết kế xem, sau đó bị gửi trả, sự tình cũng không có chấm dứt.” Chi là hồi tưởng lại thôi, tâm tình của cô liền kém đi hẳn.

“Có ý gì?” Anh tiếp tục tìm hiểu.

“Sau đó, em phát hiện nhà thiết kế đó chuẩn bị công bố tác phẩm cho mùa mới, có hai bộ quần áo giống thiết kế của em đến 90%.”

Lúc ấy, cô bị chấn động không ít, đối với hành động của nhà thiết kế kia cảm thấy cực kỳ kinh ngạc cùng khó tin, đương nhiên, cũng cảm thấy bất bình nữa.

“Anh nhớ rõ em có nói, cô ta nói thiết kế của em thoát nhìn thì cũng ổn, nhưng người chuyên nghiệp nhìn vào sẽ thấy chưa đủ hoàn thiện phải không?” Anh có ấn tượng rất sâu, chưa có quên chuyện ánh mắt của mình lại bị nhà thiết kế kia phủ định.

“Đúng.” Cô có phản bất ngờ vì anh còn nhớ rõ.

“Vậy là, cô ta mặt ngoài thì nói với em rằng không tốt, sau lưng lại âm thầm lấy trộm thiết kế của em?” Thiệu Kỳ Á tuy rằng đã sớm biết rồi, nhưng nói đến vẫn cảm thấy căm phẫn.

Bảo Đế bất đắc dĩ gật đầu.

“Vậy em có vạch trần hành vi xấu xa của cô ta hay không?” Thiệu Kỳ Á truy hỏi, muốn biết Richard có bao che cho kẻ bị hiềm nghi “Ăn cắp” hay không?.

“Không có.”

“Vì sao?” Anh kinh ngạc cao giọng.

“Lúc phát hiện ra, em thực kinh ngạc còn có chút mất hứng, cho nên đi chất vấn Hà Ly...”

Cô đem cuộc đối thoại lúc đó thuật lại cho Thiệu Kỳ Á nghe — “Chị Hà Ly, hai tác phẩm này, không phải là thiết kế tôi cho chị xem lúc trước sao?”

“Cô nói bậy bạ gì đó?” Hà Ly lập tức không vui cau mày lại. “Hai bộ quần áo này so với bản vẽ của cô căn bản không giống nhau, không nên tùy tiện nói những lời như vậy!”

“Nhưng mà, thiết kế hai lớp ở tay áo, rõ ràng chính là ý tưởng của tôi, còn có cái áo lông cừu nhiều cách mặc cũng...”

Nếu Hà Ly chưa từng thấy qua thiết kế của cô, ý tưởng kia đúng lúc giống nhau vậy cô không phản đối, nhưng cố tình là Hà Ly đã xem qua tác phẩm của cô xong trả lại, rồi lại cho ra thiết kế tựa tựa như vậy, chuyện này làm sao khiến người ta có thể không nghĩ theo hướng xấu?

“Cô mở to hai mắt nhìn cho rõ ràng một chút, lớp vải phía dưới tay áo kéo dài đến cổ áo, có giống với thiết kế của cô sao? Còn ý tưởng mặc theo nhiều cách trên thị trường đã xuất hiện lâu rồi, chẳng lẽ tất cả mọi người đều sao chép ý tưởng của cô? Và lại, tôi có nhiều kinh nghiệm như vậy, làm sao phải dùng ý tưởng của người mới? Bảo Đế à, trong ngành này cô còn non nớt lắm, những việc cần học, cần trải qua còn nhiều!” Hà Ly nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, kiên quyết nói đen thành trắng, khí thế còn mạnh hơn Bảo Đế, khiến cô á khẩu không trả lời được.

“Rồi sao? Cứ như vậy thôi? Em vượt mũi rồi tự nhận xui xẻo phải không?” Thiệu Kỳ Á nghe xong quá trình, nhin không được bất bình dùm cô.

Được lắm Hà Ly, ý lớn hiếp nhỏ, làm chuyện trái với lương tâm còn giả mồm át lẽ phải, quá đáng giận!

“Bằng không có thể làm gì đây? Cô ta là nhà thiết kế, em chỉ là trợ lý nhỏ, việc đem bản thiết kế cho cô ta xem, chỉ có hai chúng ta biết, nếu cô ta chết cũng không thừa nhận, chúng ta mỗi người một ý, nếu làm lớn việc ra, mọi người chắc chắn sẽ tin tưởng lời nói của cô ta hơn!” Cô nói ra nỗi băn khoăn của mình, chỉ có thể làm người cảm ngậm Hoàng Liên.

“Em không vạch trần làm sao biết tới cùng sẽ như thế nào?” Anh cổ vũ cô nói ra, chỉ cần cô đứng ra khiếu nại, anh sẽ nghĩ biện pháp điều tra Hà Ly.

Dù Bảo Đế thấy anh bênh vực cô, tức giận giống như chính mình bị hại vậy, oán khí còn sót lại trong lòng cô dường như biến mất tăm.

Có nhà thiết kế độ lượng, nếu phát hiện chỗ sai trong thiết kế của người đi sau liền chỉ dẫn, để cho lớp trẻ có cơ hội phát triển; ngược lại, nếu nhà thiết kế có lòng riêng, sẽ giống như Hà Ly, đầu tiên là phê bình trả lại, sau ngầm ngầm lấy dùng, tăng thêm một chút khác biệt, biến thành của mình, lấy danh nghĩa của mình để công bố.

Chi là vận may của cô tương đối không tốt, lại gặp được loại người thứ hai.

“Quên đi, gặp một lần thì học khôn được một lần! Thật ra, chỉ có thể trách chính em ngây thơ cho rằng mỗi người đều là người tốt. Có kinh nghiệm lần này, về sau em sẽ không thể tùy tiện đem tác phẩm của mình đưa cho người khác.” Cô rộng lượng không muốn so đo.

Thăng thán mà nói, Hà Ly để cho cô biết thêm một mặt xấu xa của con người, cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

“Em không muốn cho cô ta một bài học sao?” Thiệu Kỳ Á không nghĩ tới cô rốt cuộc lại nói quên đi!

“Em làm thế nào dạy cho cô ta bài học chứ?” Bảo Đế tự nhận thấy mình không có bản lĩnh lớn như thế, chỉ mỉm cười hỏi lại.

“Dù sao nếu cô ta có thói quen như vậy, về sau nhất định sẽ có ngày bị dạy dỗ.”

“Ai, hình như là anh cổ vũ em đem bản thiết kế đưa cho nhà thiết kế xem, mới hại tâm huyết của em bị ăn cắp.” Anh vì đau lòng mà tự trách, hoàn toàn không nghĩ tới ở công ty của anh sẽ có loại sự tình này.

“Anh không cần nói như vậy!” Cô kéo khuỷu tay anh, tiếp tục đi dạo về phía trước. “Đôi góc độ khác mà nghĩ, tác phẩm của em đã được công bố rồi, tuy rằng không phải dưới danh nghĩa của em, nhưng chứng tỏ hai bản thiết kế kia của em rất xuất sắc, đối với em như vậy cũng là một sự cổ vũ rồi!”

Sau khi hai người kết giao, cô ở trước mặt anh biểu hiện ra càng nhiều sự ngây thơ, bốc đồng của một cô bé, nhưng phần lớn thời gian ý nghĩ của cô vẫn tương đối trưởng thành, anh tán thưởng tấm lòng rộng lượng của cô, còn có tính nét đơn thuần thiện lương khiến cho người ta yêu thương.

“Khả năng tự mình an ủi của em thật đúng là hạng nhất, cũng không cần anh phải an ủi.”

“Hay là muốn em ý lại!” Cô khẽ dựa vào đầu vai anh làm nũng.

Có lẽ vì cô suy nghĩ lạc quan vui vẻ, nhưng anh là chỗ dựa tinh thần của cô, chính là bởi vì còn có anh yêu thương và cho cô ý lại, cô mới có nhiều năng lượng như vậy.

“An ủi à...” Anh nheo cái mắt đáng yêu của cô, trong lòng xuất hiện một cảm giác yêu thương dịu dàng. “Chỉ cần có tài hoa sẽ không sẽ bị mai một, anh tin tưởng em có năng lực.”

Bảo Đế gật đầu, tự tin tăng lên, khoe miệng mỉm cười vui vẻ.

Nhìn thấy cô lại tươi cười, lúc này Thiệu Kỳ Á mới nhếch môi cười, nhưng trong lòng lại có ý tưởng khác.

Tạm thời không nói tới Hà Ly khi dễ Bảo Đế của anh, chỉ cần nghĩ tới có loại nhà thiết kế vô đạo đức này ở công ty, khó bảo đảm về sau sẽ không gây ra chuyện gì ảnh hưởng tới danh dự công ty.

Hơn nữa, cô ta đối xử với Bảo Đế như vậy, lại còn có thể biểu hiện bình tĩnh mạnh bạo, có thể thấy được đây không phải lần đầu tiên cô ta làm như thế, nói không chừng trước đây cũng có những trợ lý khác phải chịu thua thiệt mà không có nơi tố cáo, anh cần hết sức chú ý đề phòng cô ta mới được!

Cứ để cho Bảo Đế tiếp tục giữ lấy sự rộng lượng đáng quý cùng sự vô tư của mình, về phần nên xử lý thế nào, nên dạy dỗ ra sao, để cho anh -- người phụ trách bảo vệ này gánh vác vậy.

※ ※ ※

Chập tối, sáu giờ kém mười phút, bầu trời mưa lất phất bay, dưới hàng cây phía bên ngoài tòa nhà của tập đoàn Alston có một người đàn ông đang đứng.

Không biết anh ta đã đứng bao lâu rồi, bị mưa ướt có chút chật vật, vẻ mặt tiêu tụy, ánh mắt hoảng hốt, nhìn chăm chú về phía cửa ra vào của tòa nhà.

Mãi đến khi một hình bóng xinh đẹp xuất hiện, vẻ mặt người đàn ông liền sáng lên, vội vàng chạy tới đón.

“Bảo Đế!”

Mới vừa bước ra cửa lại đột nhiên bị ngăn lại, Dự Bảo Đế hoảng sợ, cây dù trong tay suýt nữa rơi xuống, cô định thần nhìn lại, bất ngờ phát hiện anh ta chính là —— “Lục Đông Văn?” Cô kinh ngạc cao giọng, giật mình nhìn về phía bạn trai trước đang bị mưa làm ướt sũng. “Làm sao anh lại ở chỗ này?”

“Anh đặc biệt đến chờ em.” Anh ta nhìn thấy mới cách biệt mấy tháng, Bảo Đế đã trở nên khác trước —— khí sắc của cô rất tốt, hai gò má hồng hào, mặc áo lụa trắng có tay áo màu cam nhạt, cùng với áo khoát vàng nhạt, phía dưới mặc váy chữ A cùng màu, phối hợp với một đôi giày màu vàng đơn giản, thoát nhìn xinh đẹp lại có chút mềm mại đáng yêu, gương mặt toát lên vẻ tự tin, so với cô gái hoạt bát đơn thuần trước kia càng thêm động lòng người.

Ai! Anh ta thực hối hận lúc trước đã lựa chọn người khác!

“Chúng ta đã không còn quan hệ, anh tới chờ tôi làm cái gì?” Cô kỳ quái nhìn anh ta, trong lòng bình tĩnh một cách khó hiểu.

Theo lý thuyết, cô nên tức giận vì anh ta hoa tâm bạc tình, phản bội bắt cả hai tay, nhưng giờ phút này gặp lại cô lại chẳng có cảm giác gì đặc biệt.

Có lẽ, là lúc trước yêu không đủ sâu sắc, cho nên cảm giác bị thương rất nhanh phai nhạt đi.

Hoặc có lẽ, là hiện tại trong lòng cô bị hạnh phúc ngọt ngào với Thiệu Kỳ Á lấp kín, không dư thừa không gian ghi hận với anh ta.

“Bảo Đế, lúc trước anh chưa nói với em, tổn thương trái tim em, anh rất xin lỗi.”

Lục Đông Văn trước tiên thành khẩn giải thích, hiện tại anh ta đang thất tình, thể xác và tinh thần đều bị thương, cho nên đã có thể hiểu được cảm nhận của người khác.

Đột nhiên nhận được lời xin lỗi, làm cho Bảo Đế sững sờ.

Khi đó tan vỡ, cô ở trước mặt anh ta đau lòng rời đi, tiếp theo xảy ra tai nạn xe cộ, anh ta nửa cuộc điện thoại cũng không gọi, không nghĩ tới hiện tại đã qua nhiều tháng, anh ta lại đặc biệt chạy tới xin lỗi

A, có phải quá muộn rồi hay không?

Bất quá, có một lời xin lỗi còn hơn không, trong lòng cô xác thực thoải mái hơn, có thể đối đãi với anh ta như bạn bè bình thường.

“Tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh.” Cô mỉm cười, tuy rằng thái độ vẫn xa cách, nhưng trong lòng đã mềm mại hơn. “Chuyện quá khứ cứ để nó qua đi, không cần nhắc lại, dù sao hiện tại tất cả mọi người đều hạnh phúc là tốt rồi, anh không cần dầm mưa đâu, mau trở về đi thôi!”

Nói xong, cô bung dù tính rời đi. Sáng sớm hôm nay có mưa nhẹ, cho nên cô đạp xe điện ngầm đi làm, tối nay còn gặp mặt Thiệu Kỳ Á nữa.

“Bảo Đế! Thật ra cuộc sống của anh không có hạnh phúc!” Lục Đông Văn bỗng nhiên kéo cổ tay cô.

Dù Bảo Đế quay đầu lại thấy ánh mắt anh ta u buồn chán nản, không rõ anh ta nói như vậy là sao?

“Cô gái kia là con gái ông chủ anh, cũng là cấp trên của anh, anh và cô ta ở bên nhau một thời gian mới phát hiện, cô ta căn bản đã có vị hôn phu môn đăng hộ đối, hơn nữa, ở trong công ty còn từng qua lại với vài người khác... thời điểm cô ta bỏ rơi anh còn nói, anh không có tiền, không quyền không thế, không thân phận không bối cảnh, cô ta làm sao có thể yêu anh? Chẳng qua nhằm chán vui đùa một chút, không cần phải nghiêm túc như vậy...” Lục Đông Văn kể khổ với cô, càng nói càng cảm thấy ai oán, càng cảm thấy mình đã lựa chọn sai lầm. So ra, vẫn là Bảo Đế đơn thuần chung thủy hơn.

“Cho nên anh cũng bị cô gái kia bỏ rơi?” Cô nhún mày, cảm giác được uy lực đáng sợ của quả báo.

Cô gái kia thật nhẫn tâm, nói năng ác độc như vậy, hoàn toàn giẫm nát tôn nghiêm của một người đàn ông.

“Ồ...” Lục Đông Văn nhìn không được đau khổ khóc òa lên, bị tiểu thư nhà giàu đùa bỡn tình cảm, trái tim bị thương, tự tôn cũng bị thương.

Oái... Hiện tại là sao đây?

Bảo Đế ngây người, thấy một người đàn ông như anh ta đột nhiên lại khóc rống lên như đứa trẻ, trên trán cô liền xuất hiện ba đường hắc tuyến.

“A, anh đừng khóc nữa!” Cô xấu hổ nói, vỗ vỗ bả vai anh ta, mềm lòng giọng cao dù, thay anh ta che đi một ít mưa. Ài, đang khóc lại gặp mưa, cảm giác thật đáng thương.

Sự an ủi nhỏ nhoi khiến cho Lục Đông Văn kích động, anh ta càng thêm suy sụp òa lên một tiếng, thỉnh thoảng ôm lấy Bảo Đế tìm kiếm sự an ủi.

“Anh thực không có mắt nhìn người...”

Bảo Đế bị dọa cho nhảy dựng, vốn muốn đẩy anh ta ra, nhưng lòng thương hại khiến cô lựa chọn bao dung, trấn an vỗ vỗ lưng anh ta, tạm thời đem bả vai cho Lục Đông Văn mượn để phát tiết cảm xúc, bất quá... anh ta dùng sai thành ngữ rồi, không có mắt nhìn người là chỉ phụ nữ kia?

Hoàn thành việc chuẩn bị bộ sưu tập thu đông xong, mức độ bận rộn trong công ty cũng giảm đi một chút, hôm nay Thiệu Kỳ Á giữ Richard ở lại thảo luận, cho nên ở công ty đến tối muộn.

Thiệu Kỳ Á lái xe từ dưới tầng ngầm rời đi, tới ngã tư đường chạy ra đường cái, đi qua cửa lớn công ty, ngoài ý muốn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Anh thấy Bảo Đế bung dù từ cửa lớn đi ra, trong lòng có niềm xúc động muốn dừng xe chờ cô về nhà, nhưng bây giờ còn đang trong tình trạng chưa tiết lộ thân phận, hiện tại nếu anh xuất hiện cũng không hợp lý, cho nên đành phải thôi.

Lúc trước chỉ muốn âm thầm đưa cô vào công ty, cũng sợ nói ra thân phận sẽ ảnh hưởng đến giao tình của hai người, cho nên vẫn giấu diếm cô, thế nhưng một khi đã giấu giếm, đến lúc muốn thừa nhận lại không biết mở miệng như thế nào nên mới kéo dài tới hiện tại, anh nghĩ cũng đến lúc đem thân phận của anh nói cho Bảo Đế rồi.

Như vậy, anh có thể mỗi ngày đưa đón cô đi làm, giống như hiện tại trời mưa, muốn chờ cô về cũng không cần băn khoăn.

Suy nghĩ nhanh chóng, anh đột nhiên thấy một người đàn ông đến gần Bảo Đế, không tự giác chạy xe chậm lại.

Cái người đàn ông bị ướm kia là ai? Là người qua đường hỏi đường sao?

Trong đầu mới xuất hiện nghi vấn, anh liền lại thấy người đàn ông kéo tay Dù Bảo Đế, trong lòng anh chợt thấy lo lắng.

Không phải là bị mấy kẻ theo đuổi quấy rầy chứ? Thiệu Kỳ Á khẩn trương ngừng xe ven đường, dự định quan sát tình huống, khi cần có thể lao ra giúp cô giải nguy.

Không nghĩ đến một lát sau, người đàn ông được một tắc lại muốn tiến thêm một thước ôm lấy Bảo Đế, mà Bảo Đế lại chấp nhận cho anh ta ôm, không có kháng cự?

Đây là có chuyện gì?

Thiệu Kỳ Á nhìn thấy một màn này, không dám tin, vừa kinh ngạc lại vừa hoảng hốt.

Người đàn ông kia rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ... là bạn trai trước trở về tìm cô?

Anh không quên, lúc trước khi Bảo Đế còn kết giao với bạn trai trước, một lòng chỉ có đối phương, một chút cũng không suy nghĩ tới anh.

Nếu bạn trai cũ của cô thật sự là tới cầu xin hợp lại, liệu cô có trở về trong vòng tay anh ta hay không?

Nghĩ đến đây, anh bỗng nhiên hoảng hốt, trong lòng không hiểu dâng lên nỗi lo sợ bảo bối yêu dấu bị cướp đi.

Tên đáng ghét, lúc trước vứt bỏ Bảo Đế, hiện tại còn tới làm cái gì?

Nhưng mà... Nếu sự tình diễn biến đến nước này, anh nên làm như thế nào mới tốt?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Không thể hỏi, không nên hỏi, cũng không biết hỏi như thế nào, khiến cho Thiệu Kỳ Á buồn bực không vui, ngay cả khi cùng Bảo Đế ăn tối cũng không yên lòng.

Nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, trong đầu anh lại hiện ra hình ảnh Bảo Đế và người đàn ông kia ôm nhau, đâm vào tim anh đau nhói.

Anh không thể mất đi cô! Sau khi hưởng qua hạnh phúc ngọt ngào khi có cô, anh đã không còn có thể khổ sở chờ đợi giống như trước nữa!

“Kỳ Á? Anh đang ngăn người sao?” Bảo Đế thấy cái nĩa của anh bỗng nhiên dừng giữa không trung không nhúc nhích, trầm tư suy nghĩ, không nhịn được lên tiếng gọi anh.

Anh hoàn hồn nhìn lại, trông thấy ánh mắt tò mò buồn bực của Bảo Đế.

“Đang suy nghĩ một số chuyện.” Anh qua loa trả lời.

Rốt cuộc muốn nói ra chuyện anh thấy cô và người khác ôm nhau trong mưa hay không?

Nếu nói ra, anh phải giải thích vì sao lúc tan ca lại xuất hiện ở trước tòa nhà của tập đoàn Alston, cũng tương đương với việc thừa nhận thân phận rồi.

Nhưng hai sự việc trộn lẫn mà nói, sẽ làm tình huống trở nên phức tạp, nói không chừng Bảo Đế không thể tha thứ anh che giấu cô, cho nên thật sự không ổn...

“Suy nghĩ việc gì, có thể nói ra không?” Cô cất giọng nhẹ nhàng, nghĩ muốn chia sẻ phiền não cùng anh.

“Chỉ là chuyện công ty thôi, không có gì?” Không thể hỏi thẳng, anh đành phải nói dối.

“Mặc kệ là chuyện gì, em đều muốn chia sẻ với anh, vì sao cái gì anh cũng không nói cho em biết?” Cô nhướn đôi mày thanh tú, chu miệng so đo.

Anh lớn hơn cô bảy tuổi, trưởng thành chừng chạc hơn cô, gặp việc cũng nhiều hơn so với cô, cho nên nuông chiều che chở cô, nhưng mà cô không muốn đơn phương hưởng thụ sự bảo bọc của anh, cô cũng muốn đi vào nội tâm anh để hiểu rõ anh hơn, cho dù anh không muốn làm cho cô lo lắng phiền não, nhưng cô vẫn muốn chia sẻ cùng anh.

“Bất kể có chuyện gì em cũng đều chia sẻ với anh?” Thiệu Kỳ Á thừa dịp hỏi, không thích tự mình nghi ngờ như vậy.

“Đương nhiên...” Cô trả lời không chút do dự, đến lúc nhớ lại chuyện xảy ra lúc sớm thì không khỏi nghẹn lời.

Có muốn nói cho Kỳ Á việc Lục Đông Văn đến tìm cô không?

Cô vừa mới nói bất kể chuyện gì cũng đều chia sẻ với anh, hiện tại sao có thể giấu diếm? Dù sao, anh ta tìm đến cô cũng chẳng phải việc gì lớn, bọn họ đã không còn quan hệ gì nữa rồi!

Trong lúc Bảo Đế chần chờ mất mấy giây, Thiệu Kỳ Á nhìn thấy vẻ mặt cô biến hóa rất nhỏ, lòng lại trầm xuống.

Vì sao cô do dự? Có cái gì không thể nói sao?

Anh thực mâu thuẫn, vừa muốn lại vừa không muốn nghe cô nói, anh hy vọng cô thẳng thắn, lại không hy vọng nghe được việc gì làm tổn hại đến tình cảm giữa bọn họ lúc này!

Đây... là ghen sao? Thì ra có mùi vị như vậy.

“Xem ra, em cũng có chuyện không thể nói với anh.” Vẻ mặt anh buồn bã, nếu cô không nói, vậy đại biểu là có vấn đề!

“Không có đâu!” Cô vội vàng phủ nhận, muốn chứng minh sự trong sạch của mình. “Bởi vì mới xảy ra, cho nên em còn chưa kịp nói với anh.”

Tìm Thiệu Kỳ Á đập dồn dập, bề ngoài lại bình tĩnh xem cô, lặng lẽ đợi nghe tiếp.

“Lúc tan tâm, em thấy Lục Đông Văn đang đợi em ở trước cửa công ty.”

Cô thẳng thắn nói.

“Anh ta muốn làm cái gì?” Anh hơi nhíu mày, muốn biểu hiện phong độ, nhưng giọng nói lại không giấu được sự căng thẳng.

“Anh ta nói xin lỗi em, khóc lóc kể lể với em.”

“Khóc lóc kể lể?” Anh kinh ngạc cao giọng.

Gặp quý, đây là chiêu gì?

Chẳng lẽ Lục Đông Văn lại dùng chính sách tranh thủ sự đồng tình sao?

“Vâng, anh ta nói bị người ta tổn thương, mới biết được cảm giác bị thương thực đau khổ, cho nên đến xin lỗi em, anh ta nói người kia bắt cả hai tay, không cần anh ta nữa, nói anh ta không đáng một đồng, khiến anh ta bị tổn thương, anh ta ôm em vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi ròng ròng, thật thê thảm!”

Vốn cô nên nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, vui sướng khi người gặp họa, nhưng nhìn thấy một người đàn ông khóc đến bù lu bù loa, cô thật sự không đành lòng.

“Sau đó như thế nào?” Cô không có giấu diếm chuyện Lục Đông Văn ôm cô, làm cho anh rất vui mừng, nhưng anh muốn biết cô có bị Lục Đông Văn đã động hay không?

“Cứ như vậy thôi, còn sau đó cái gì chứ?” Cô kỳ quái hỏi lại.

“Anh ta không có đề nghị quay lại? Không có nói muốn em trở lại bên anh ta sao?” Thiệu Kỳ Á có phần nóng nảy, không nhịn được hỏi ra nỗi lo lắng trong lòng.

Vấn đề anh hỏi khiến Bảo Đế ngẩn ra. Sao anh lại hỏi như vậy?

Đã nhiều lần, cô thấy được áp lực lo lắng và quan tâm trong đáy mắt anh, nay đột nhiên hiểu rõ. Thì ra, anh lo lắng cô sẽ rời khỏi anh!

Trong lòng xuất hiện tia ngọt ngào, khoe miệng Bảo Đế chậm rãi cong lên, vươn tay ôm lấy khuôn mặt tuần tú, tình nghịch vuốt ve.

“Anh đang ghen phải không?” Giọng nói của cô rất đặc ý.

Thiệu Kỳ Á tức giận nhìn cô, không có phủ nhận.

“Tuy rằng anh ta nói rất hối hận, nhưng cũng không có yêu cầu quay lại, cũng không muốn em trở về bên cạnh anh ta.” Cô cười hôn anh một cái. “Cho dù có, em cũng không thể đáp ứng.”

Tâm tình chuyển biến tốt đẹp, anh thấp giọng hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì em yêu anh.” Cô cười rất ngọt ngào. Có một người đàn ông như vậy ở bên cô, trong mắt cô sao còn có thể nhìn thấy những người khác nữa!

Thiệu Kỳ Á cũng cười, bởi vì một lời “yêu” của cô, mây đen trong lòng anh liền biến mất.

Anh ôm lấy cổ cô, kéo cô đến trước mặt, hôn cô thật sâu.

Anh không nên suy nghĩ lung tung, mà nên tin tưởng chính mình, tin tưởng cô.

※ ※ ※

Trải qua một thời gian ngắn lên kế hoạch và điều tra, những tệ nạn ẩn dấu trong bộ phận thiết kế tập đoàn Alston rốt cục cũng phơi bày.

Trên bảng thông báo của văn phòng dán lên chi thị nhân sự mới nhất - nhà thiết kế Hà Ly bởi vì không đảm nhiệm được chức vụ, buộc thôi việc.

Chữ viết lớn trong đó nổi bật, mọi người đều bàn luận về việc này, cũng có nhiều người âm thầm trầm trồ tán thưởng.

Nguyên nhân buộc thôi việc viết rất mơ hồ, chỉ có bốn chữ đơn giản “Không thể đảm nhiệm”, nhưng vì sao không thể đảm nhiệm, quá nhiều ý kiến khác nhau, trừ bỏ cấp trên cũng không có ai biết được.

Thời gian trước, đột nhiên tuyên bố trợ lý thiết kế hàng tháng cũng có thể giao nộp tác phẩm thiết kế lên tổng giám, lúc ấy mọi người chỉ cảm thấy đây là thay đổi tốt, sau đó không lâu, tổng giám lại thần thần bí bí muốn toàn bộ nhóm trợ lý thiết kế ở lại tăng ca, chia cho mọi người những tập câu hỏi, dùng hình thức không cần ghi tên để điền vào, bên trong đều là những câu hỏi về ưu điểm, khuyết điểm cùng với cảm tưởng của cá nhân đối với sự vận hành và thao tác của bộ phận thiết kế.

Nhóm trợ lý thiết kế phần lớn là tuổi còn nhỏ, mọi người nghĩ rằng trả lời câu hỏi là vì cấp trên muốn điều chỉnh đổi mới bộ phận thiết kế, hơn nữa vừa nghe đến không phải ghi tên liền không có cảnh giác, nói thoải mái, có gì khó chịu, thua thiệt hoặc là có đề nghị gì, toàn bộ đều tuôn ra.

Bởi cái gọi là ác giả ác báo, đúng như Thiệu Kỳ Á dự đoán, Hà Ly cũng không phải lần đầu tiên lấy trộm thiết kế, sớm có nhiều trợ lý mới đã bị cô ta chèn ép, nhưng e ngại chức quyền và lai lịch của cô ta, nên chỉ có thể nuốt xuống con giận không dám nói gì, lần này đây có tập câu hỏi điều tra, vừa vặn để cho những người bị ức hiếp này có đường mà tố cáo.

Có chuyện tố cáo rồi, Thiệu Kỳ Á liền bảo Richard nghĩ biện pháp lấy chứng cứ, biết được cấp trên muốn điều tra, nhóm trợ lý cũng không để ý đến chuyện giấu tên, tất cả đều không ngần ngại đem tình hình và diễn biến đã trải qua, cùng với bản thiết kế gốc để so sánh và mục lục thành phẩm đã ra mắt làm thành báo cáo trình lên.

Bị nhiều người tố cáo, Hà Ly dù miệng lưỡi bén nhọn thế nào cũng không có cách nguy biện nữa, chỉ có thể nhận tội.

Bởi vậy, Thiệu Kỳ Á cho cô ta nghỉ việc, song vẫn nhân hậu không có công bố chuyện cô ta đã làm, cho dù Alston không thể giữ người này lại, cũng không cần chặn đường lui của cô ta.

Sau khi Dự Bảo Đế biết tin tức này, cũng không có cảm thấy vui sướng, ngược lại mơ hồ cảm thấy kỳ lạ, lại nói không ra kỳ lạ ở chỗ nào.

Giờ phút này, cô nằm trên ghế sofa trong nhà Thiệu Kỳ Á, ánh mắt tuy rằng nhìn ti vi, nhưng suy nghĩ trong đầu đã bay loạn rồi.

“Ha, không ngờ em lại xem đài Yo Yo?” Thiệu Kỳ Á vừa tắm rửa xong, mỉm cười phát hiện cô bạn gái nhỏ đang xem phim hoạt hình.

“Sao? Không có!” Đột nhiên hoàn hồn, Dự Bảo Đế ngưng ngưng vội vàng chuyển kênh.

“Xem phim hoạt hình thì phim hoạt hình, có quan hệ gì đâu? Anh cũng sẽ không cười em.” Anh ngồi xuống, đem chân Bảo Đế đặt lên chân mình, hai người ở bên nhau vô cùng thân mật và tự nhiên

“Rõ ràng không có xem!” Hai người chênh lệch nhiều tuổi, cô cũng không muốn làm cho anh cảm thấy mình thật ngây thơ.

“Được... Không có không có.” Anh chiều theo cô

“A, anh biết không? Nhà thiết kế trước đây em nói, hôm nay bị công ty cho nghỉ việc đó!” Cô dùng mũi chân chạm chạm vào chân anh, theo thói quen cùng anh chia sẻ chuyện đã phát sinh trong ngày.

“Anh biết.”

“Biết?” Cô kinh ngạc bật dậy, mắt tròn tròn ngạc nhiên hỏi: “Làm sao anh biết?”

Đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên ghé sát vào của Bảo Đế, cùng ánh mắt hồ nghi buồn bực, Thiệu Kỳ Á cứng đờ.

Không xong, lỡ lời rồi!

“Anh nói là anh biết, cái loại người như cô ta, đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma.”

Anh vội vàng sửa miệng, tươi cười giải thích.

“Oh.” Cô lộ ra vẻ mặt “thì ra là thế”, còn tưởng rằng anh đã biết trước! “Nhưng mà, không biết nguyên nhân cho thôi việc là gì, chỉ nói là không thể đảm

nhệm chức vụ.”

“Nhất định là công ty phát hiện hành vi dâm ô của cô ta rồi, bằng không sao có thể vô duyên vô cớ cho thôi việc? Nói không thể đảm nhiệm chức vụ chẳng qua là cho cô mất mặt mà thôi.” Anh suy luận.

Trên thực tế, Thiệu Kỳ Á đối với chuyện lần này rõ như lòng bàn tay, bởi anh thấy cô bị ức hiếp nên mới điều tra, ngoại trừ giúp cô trút giận, cũng thay công ty loại bỏ phân chuột.

“Có lẽ là vậy.” Dụ Bảo Đế nhún nhún vai, chấp nhận phân tích của bạn trai, chuyển hướng gối lên đùi anh. “Em cảm thấy thật khéo, ở trong chỗ tối tăm, ông trời giống như cũng đang giúp ta.”

“Sao lại nói như thế?” Anh nhẹ hỏi, bàn tay ôn nhu vuốt tóc cô.

“Anh xem, khi thiết kế của em bị lấy trộm, đúng lúc tổng giám lại thông báo quyết định cho trợ lý có thể mỗi tháng trực tiếp nộp bản thiết kế, có phải giống như người ta vẫn nói, khi một cánh cửa đóng lại trước mắt bạn, Thượng Đế nhất định sẽ vì bạn mà mở ra một cánh cửa khác hay không?” Cô rất nghiêm túc hình dung.

“Đúng.” Anh mỉm cười đáp lại, thật cao hứng vì trở thành Thượng đế thay cô mở cửa.

“Còn nữa, tuy rằng em không có làm lớn chuyện Hà Ly lấy thiết kế của em, nhưng cô ta cuối cùng vẫn bị công ty cho nghỉ việc, dường như công ty cũng biết sự kiện kia, anh không cảm thấy rất trùng hợp, rất kỳ quái sao?” Cô càng nghĩ càng buồn bực, chẳng lẽ mình có tâm điện cảm ứng?

“Đâu có gì kỳ quái, điều này cho thấy người đứng đầu cũng có ánh mắt sáng suốt cùng đầu óc minh mẫn.” Thiệu Kỳ Á âm thầm khen chính mình một phen.

Thật ra may là có Dụ Bảo Đế, nếu không anh cũng không biết trong bộ phận thiết kế lại có tệ nạn như vậy, nói không chừng còn vì thế mà làm bỏ lỡ rất nhiều nhân tài mới!

“Nói đến người này... tổng tài tập đoàn Alston khu vực châu Á tên gọi là Archil Taylor, cũng là trai đẹp lai ngoại quốc giống anh, nghe nói tuổi cũng cỡ anh vậy, em đến bây giờ còn chưa biết tổng tài trông như thế nào nữa!” Dụ Bảo Đế đối với tổng tài thần bí rất tò mò, nhưng dù sao cũng chỉ là nhân viên cấp thấp, không có cơ hội nhìn thấy lão đại.

Nghe cô đột nhiên bàn tán về chính mình, trong lòng anh chợt nhảy lên một cái, ho khan.

“Sao lại hiểu kỳ như vậy?” Vì che dấu sự chột dạ, anh còn nghiêm khắc vỗ vào trán của cô.

“À!” Cô ôm trán hồ hởi, ngược mắt nhìn anh. “Tò mò là bản tính của con người mà!”

Không ổn, thiếu chút nữa đã quên người đàn ông này trưởng thành thì trưởng thành rồi, nhưng thùng dấm chua lại rất lớn, ở trước mặt anh đàm luận về người đàn ông khác, cô có thể sẽ bị căng da ra mắt.

“Là con lai giống anh, tuổi lại sai lệch không nhiều lắm... Nói không chừng, chính là anh đó!”

Thiệu Kỳ Á cố ý thừa ám chỉ.

Dụ Bảo Đế cười hi hi đuổi tay ôm cổ anh, kéo anh tới gần hơn, nhích lại gần mình.

“Mặc kệ anh là ai, dù sao anh cũng đều là của em.” Dứt lời, cô ngẩng đầu hôn môi của anh, sau đó dùng đôi mắt phát sáng lấp lánh nhìn anh.

Tuyên cáo của cô hoàn toàn biểu đạt tham muốn chiếm giữ, khiến cho Thiệu Kỳ Á lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Em nói cực kỳ đúng.” Mặc kệ anh là Thiệu Kỳ Á, hay là Archil Taylor, anh đều là người đàn ông của Dụ Bảo Đế!

Cúi người lần nữa, anh che đi cái miệng nhỏ đầy mùi đàn hương, nhiệt tình khuấy đảo hô hấp của cô, dây dưa với cái lưỡi hồng nhật của cô, không khí nhất thời trở nên nóng bỏng như lửa.

Dụ Bảo Đế khẽ thốt ra tiếng rên rỉ, cảm giác bàn tay của anh qua lại vuốt ve trên đùi cô, cởi bỏ áo của cô, lộ ra da thịt trắng mịn, anh dùng ánh mắt mê luyến tán thưởng vuốt ve thân thể xinh xắn của cô, ánh mắt của anh khiến cho cô trở nên mẫn cảm lại hư không khát vọng.

Cô chủ động dâng lên đôi môi đỏ hồng, cởi bỏ nút áo anh, muốn anh cũng trần trụi như cô, anh nâng bộ ngực cô lên, đầu ngón tay nghịch ngợm quay tròn ở đỉnh núi của cô, đôi lúc lại gây nhẹ, mang đến cho cô từng đợt điện lưu tê dại khó kìm nén.

Nụ hôn của anh dao động đi xuống, môi hôn lên vành tai của cô, lấy lưỡi treu chọc, cắn nguyên dục vọng để tại nơi mềm mại giữa hai chân cô, vuốt ve nơi ướt át động tình.

“Ừm...” Cô ôm lấy anh, môi khẽ ghé vào lỗ tai anh rên rỉ, nũng nịu thở dốc rồi ngậm nga, giống như khúc nhạc gọi tình đánh thức ham muốn cuồng nhiệt trong cơ thể.

Đôi môi mọng nóng bỏng ghé thăm đỉnh núi, mát đến khi nó đứng thẳng đồ tươi, lấy răng khê cắn rồi lại lấy lưỡi nhẹ vòn quanh, dòng điện mát hôn như ăn mòn các giác quan của cô, khiến cô kim lòng không được cong thân thể mềm mại lên, ôm lấy anh, ườn mình tới phía trước đòi hỏi nhiều hơn.

Anh kéo khóa quần jean của cô, đưa tay vói vào tam giác ẩm áp ẩm ướt kia, thăm dò vào trong khe hở, đẩy ra cánh hoa mượt mà, tìm lấy nhụy châu thần bí, lấy đầu ngón tay treu đùa, làm cho tình triều tràn ra, cũng khiến cô không chịu nổi khoái cảm mãnh liệt, tựa vào đầu vai anh khẽ rên rỉ nức lên.

“Kỳ Á...” Cô bắt lực khê gọi, khát vọng anh lấp đầy sự trống rỗng của cô.

Rút đi lớp quần áo cuối cùng của nhau, anh nâng cao mông của cô, lại cầm lấy chính mình để cho cô ngồi xuống, từng tác tiến vào trong cơ thể cô, thẳng đến chỗ sâu trong con đường u tối, hai người không hẹn mà cùng bật ra tiếng thỏa nấn sung sướng.

Anh vỗ vỗ mông cô, khàn giọng cổ vũ. “Hôm nay giao cho em quyền chủ đạo.”

“Em không biết...” Cô hờn dỗi, thử di chuyển vài cái, xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, không dám nhìn anh.

“Em không biết, vậy để anh tới!” Anh cong khoe miệng, ôm chặt eo của cô, một lần lại một lần thẳng tiến chỗ sâu trong cô, dòng điện tê tê đại đại như chạy tán loạn trong cơ thể hai người.

Cô dần dần thích ứng với chuyển động của anh, thân thể theo bản năng phối hợp với anh, hai người ăn ý cùng tạo ra tiết tấu tuyệt vời, nghênh đón cao trào xông đến.

Anh điên cuồng vì cô, cô vì sự mạnh mẽ của anh mà mê say, bọn họ tận tình ân ái trong cơn sóng kích tình, mãi đến khi cảm giác cơn lốc xoáy khổng lồ thần kỳ cuốn cả hai vào, bọn họ mới cùng nhau leo lên đến thiên đường tình dục, cùng hưởng thụ cực hạn của hoan ái...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Đế Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đến cuối năm, các công ty đều tổ chức dạ tiệc để cổ vũ nhân viên đã làm việc vất vả cả năm.

Năm nay tập đoàn Alston chi nhánh Đài Loan quyết định bỏ ra số tiền lớn tổ chức tiệc cuối năm ở một khách sạn nổi tiếng, chẳng những có tiết mục do nhân viên chuẩn bị, còn mời các ca sĩ đến biểu diễn, hình thức vô cùng long trọng náo nhiệt.

Bởi vì mọi người tham gia đều làm việc liên quan đến thời trang hoặc ngành nghề liên quan đến làm đẹp, đối với quần áo đều có nghiên cứu, cho nên mỗi người đều diện trang phục lộng lẫy tham dự, bữa tiệc cuối năm này thành ra chẳng giống như tiệc liên hoan bình thường chút nào, ngược lại giống như một buổi biểu diễn thời trang, làm người khác xem đến hoa cả mắt, nhưng cũng không tránh khỏi một ít tình huống tranh tài khoe sắc hay bình phẩm so đo này nọ.

“Oa, Bảo Đế em mặc như vậy thật là đẹp quá, là nhãn hiệu gì vậy, mua ở đâu?” Đồng nghiệp trông thấy Bảo Đế, kinh ngạc hỏi, dẫn tới sự chú ý của các đồng nghiệp khác trong ngành thiết kế.

Hôm nay cô ăn mặc kiểu punk [1], tóc ngắn chải gọn về phía sau, lộ ra khuôn mặt trang điểm xinh đẹp, mặc một chiếc áo cổ chữ U, trên cổ áo điểm vài cây đinh, trên cổ quần khảm găm màu đen và bạc để làm đồ trang sức, eo đeo dây lưng bản to, quần dài bó sát người cùng boots thấp cổ, bên ngoài là váy xòe mulet màu đen, toàn thân đều là hai màu đen và bạc, rất có cá tính.

Cô như vậy, vừa thời trang lại không mất đi sự thoải mái, ở trong đại sảnh toàn là lễ phục, trở nên vô cùng bắt mắt, không giống người khác.

“Đẹp không? Áo và quần đều là kiểu bình thường, váy là em tự mình làm, vật phẩm trang sức cùng đai lưng cũng là em tự làm luôn.” Bảo Đế vui vẻ đáp lại, thật cao hứng vì được khen.

Đáng tiếc mấy ngày hôm trước Thiệu Kì Á đã ra nước ngoài làm việc, bằng không cô làm xong quần áo nhất định mặc cho anh xem trước.

“Không tồi, rất sáng tạo.” Richard đánh giá, cũng lên tiếng khen ngợi.

Bảo Đế xấu hổ nói: “Ha ha... thật ra là là không muốn tốn nhiều tiền thôi!” Cô không có lễ phục, cũng không muốn tiêu phí tiền mua lễ phục, cho nên dứt khoát tốn chút suy nghĩ, tự mình bắt tay vào làm.

“Tổng giám, khi nào thì có thể ăn tiệc vậy? Đói quá!” Có người ở một bên kêu ai ai.

“Không lâu nữa đâu.” Richard nhìn thời gian. “Trước cứ ngồi vào đi, đợi một lát tổng giám đốc lên đài đọc diễn văn xong là có thể bắt đầu.”

“Vi sao là tổng giám đốc chứ không phải tổng tài?” Dụ Bảo Đế buồn bực, vào công ty đã được một khoảng thời gian rồi còn chưa biết mặt tổng tài.

“Tổng tài quay về nước Anh hợp rồi, tuy rằng trở về gấp, nhưng bây giờ đang ở trên đường, có thể không kịp mở màn, trễ một chút mới đến được.” Richard giải thích với mọi người.

Sau khi người điều khiển chương trình phát biểu, mọi người lục tục ngồi vào chỗ, đúng bảy giờ, tổng giám đốc lên đài đọc diễn văn, cũng nói rõ nguyên nhân tổng tài không thể ở đây, sau đó nhân viên khách sạn bắt đầu mang đồ ăn lên.

Tiệc cuối năm của công ty ở khách sạn năm sao, đại bộ phận nhân viên đều đã nhịn đói chờ ăn tiệc lớn, Bảo Đế cũng giống mọi người, vừa nói chuyện phiếm với đồng nghiệp, vừa dùng bữa tối, còn có thể lắng nghe tiếng hát êm tai của ca sĩ.

Buổi tiệc bắt đầu được một nửa, người dẫn chương trình lên sân khấu giới thiệu tổng tài đã tới khiến hiện trường nổi lên một trận xôn xao.

Bảo Đế đang ngồi quay lưng về phía sân khấu cũng xoay người lại dài cổ ngóng nhìn, đáng tiếc chỗ ngồi cách sân khấu quá xa, phía trước toàn đầu người ngăn cản tầm mắt của cô, nhìn nửa ngày cũng không thấy được gì, cuối cùng đành phải từ bỏ ý định.

Quên đi, cô có lẽ nên gọi điện thoại cho Thiệu Kỳ Á, hỏi xem anh về đến nhà chưa còn tốt hơn!

“... Tốt, hiện tại chúng ta xin mời tổng tài Archil nhảy điệu mở màn.” Người điều khiển chương trình dùng tiếng nói vang dội tuyên bố. “... Tổng tài nói, ngài cần một bạn nhảy, là ai có được vinh hạnh này đây?”

Theo phương hướng tổng tài đi tới, mọi người giống như Moses chia đôi Hồng hải lui sang hai bên, nhìn anh tiếp tục bước đi, ánh mắt không biết đang tìm kiếm cái gì, tiếp đó, anh rút cục dừng lại phía sau một nhân viên nữ.

Người dẫn chương trình hưng phấn hô to. “Người may mắn hôm nay chính là nhân viên thuộc bộ phận thiết kế...”

Bảo Đế không có chú ý tới thanh âm đầy phấn khích của người dẫn chương trình, vẫn đang cảm đi động, đang chờ Thiệu Kỳ Á nhận điện thoại, anh nói sáng nay lên máy bay trở về, hiện tại chắc đã tới Đài Loan, có lẽ đang trên đường về nhà rồi.

“Alo, Bảo Đế.” Thiệu Kỳ Á tiếp di động.

“Anh xuống máy bay chưa? Hiện tại anh đang ở đâu?” Bảo Đế ngạc nhiên mừng rỡ, vài ngày không gặp cô cảm thấy rất nhớ anh, cô cúi thấp người, vội vàng hỏi.

“Anh ở sau lưng em.” Anh mỉm cười nói, muốn nhìn xem dây thần kinh của cô bé này thô tới cỡ nào.

“Hả?” Cô sững sốt, tiếp đó lập tức nhủ mày nói: “Dùng đùa nữa, anh thực nhảm chán!”

“Anh thật sự ở ngay sau lưng em.” Anh lặp lại, giọng điệu quả quyết.

Bảo Đế lại sững sốt.

Giọng nói của anh không giống như là đang nói đùa... Cô xoay người ngược mắt, bất ngờ phát hiện đèn chiếu không biết từ khi nào đã chiếu thẳng vào bàn cô đang ngồi, mà các đồng nghiệp trước mặt đều nghẹn họng nhìn trần trời giống như các đồng nghiệp — Thiệu, Thiệu Kỳ Á!

Đã xảy ra chuyện gì?

Cô không rõ tình hình quay đầu nhìn lại, đột nhiên đập vào mắt là một gương mặt quen thuộc, khiến cho cô cũng nghẹn họng nhìn trần trời giống như các đồng nghiệp — Thiệu, Thiệu Kỳ Á!

Anh mặc âu phục phẳng phiu, khí chất hơn người, đứng ở nơi đó chói mắt giống như giống như ngôi sao, khiến cho tim cô đập loạn nhịp.

Không đúng, bây giờ không phải là lúc bị anh làm choáng váng đầu óc!

Anh không phải nhân viên của Alston, tại sao có thể xuất hiện ở đây?

Xong đời! Tám phần bởi vì anh là khách lạ, cho nên khiến cho mọi người ở đây đều nhìn, ngay cả đèn cũng chiếu vào cô!

“Này, anh mau đi ra đi, anh không thể vào đây!” Cô khản trương muốn hét nhảy mắt với anh, khiến cho hai mắt tưởng như sắp rút gân đến nơi, Thiệu Kỳ Á lại vẫn đứng nguyên tại chỗ không có ý định rời đi.

“Dù Bảo Đế, cô đang làm cái gì vậy? Sao lại không biết lớn nhỏ với tổng tài như vậy?!” Richard đỏ mặt hỏi lạnh, khiến trách cấp dưới không biết cái gì, Thiệu Kỳ Á lại nâng tay ngăn cản.

“Tổng tài?” Bảo Đế cao giọng, sững sờ chỉ vào Thiệu Kỳ Á rồi nói với Richard: “Anh ấy là bạn trai tôi đó!”

Lúc này, đến lượt cảm của Richard thiếu chút nữa rơi xuống.

Tổng tài là bạn trai của Dù Bảo Đế, đây là chuyện gì vậy?

Tình huống hiện tại, không cách nào để ý đến sự khiếp sợ và kinh ngạc của bọn họ, Thiệu Kỳ Á tác phong nhẹ nhàng cúi người, vươn tay về phía cô, hơn nữa không cho phép cự tuyệt.

“Tất cả mọi người đang nhìn, trước hết giúp anh nhảy điệu mờ màn đã!”

Bảo Đế ngờ ngác nhìn về phía người đàn ông tưởng như rất quen thuộc, giờ phút này lại có chút xa lạ, cuối cùng vẫn là kinh ngạc nắm lấy tay anh.

Trong ánh mắt kinh ngạc cùng hâm mộ của mọi người, cô tùy ý anh đưa mình tới trước sân khấu, theo giai điệu êm ái, nhẹ nhàng khiêu vũ.

“Anh chính là Archil Taylor.”

Nhảy xong một điệu, Thiệu Kỳ Á lôi kéo Dự Bảo Đế đến một góc vắng nói chuyện, mỉm cười nói rõ thân phận của mình cho cô.

“Tại sao anh vẫn tiếp tục gạt em?” Bảo Đế bày ra gương mặt đen thui, hai tay ôm ngực, miệng chu tới mức có thể treo được ba cân thịt.

“Anh không có lừa em, anh chỉ là chưa nói ra thôi.” Anh âm thầm kêu hồng bét, nhìn ra được vừa rồi Bảo Đế bị dọa, hơn nữa hiện tại rất không cao hứng.

“Em rất tức giận đó! Anh lại còn ngụy biện!” Cô hừ lạnh một tiếng, toàn thân ăn mặc kiểu punk cộng thêm vẻ mặt lạnh lùng, thực có khí thế.

“Đừng tức giận nữa, tức giận sẽ không đáng yêu nữa.” Anh vươn tay vỗ nhẹ gò má cô, ôn tồn dụ dỗ, cô lại tránh đi đụng chạm của anh.

Hồng bét, lớn chuyện, khó giải quyết rồi!

Cô lườm anh, nghiêm khắc lên án: “Anh cảm thấy em rất ngốc, cho nên lấy em ra đùa giỡn cho vui sao?”

Anh cũng thật là giỏi, hai người quen biết lâu như vậy, không ngờ anh lại có thể che giấu cô từ đầu tới cuối?

“Không phải như thế, em không cần vận vẹo anh.” Anh thở dài, làm sao mà cô bé đáng yêu của anh khi nóng giận hai má lại phồng lên giống cá nóc như vậy?

“Vậy bằng không là thế nào? Anh nói đi!” Cô bắt đầu dậm chân xuống đất, ánh mắt tỏ vẻ hung dữ.

“Lúc ban đầu chúng ta còn chưa thân, anh đâu thể rêu rao khắp nơi anh là tổng tài của tập đoàn Alston, em nói đúng không?” Anh hỏi lại cô, hy vọng cô lý trí mà phân tích.

“Ừ, nhưng khi em nói giấc mộng của em là được vào làm tại tập đoàn Alston thì anh nên nói ra chứ.” Cô vẫn là không thể lý giải.

“Nghe được em nói muốn vào Alston làm việc, thì ý tưởng đầu tiên của anh chính là muốn thúc đẩy chuyện này, để cho em có thể đến gần anh hơn, nhưng anh lại không muốn cho em biết ý đồ của anh, cho nên anh không có cho em biết thân phận.” Anh giải thích ý định của mình.

Thúc đẩy? Cô bắt được trọng điểm.

“Ý của anh là bởi vì em nên mới tìm kiếm nhân tài tại trường học?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Ừ, anh đã tra thành tích của em, dựa vào thành tích của em để đề cao điều kiện thi tuyển.” Anh thừa nhận.

Bảo Đế ngẩn người.

Anh bởi vì muốn đưa cô đến bên anh, cho nên kinh động nhiều người, hao tâm tổn ý như vậy?

Nghĩ đến đây, lòng cô chấn động sâu sắc, con giận đã tiêu hơn phân nửa.

“Lúc đầu chưa nói, sau muốn nói lại không biết mở miệng như thế nào, cho nên kéo dài một lần lại một lần, kéo dài cho tới hiện tại luôn.” Anh nói ra nguyên nhân.

“Vậy chuyện Hà Lị...” Bảo Đế lập tức liên tưởng đến.

“Đúng, đều là anh làm.” Anh hiểu cô muốn hỏi cái gì. “Anh không thể nhìn tài hoa của em bị mai một, cho nên bảo Richard tự mình thẩm duyệt tác phẩm của trợ lý thiết kế; anh không thể nhìn em bị người khác khi dễ, cho nên điều tra Hà Lị, chứng minh cô ta là người ăn cắp ý tưởng, yêu cầu cô ta rời đi.”

Nghe anh nói như vậy, biết anh ở sau lưng lặng lẽ vì cô làm biết bao nhiêu việc, bảo vệ cô như thế, cô có giận đến đâu, cũng đều tan thành mây khói, thay vào đó còn cảm động đến rơi nước mắt.

Được anh dùng tình yêu nồng nàn bao bọc, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Một giọt, hai giọt, ba giọt... Nước mắt tí tách rơi, chảy ra tất cả đều là sự cảm động từ trong nội tâm của Bảo Đế.

“Em... sao lại khóc?” Thấy nước mắt của cô, Thiệu Kỳ Á hoảng hốt như bị lửa đốt trong lòng, luống cuống tay chân vừa giúp cô lau nước mắt, vừa vỗ lưng cô an ủi. “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều là anh không tốt, không nên giấu diếm em lâu như vậy!”

Bảo Đế mãnh liệt lắc đầu, nghe lời an ủi dịu dàng của anh, càng cảm động đến hồ đồ.

“Anh đối với em tốt như vậy, nếu không có anh, em nên làm cái gì bây giờ?” Cô xoa mắt, làm nũng nói, quên mất hôm nay có trang điểm, khuôn mặt giờ phút này vô cùng thâm trầm.

Nghe cô nói như vậy, biết cô không trách anh, Thiệu Kỳ Á rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

“Yên tâm, anh sẽ luôn ở bên cạnh em” Anh mở cánh tay ôm cô vào trong lòng, vỗ về cô.

Bảo Đế nín khóc mỉm cười. “Không thể nói xạo nha!”

“Anh tuyệt đối không nói xạo, nhưng em có thể đừng làm gấu mèo hay không?” Anh bỗng nhiên thốt ra một câu.

“Hả?” Cô phản ứng không kịp. “Em làm gấu mèo khi nào?”

“Đi theo anh.” Thiệu Kỳ Á che chắn cho cô rời phòng tiệc đến nhà vệ sinh nữ.

Bảo Đế không rõ nguyên do, nhưng vẫn nghe lời anh vào đi vào nhà vệ sinh nữ, trong lúc vô tình nhìn về phía gương liền phát ra tiếng thét kinh hoàng —— “Mẹ ơi! Gặp quỷ...”

Màu mắt toàn bộ trôi hết, quả thực là một tai nạn lớn!

Thế này thì bảo bạn gái mới công khai của tổng tài như cô làm sao gặp người đây!

~~~~~

[1] Punk: chuẩn mực chung của Punk fashion là luôn thể hiện sự phá cách, độc đáo và có phần nổi loạn như chính tên gọi của nó. Không văn hoa, cầu kỳ, chất liệu chủ đạo của Punk fashion chính là da và giả da, cùng với combat boot, ripped jeans hay ripped stockings là tất cả những gì bạn cần trong xu hướng thời trang Punk.

※ ※ ※

Trong văn phòng của ngành thiết kế, giống như có việc mừng, vui sướng, tung bừng náo nhiệt, nhất là sau khi Dự Bảo Đế xuất hiện, không khí càng lên cao hơn.

“Hừ, tương đen mà giả làm xì dầu!” Nhà thiết kế Giáp chế nhạo.

“Về sau có phải không thể kêu Bảo Đế làm việc hay không?” Nhà thiết kế Ất chua xót nói.

“Bộ phận thiết kế chúng ta được dát vàng rồi, về sau đi đường cũng có khí thế hơn.” Nhà thiết kế Bính lại trêu chọc.

“Trợ lý cũng có ngày ngẩng cao đầu rồi! Bảo Đế, chúc mừng!” Trợ lý Đinh không biết là đang vui mừng cái gì.

“Ài, mọi người không cần như vậy! Em vẫn là Bảo Đế thôi, sẽ không bởi vì bạn trai em là ai mà thay đổi gì cả!” Trong lời nói của các đồng nghiệp ngọt bùi cay đắng đều có, Dự Bảo Đế đơn thuần căn bản chống đỡ không nổi, đành phải thẹn thùng xin lượng thứ.

“Ha ha... Nói đùa thôi!”

“Mọi người xem mặt cô ấy hồng như trứng tôm kìa!”

Vài đồng sự giao tình tương đối khá đều tiến đến bên cạnh cô.

“Ài, Bảo Đế, cô cùng tổng tài kết giao khi nào vậy, thế mà lại giấu lâu như vậy không nói ra?” Ngay cả tổng giám Richard cũng tiến gần thêm một bước.

“Bọn em quen nhau một năm rưỡi rồi, nhưng em thề thật sự là đến hôm qua em mới biết anh ấy là tổng tài.” Cô rất chân thành cường điệu, sợ mọi người không tin cô, xa lánh cô.

“Đúng vậy, tôi cũng thề ngày hôm qua tôi thấy rõ ràng khuôn mặt ngây ngốc không hiểu chuyện gì của Bảo Đế.” Đồng nghiệp ha ha đùa giỡn.

“Thật sự rất ngốc sao?” Bảo Đế yếu ớt hỏi, lúng túng đến mức hai bên tai đều đỏ.

Vị đồng nghiệp kia quả quyết gật đầu.

Cô ư ử oái ơ thờ dài. Ài, ngày hôm qua cô quả thực là một bước nổi danh, ngoại trừ nổi tiếng là bạn gái tổng tài, còn nổi tiếng là vừa ngốc vừa xấu nữa!

“Tóm lại, xin mọi người cứ đối với em giống như trước đây, làm ơn!” Cô khiêm tốn nói, vẻ mặt đỏ bừng thẹn thùng, cúi đầu chín mươi độ với mọi người.

“Yên tâm! Tôi sẽ cố gắng sai bảo em.” Nhà thiết kế Giáp cười nói.

“Cám ơn.” Cô nhếch miệng cười, bị trêu ghẹo còn nói lời cảm ơn.

“Làm sai chuyện bị mắng cũng đừng có cáo trạng đó!” Nhà thiết kế Át cố ý không có ý tốt liếc cô.

“Tuyệt đối sẽ không.” Cô ngoan ngoãn trả lời.

“Kết giao với tổng tài, em càng nên cố gắng lên làm nhà thiết kế, như vậy mới có thể phụ xướng phụ tùy.” Nhà thiết kế Bình bình thường luôn giúp đỡ Bảo Đế cổ vũ cô.

“Em biết, cảm ơn tiền bối.” Cô cảm kích nói, có thể làm đồng nghiệp với những người này, là chuyện đáng để cảm tạ.

“Được rồi, được rồi, không chỉ Bảo Đế cần cố gắng, tất cả mọi người đều phải cố gắng tương thân tương ái, hoà thuận vui vẻ, đồng tâm hiệp lực dốc sức vì công ty.” Richard lên tiếng kêu gọi mọi người giúp đỡ lẫn nhau.

Bảo Đế thấy các đồng nghiệp tính cách khác nhau, phản ứng cũng khác nhau, tuy nhiên cũng đều rất hòa thuận làm ý cười trên môi càng sâu sắc.

Mọi người đối với cô cũng không có thay đổi, thật tốt quá!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 10

Bất luận Thiệu Kỳ Á có phải tổng tài tập đoàn Alston Á Châu hay không, đối với tình cảm của anh và Dụ Bảo Đế đều không có ảnh hưởng. Hai người vẫn ngọt ngào ngào ngào như cũ, làm chuyện những đôi tình nhân bình thường hay làm, hẹn hò, ăn cơm, dạo chơi ngoại ô, du lịch... dính vào chung một chỗ.

Bọn họ kết giao ổn định, nửa năm trôi qua, công việc thuận lợi, cảm tình thuận lợi, mọi chuyện đều suôn sẻ, tất cả đều quá mức hoàn mỹ.

Song có lẽ là quá mức thuận lợi, khiến ông trời nhìn không thuận mắt, đưa tới một cái tai họa đột ngột -- “Bà ngoại đã xảy ra chuyện!”

Buổi chiều một ngày nghỉ, Thiệu Kỳ Á và Dụ Bảo Đế đang muốn vào rạp chiếu phim, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên khiến anh dừng bước, không nghĩ tới là do nhân viên làm việc ở viện an dưỡng gọi đến, nói bà Trịnh đã xảy ra chuyện, anh vừa nghe lòng liền hoảng hốt, đầu óc nhất thời trống rỗng, ngay cả sự việc cũng chưa hỏi rõ ràng, đã vội vàng nhờ bọn họ nhanh chóng xử lý, anh sẽ chịu toàn bộ phí tổn.

“Bà Trịnh đã xảy ra chuyện gì sao?” Thấy sắc mặt Thiệu Kỳ Á lo lắng, trong lòng Bảo Đế hiện lên dự cảm không lành, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc tái xanh.

“Không biết, bây giờ chúng ta lập tức chạy tới xem.” Anh cấp bách dắt tay cô, bước nhanh ra khỏi rạp chiếu phim, chuyển hướng đi tới bãi đỗ xe.

Bảo Đế trong lòng hỗn loạn, không biết nên nói cái gì cho phải, trầm mặc đi theo bước chân của anh.

Loại kinh hoàng lo sợ này, gọi nhớ tới ký ức thương tâm khi mẹ của cô qua đời, giờ phút này trong ngực giống như bị hòn đá đè ép, cảm giác thở không nổi.

Cô sợ phải trải qua cái tình cảnh này lần nữa!

Cô sợ hãi cái chết tàn nhẫn!

Trước đó, cô đã đồng ý đan mũ len cho bà Trịnh đội mùa đông, cô còn đồng ý sẽ mua đậu hủ hạnh nhân cho bà ăn... bà Trịnh còn nói, bà muốn sống đến một trăm tuổi, bà muốn tận mắt nhìn thấy cháu ngoại mang theo cháu cô đến thăm bà... Cô còn chưa có thực hiện lời hứa hẹn, có phải đã không còn kịp rồi hay không?

Bà Trịnh đáng yêu như vậy... Cô không dám nghĩ!

Cho dù bà nói năng lộn xộn, đầu óc mơ mơ màng màng, nhưng bà thực hiền lành, cô rất thích bà Trịnh!

Bảo Đế nhớ đến bà Trịnh trong trí nhớ, lo lắng đến đỏ cả vành mắt.

Ngồi trên xe, Thiệu Kỳ Á nở máy, lại thấy Bảo Đế ngây ngốc không hề động đậy, anh nghiêng người thắt dây an toàn thay cô, lại thấy mũi cô hồng hồng, hốc mắt đầy nước mà không dám rơi xuống.

Bảo Đế phát hiện anh đang nhìn cô, nỗ lực cong khóe miệng, miễn cưỡng tươi cười an ủi anh. “Bà Trịnh là người tốt sẽ được ông trời phù hộ, nhất định sẽ bình an.”

Thấy cô rõ ràng là lo lắng, vừa nói nước mắt liền rơi xuống, lại kiên cường bình tĩnh muốn an ủi anh, trong ngực Thiệu Kỳ Á như xuất hiện dòng nước ấm.

“Đừng lo lắng, bà sẽ không có chuyện gì.” Anh nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt, tâm tình nặng nề nói nhỏ.

“Vâng.” Cô nắm bàn tay anh, muốn tiếp thêm sức mạnh cho anh.

Ở tại thời khắc này, có người bên cạnh làm bạn, quả thực có thêm rất nhiều dũng khí để đối mặt.

“Bà ngoại tôi đâu?”

Thiệu Kỳ Á lòng nóng như lửa đốt, dùng thời gian nhanh nhất chạy tới viện an dưỡng, anh nắm tay Bảo Đế, hai người giống như trận gió ào vào đại sảnh, nhìn thấy nhân viên vội hỏi.

“Ở trong phòng, anh Thiệu...” Nhân viên công tác vừa thấy anh, đang muốn báo cáo tình hình trước, lại bị anh bỏ lại phía sau.

“Bà ngoại!”

“Bà Trịnh!”

Một bước tiến vào trong phòng ngủ, hai người bọn họ không hẹn mà cùng lo lắng kêu to, bước vội tới bên cạnh Bà Trịnh, lo lắng xem xét kỹ tình trạng của bà, nhưng lại thấy -- sắc mặt hồng hào.

Ánh mắt, có thần.

Tinh thần, no đủ.

Trừ mấy cái đó ra, tâm tình bà thoạt nhìn còn cực kỳ tốt.

“Bà ngoại, bà có xảy ra chuyện gì không?” Thiệu Kỳ Á buồn bực, nhìn không ra bà có cái gì khác thường.

“Không có à.” Ngay cả tiếng nói cũng rất nhẹ nhàng thoải mái.

Bảo Đế ngồi vào bên cạnh bà, vô cùng thân thiết kéo cánh tay của bà, nhẹ nhàng hỏi: “Bà Trịnh, bà có chỗ nào không thoải mái không?”

“Ta rất tốt, đâu có cái gì không thoải mái?” Bà Trịnh bĩu môi, giống như là ngại bọn họ nói diêm rui, lập tức hào hứng lấy bánh cưới ra, vui vẻ chia sẻ. “Đây, bà mời hai đứa ăn bánh.”

“Bà lấy bánh cưới ở đâu vậy? Là người nhà của ai trong viện an dưỡng có việc mừng sao?” Thiệu Kỳ Á trực giác hỏi, nhưng bà Trịnh còn chưa kịp trả lời, nhân viên công tác theo sau đã giành trước trả lời.

“Là bà Trịnh đặt bánh cưới, hơn nữa còn một lần đặt những năm trăm hộp.” Nhân viên công tác vươn năm đầu ngón tay.

Sáng sớm cửa hàng bánh cưới đem núi bánh này đến, làm tất cả mọi người tròn mắt, đặt bánh cưới số lượng lớn như vậy, làm xong cũng không thể trả lại, cho nên bọn họ vội vàng gọi điện thoại cho Thiệu Kỳ Á, thật may là anh nói sẽ chịu phí tổn, mọi người mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Bà ngoại, bà đặt nhiều bánh cưới như vậy sao?” Thiệu Kỳ Á kinh ngạc cao giọng.

“Đương nhiên là có việc mừng!” Bà Trịnh mỉm cười vui sướng cười nói.

Bảo Đế liếc nhìn Thiệu Kỳ Á đang ngây người một cái, sau đó nhẹ nhàng cười yếu ớt hỏi bà. “Bà Trịnh, bà có chuyện gì vui vậy?”

“Là A Kỳ nhà ta và Bảo Muội đính hôn.” Bà còn vui vẻ tuyên bố.

“Đính hôn?”

Nghe vậy, Thiệu Kỳ Á và Bảo Đế nhất thời biến thành chim sáo, đồng thanh lặp lại, vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu như nhau.

“Chúng cháu còn chưa có đính hôn mà!” Bảo Đế vội vàng giải thích, bà Trịnh nhất định là lại tái phát bệnh đãng trí rồi, cho nên mới tự mình tưởng tượng lung tung.

“Chưa đính hôn, thì hiện tại liền đính hôn đi!” Bà Trịnh không chút nào lo lắng, nói đến thật đơn giản.

“Như vậy làm sao được? Cái gì cũng chưa chuẩn bị!” Thiệu Kỳ Á từ chối đề nghị của bà ngoại.

Trước đính hôn một bước là cầu hôn, anh từng nghĩ tới, nhất định phải cho Bảo Đế một kỷ niệm cầu hôn khó quên, cho nên không thể tùy tiện giải quyết như vậy, hơn nữa lại còn ở trong viện an dưỡng, một chút lãng mạn cũng không có.

“Sao lại không thể? Muốn chuẩn bị thì quá dễ.” Bà Trịnh bác bỏ lời anh.

“Ta đây, chính là đại diện trưởng bối, bọn họ có thể làm người làm chứng, về phần tín vật...”

Nói xong, bà chống gậy đứng dậy, chậm rãi đi về phía tủ quần áo, mở hộp trang sức, run run lấy ra một cái nhẫn kim cương kiểu dáng đơn giản.

“Chiếc nhẫn này, là ba A Kỳ tặng cho mẹ A Kỳ, nó đã nói về sau phải giao cho vợ A Kỳ...” Bà thông thả quay về trên chỗ ngồi, thổi mấy hơi lên chiếc nhẫn rồi kéo góc áo chà lau một cách quý trọng. “Cháu nhìn một cái xem, ta giữ gìn rất tốt, đúng không?”

“Dạ.” Dụ Bảo Đế mỉm cười gật đầu. Chiếc nhẫn này, đại biểu cho kế thừa và chúc phúc, đích thực là rất trân quý, rất có giá trị.

“Đây, còn không mau cầu hôn.” Bà Trịnh đưa nhẫn cho cháu ngoại thúc giục, các nhân viên công tác đứng ngoài cửa thấy bọn họ bị bà cụt trêu chọc, không nhìn được cũng bật cười.

“Bà ngoại...” Thiệu Kỳ Á khó xử do dự.

Anh không biết Bảo Đế nghĩ gì, vì đặt bánh cưới mà cầu hôn, hình như có chút lẩn lộn đầu đuôi. Anh đương nhiên rất vui sướng mà cưới cô về, nhưng làm việc qua loa như vậy, chỉ sợ làm cô tủi thân!

“Bà Trịnh, thời gian chúng cháu kết giao còn chưa đủ dài, còn chưa có xác định đôi bên có thích hợp với nhau hay không...” Bảo Đế cố gắng giảng đạo lý. Dù sao cô mới hai mươi bốn tuổi, còn rất trẻ, trước mắt cô còn chưa có nghĩ những chuyện có liên quan đến “hôn nhân”, quá đột ngột rồi!

Tiếc rằng đảo lộn mọi chuyện chính là sở trường của người già đẳng trí, muốn dùng đạo lý để khai thông là quá ngây thơ rồi!

“Thích hợp thích hợp, hôm trước ta có đưa ngày sinh của hai đứa cho lão Vương ở lầu 3 xem, ông ấy nói các người là trời đất tạo nên, rất thích hợp đây!” Bà Trịnh còn thật sự lấy giấy đỏ ghi bát tự từ trong tủ đầu giường ra, hoàn toàn ngăn chặn bọn họ viện cớ.

Thiệu Kỳ Á và Dụ Bảo Đế bất đắc dĩ nhìn nhau, hoàn toàn bị đánh bại.

Thì ra bà Trịnh hỏi ngày sinh cô vì muốn xem bát tự?

Chắc chắn, quả nhiên gừng càng già càng cay!

“Như vậy còn vấn đề gì không?” Bà Trịnh nhú mày hỏi, tại lúc này chẳng những không hề đồ một chút nào, còn rất là khôn khéo nữa, thậm chí còn biết dùng đến phép khích tướng, “Hay là hai đứa không phải thật lòng yêu nhau?”

“Chúng cháu thật lòng yêu nhau mà!” Hai người lại đồng thanh lần nữa, hôm nay bị bà cụt đùa giỡn, lại ăn ý một cách thần kỳ.

“Vậy không phải được rồi sao! Bánh cưới cũng đặt rồi, đừng lãng phí! Ha ha...” Bà Trịnh cười đến thực vui vẻ, bà đã sớm báo tin tốt với các bạn ở viện an dưỡng rồi.

Thiệu Kỳ Á và Dụ Bảo Đế nhìn về phía lão ngoan đồng quá mức nghịch ngợm kia.

Ha ha? Người đi gây họa mà còn không biết xấu hổ cười sung sướng?

Tiếp được hai ánh mắt, vẻ mặt bà Trịnh nghiêm chỉnh lại, lộ ra biểu tình ai oán.

“Thừa dịp ta còn nhận ra hai đứa thì xác định mọi chuyện đi chứ, để cho ta hoàn thành tâm nguyện, sau này nói không chừng ngay cả các cháu là ai ta cũng không nhận rõ nữa... Ai!”

Bà Trịnh vừa đám vừa xoa, lấy tình cảm mà tấn công, còn thờ dài không dứt, tăng thêm biểu tình bi ai.

Thân là con cháu, nghe bà nói như vậy, thì làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt?

Bọn họ nhìn về phía đối phương, ánh mắt giao nhau ngầm truyền ý, tiếp đó trao cho người kia một nụ cười.

Thiệu Kỳ Á đi về phía bà ngoại, tiếp nhận chiếc nhẫn, cầm bàn tay nhỏ bé của Bảo Đế lên, thay cô đeo nhẫn.

“Khi trở về chúng ta sẽ tìm thời gian làm tiệc đính hôn, cho mọi người biết tình yêu của chúng ta càng lúc càng bền chặt, muốn bên nhau lâu dài.” Anh không muốn để cô gái mình yêu chịu một chút uất ức nào.

“Được.” Cô ngược mắt cười ngọt ngào với anh, sau đó chuyển hướng sang bà lão đang vui mừng bên cạnh. “Bà Trịnh, đến lúc đó chúng cháu sẽ đến đón bà tham gia party.”

“Tốt tốt!” Bà Trịnh vui vẻ vỗ tay, nhưng rất nhanh lại phát hiện có chỗ không đúng.

“Sao cháu còn gọi ta như vậy?”

“Bằng không phải gọi thế nào ạ?” Bảo Đế giật mình sửng sốt, phản ứng không kịp.

“Đương nhiên gọi là bà ngoại rồi!” Thiệu Kỳ Á ngược lại hiểu rõ tâm ý bà ngoại

Bảo Đế hiểu ra mỉm cười, làm nũng gọi: “Bà ngoại...”

“A, ngoan...” Bà Trịnh giải quyết xong tâm sự, vui mừng cười tủm tỉm.

Nhìn bà thoải mái và khỏe mạnh, bọn họ không khỏi đều cảm thấy may mắn là không có chuyện gì nguy hiểm, không có thật sự xảy ra chuyện gì đáng tiếc!

Một hồi hài kịch xấu hổ, lại thúc đẩy được một chuyện tốt, đây đúng là lễ vật bà ngoại tặng cho bọn họ.

Đêm đó, hưởng thụ cảm giác vui sướng tràn trề sau khi hoan ái, Bảo Đế gối lên cánh tay Thiệu Kỳ Á, nhắm mắt hưởng thụ thời gian ấm áp ngọt ngào.

Thiệu Kỳ Á nửa dựa vào đầu giường, ôn tồn khẽ vuốt ve cánh tay cô đang ôm ngang trước ngực anh, cảm xúc tình tứ ngọt ngào mà trên đầu ngón tay khiến anh yêu thích không rời.

Giăng co cả một buổi chiều, thực ra bọn họ đều mệt mỏi, nhưng cặp tình nhân đang sa vào tình yêu cuồng nhiệt, tránh sao khỏi vừa chạm đến liền như sét đánh bốc hỏa.

Bà ngoại vừa đắm vừa xoa lại thêm đùa giỡn, anh và Bảo Đế cứ như vậy mà dính hôn, cảm giác thật khó tin.

Sự việc giải quyết xong, kế tiếp lại phải xử lý năm trăm hộp bánh cưới, rồi tuyên bố tin vui đính hôn... Anh vốn là muốn cùng cô hưởng thụ thời gian buổi chiều nhàn nhã, nay lại đột nhiên trở nên vô cùng bận rộn.

Sau khi nói chuyện với bà, anh liền gọi cửa hàng bánh cưới chở bánh cưới từ viện an dưỡng đi, muốn bọn họ đưa đến tập đoàn Alston vào giờ làm việc ngày mai; năm trăm hộp bánh cưới không phải số lượng nhỏ, cũng may anh còn có nhân viên có thể tiêu hóa.

Bàn tay anh theo bản năng dời về phía bàn tay cô, đưa tới trước mặt chăm chú nhìn.

Chiếc nhẫn đeo trên ngón giữa của Bảo Đế, chứ không phải ngón áp út, ngay cả nhẫn cũng không vừa vặn... Đột nhiên như thế, không hề có chuẩn bị tâm lý, cô có cảm thấy thực hoang đường hay không?

“Thực xin lỗi.” Anh hôn tay cô, đau lòng nói xin lỗi.

Cô chậm rãi mở mắt, khó hiểu hỏi: “Tại sao đột nhiên nói xin lỗi với em?”

“Bởi vì anh khiến cho em phải chịu uất ức.” Anh thực áy náy, đã tự hứa với bản thân phải đem hết khả năng ra để trân trọng cô, nay lại không làm được.

“Em chịu uất ức lúc nào?” Cô vẫn không hiểu.

“Buổi chiều đó.” Anh dùng môi nhẹ vuốt ve ngón tay cô.

“Anh nói chuyện đính hôn sao?” Cô kinh ngạc bật cười. “Không uất ức chút nào, có bà ngoại chúc phúc, có di vật của mẹ, làm sao có thể uất ức chứ?”

“Anh vốn dự định thời điểm cầu hôn với em, nhất định phải cho em một kỷ ức khó quên.” Anh nói ra ý nghĩ của mình.

“Hôm nay cũng rất khó quên mà! Rất ít người đặt bánh cưới trước rồi mới cầu hôn, đúng không? Tuyệt đối không giống người thường! Ha ha...”

Cô càng nghĩ càng cảm thấy rất thú vị.

Cô nguyện ý nghĩ như vậy, làm cho tâm tình của anh tốt lên đôi chút. Thiệu Kỳ Á không nhận được cung chiêu xoa đầu cô.

“Quyết định đính hôn qua loa như vậy, em có hối hận hay không?” Anh rất dễ tâm đến cảm nhận của cô, yêu thương cô dường như đã thành thói quen rồi.

“Hối hận?” Bảo Đế mỉm cười lắc đầu, chuyển hướng dựa vào trong ngực anh. “Em chỉ hối hận không có quen anh sớm!”

“Chắc chắn, miệng ngọt như vậy sao?” Anh nhẹ gõ chóp mũi cô, thật cao hứng khi hai người có cùng cảm giác, không uổng công anh thật lòng thật dạ đối tốt với cô.

“Em vừa ăn kẹo, cho nên miệng ngọt!” Cô đáng yêu trả lời.

“Phải không?” Anh mỉm cười nhíu mày. “Anh ném thử là biết...”

Anh ôm cô cô, nòng nân triền miên hôn cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, hai người hôn một hồi, nhiệt độ không khí càng tăng càng cao, dục hòa lại bị đốt lên.

“Ồ ô... Anh lại muốn làm gì? Chúng ta vừa mới...” Cô ngượng ngừng kinh ngạc ngăn chặn bàn tay anh đang phóng hỏa trên người cô.

“Lại một lần nữa!” Anh xoay người đè lên cô, cong môi tuyên bố.

“Này!” Cô rồi đột nhiên tròn mắt. “Anh đừng buông thả quá độ làm hại thân thể, em còn muốn dùng thật lâu đó!”

Thiệu Kỳ Á sững sốt, ngay sau đó hiểu ra lời ám chỉ của cô, nhin không được liếc cô một cái.

“Yên tâm đi, anh rất chịu khó luyện tập.” Anh tự tin nói.

“Vậy sao?” Cô cố tình chất vấn.

Anh nhíu mi đe dọa. “Em nghi ngờ sao?”

Trông mặt cô chuyển hướng nhanh như chớp, cố ý không trả lời, chọc cho anh dựng râu tròn mắt lên.

“Dụ Bảo Đế, em ngày càng hư hỏng rồi!”

Anh bắt đầu công kích, trừng phạt làm cô ngửa, hai người cứ như vậy chơi đùa ở trên giường.

Tứ chi thân mật đụng chạm đầy lên lửa cháy, Bảo Đế không địch lại sức của anh, cả người bị anh đè bẹp ở trên giường, hai người đều thở hồng hộc.

“Đầu hàng... Em đầu hàng...” Cô cầu xin tha thứ, đã cười đến mức thở không ra hơi.

“Không còn kịp rồi!” Anh đem tay cô đè trên đỉnh đầu, cúi người dọc theo đường cong duyên dáng của cô, hôn môi cô.

Cảm giác ngứa ngáy cùng tê dại gọi lên từng đợt điện lưu vui sướng chạy tán loạn trên khắp người cô, cô khẽ ngửa đầu, không nhìn được sung sướng rên rỉ, ngay cả đầu ngón chân cũng hưng phấn cuộn lên.

Bàn tay anh vòng qua trước người của cô, ôm lấy bộ ngực mềm mại cô, vừa nhiệt tình lại vừa dịu dàng vuốt ve thân thể của cô, đôi môi mòng lại kẻ sát vào cái miệng nhỏ nhắn đang bật ra tiếng ngâm nga ngọt ngào của cô, triền miên thấm ướt.

Dục vọng của anh lại lần nữa vì cô đứng thẳng, mờ ám cọt xát ở khe mông đáng yêu của cô, đốt nóng da thịt mịn màng của cô.

Cô bị anh trêu chọc, cả người vừa nóng cháy vừa trống rỗng khó chịu, nhưng tư thế này lại không có cách nào đụng chạm đến anh, không nhìn được muốn xoay người kháng nghị.

“Lại một lần nữa, vẫn muốn đứng không?” Anh cười khê, vô cùng yêu thích thân thể nhạy cảm thành thật của cô.

“Rốt cuộc là ai hư hỏng?” Cô hờn dỗi, nghiêng đầu oán trách anh. Quyến rũ người ta xong còn cười cô ham muốn?

“Được, là anh hư hỏng.” Anh gian xảo cong môi, đầu gối chen vào giữa hai chân cô, bàn tay nâng cao mông cô, từ phía sau thẳng tiến vào trong cơ thể cô.

“A...” Đột nhiên xuất hiện cảm giác bị lấp đầy, khiến Bảo Đế kim lòng không nổi cong eo nhỏ lên, thỏa mãn mà ngửa đầu rên rỉ.

Tiếng kêu mất hồn bật ra khỏi cổ họng anh, thân thể to lớn vì cô quá tuyệt vời mà căng thẳng.

Anh nâng cái bụng nhỏ ấm áp bằng phẳng của cô lên, một tay nắm giữ bộ ngực đầy đặn, chậm rãi lui về một chút rồi lại đâm sâu vào, mang lại sự thỏa mãn cho cả hai người.

Chỗ sâu trong bị kích thích, khiến cho con đường u tối đột nhiên thu hẹp lại, cô xem chút không chịu nổi, đầu ngón tay nín chặt lấy gối đầu, hôn vĩa tán mắt giống như đang rong chơi ngoài biển rộng.

Thiệu Kỳ Á rong ruổi ở nơi mềm mại ấm áp của cô, va chạm lần sau so với lần trước lại càng sâu hơn, mỗi một lần lướt động đều như mang theo dòng điện, truyền vào trong cơ thể cô, khiến cho cô thần hồn điên đảo.

Mãi đến khi cao trào ập tới, anh mạnh mẽ tiến lên, hai người cùng nhau lên tới đỉnh tình ái, anh phóng thích vào trong cơ thể cô, sau đó ngã về hiện thực, thân mật ôm ấp...

“Anh yêu em...” Anh nằm úp sấp trên lưng của cô, đôi môi mỏng tựa vào tai cô thờ dốc, thâm tình mà thô lộ tấm lòng chân thành.

“Em biết...” Cô mỉm cười ngọt ngào, kéo bàn tay của anh, môi đỏ mọng nhẹ nhàng in lên mu bàn tay anh một nụ hôn.

Kết hợp hoàn mỹ khiến cho tâm hồn thỏa mãn vô cùng, mà trái tim hai người nhìn về một hướng, đúng là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này.

Hai người yêu thương nhau sâu sắc, tin tưởng thâm tình yêu sẽ bảo vệ bọn họ, để cho họ vĩnh viễn đồng tâm, nắm tay đi về vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 11: Kết thúc

Ba năm sau, Dụ Bảo Đế hai mươi bảy tuổi trở thành một nhà thiết kế mới, được vị hôn phu kiêm ông chủ ra sức duy trì, thành lập nhãn hiệu cá nhân POTES.

Nếu như nói, sau lưng mỗi nam nhân thành công, nhất định sẽ có một nữ nhân vĩ đại, như vậy, ở sau lưng Dụ Bảo Đế thành công, tuyệt đối không thể thiếu Thiệu Kỳ Á, nam nhân vô tư kính dâng, khoan dung độ lượng!

Bởi vì ngay tại năm kia, tổng công ty tập đoàn Alston ở nước Anh vừa vận tạo cơ hội cho nhân viên đi học bồi dưỡng, trong vòng một năm, vừa làm việc, vừa học tập, cho dù bọn họ yêu trong khó khăn, chia lìa nhưng Thiệu Kỳ Á vẫn đứng trong lập trường của cô suy nghĩ thay cô, cố vũ cô nắm chắc cơ hội, cũng lợi dụng ưu thế để đỡ cô, an bài cô đến tổng công ty học tập.

Tại thời gian một năm, Dụ Bảo Đế thật sự dụng tâm, phát huy tư chất tiếp thu nhanh, thông hiểu đạo lý, tiến bộ thần tốc. Hơn nữa về tới Đài Loan, so với thiết kế trong thị trường trong nước, phong cách của cô độc đáo, thiết kế phong phú hay thay đổi, rất nhanh liền được chú ý.

Vì thế, sau khi thận trọng xem xét, Thiệu Kỳ Á kiên trì giúp cô thành lập nhãn hiệu cá nhân “POTES”, khách hàng từ mười mấy tuổi đến ba mươi mấy tuổi, nhắm vào ba phương hướng thiết kế tao nhã, đáng yêu, gợi cảm.

Mà hôm nay, chính là ngày nhãn hiệu POTES chính thức mở họp báo, cũng là ngày quan trọng nhất trong đời Dụ Bảo Đế.

Hội trường phát biểu do anh rể hai Nguyên Kỳ Trung tài trợ, Nguyên gia có đại sảnh khách sạn Phủ Đỉnh tổ chức họp báo, phương diện quảng cáo cũng có nhà biên kịch đạt huy chương vàng anh rể ba Mạnh Tấn Bang hỗ trợ, mà hơn nữa với địa vị của vị hôn phu Thiệu Kỳ Á, Dụ Bảo Đế không khác một người nổi tiếng.

Hội trường không còn chỗ ngồi, rất nhiều nghệ sĩ, phu nhân danh tiếng, minh tinh điện ảnh và truyền hình... Đều đến tham dự sự kiện, các nhà truyền thông cũng đều vọt tới phỏng vấn, cực kỳ lớn.

Bất quá, trước sân khấu lớn đầy ngập khách, phía sau lại hỗn loạn, Dụ Bảo Đế thân là nhà thiết kế phải tự làm việc, vì để cho Mỹ Mỹ mặc tác phẩm của cô xuất hiện, bận rộn điên cuồng ở phía sau đài, quả thực giống bà điên.

Thật vất vả, buổi công bố chuẩn bị kết thúc, cô cuối cùng có thể buông lỏng một hơi.

“Nhà thiết kế lập tức sẽ lên đài, mau chuẩn bị một chút đi!” Tú Đạo Dương la to nhắc nhở, chia chia dung nhan hỗn độn của cô.

“Wow a, thiếu chút nữa quên!” Bảo Đế lập tức căng thẳng, lấy son trang điểm lại, lại tùy tay cột tóc ra sau đầu, sau đó vượt quần áo, vuốt ve sợi bông.

Nếu mỗi lần công bố đều phải như vậy..., cô có thể sẽ chết sớm nhiều năm... Bất quá, có thể đi tới giấc mộng, cô chết sớm vài năm cũng cam nguyện!

“Chào cảm ơn rồi, nhà thiết kế chuẩn bị.”

Khi làm việc, dưới sự chỉ huy của nhân viên, hai người mẫu xuất sắc một trái một phải kéo Dụ Bảo Đế lên đài, cô mỉm cười, ừ tai hoa mắt, trong đầu trống rỗng, giống nằm mơ.

Mọi người vỗ tay lớn như vậy, đại biểu tác phẩm cô thiết kế là được chào đón à?

Đi đến một vòng, các người mẫu vây quanh, đứng ở trung tâm vũ đài, cô lại cúi đầu chào cảm ơn lần nữa, cảm giác thành tựu làm cho cô siêu cấp cảm động.

Nhưng vào lúc này, hội trường bỗng nhiên lâm vào bóng tối, mặt Bảo Đế suy sụp, thậm chí kêu không ổn.

Ồ... Hội trường mất điện, thất bại thảm hại!



Cũng trong chốc lát, từng điểm từng điểm ánh vàng ảm áp giống như sao sáng lên, khúc nhạc kết hôn kinh điển vang lên trong hội trường, mọi người ồ lên một trận.

Cô thấy Thiệu Kỳ Á mặc tây trang thẳng tắp, tuấn tú bất phàm, cầm một bó hoa tuyệt đẹp, nhìn như vương tử đi về phía cô, tìm cô đập rộn ràng.

“Chúc mừng ngươì, rốt cục hoàn thành giấc mộng của ngươì, trở thành một nhà thiết kế vĩ đại.”

Thiệu Kỳ Á dâng hoa tươi lên, cầm tay cô lên hôn.

“Cám ơn.” Cô nhìn lại anh, mỉm cười càng thêm ngọt.

“Giấc mộng của ngươì đạt thành rồi, có phải cũng nên giúp ta hoàn thành giấc mộng của ta hay không?” Anh còn có câu dưới, môi cong lên, cười đầy mỉa mai.

“Giấc mộng của ngươì là cái gì?” Cô tự nhiên hào phóng, phát ra tự tin mê người sáng rọi.

“Ngươì chính là giấc mộng của ta.” Anh thâm tình thông báo, lấy ra một cái nhẫn kim cương, quỳ một chân trên đất cầu hôn.

“Bảo Đế gả cho ta, ta sẽ vĩnh viễn làm thần giữ nhà của ngươì, cả đời trân trọng ngươì.”

Người khác có lẽ không thể cảm nhận, nhưng cô thân là đương sự, nước mắt vậy kín hốc mắt.

Cô không chút nghi ngờ lời hứa của anh, bởi vì cho tới nay, đều có anh ở sau lưng bảo vệ, đoạn đường này cô mới có thể thuận lợi thành công.

“Ta đây làm cái gì?” Khóe mắt cô hiện nước mắt, khóe miệng lại vui vẻ giương lên.

“Ngươì? Ngươì đương nhiên là Bảo Đế của ta!” Anh ôn nhu giương môi, ánh mắt nhìn cô chứa đầy thâm tình.

Cô vươn tay với anh, môi chiếu sáng xán lạn giống ánh mặt trời, cả người dào dạt hạnh phúc.

Nếu như không có anh, sẽ không có Dụ Bảo Đế ngày nay!

Cô thương anh, cũng cảm tạ anh.

Thiệu kỳ Á vui sướng miệng cười toe toét, ở mọi người chứng kiến đeo nhẫn kim cương cho cô, cho cô cái hôn thật sâu, đợi lâu như vậy, anh rốt cục có được bảo bối yêu mến vĩnh viễn.

《Hết trọn bộ》

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Trong Lòng Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.